ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ

Ψάχνουν παραμύθι για να σερβίρουν το Μνημόνιο-4

ΣΕΛΙΔΑ 16

ΣΥΡΙΖΑ

«Μασάζ» στους βουλευτές και φυγόκεντρες τάσεις

ΣΕΛΙΔΑ 3

Πλατιά αλληλεγγύη στην Κατάληψη «Στρούγκα»

ΣΕΛΙΔΑ 8

Από τη Νέα Φιλαδέλφεια μέχρι τον Προμπονά-Ριζούπολη

Το δίδυμο σχέδιο του Μελισσανίδη

ΣΕΛΙΔΑ 9

Βιομηχανία αντιδασικών ρυθμίσεων

ΣΕΛΙΔΑ 8

Εκπαίδευση προσφυγόπουλων

Με ρυθμούς χελώνας

ΣΕΛΙΔΑ 10

Χυδαία ευρωλαγνεία Τσίπρα

ΣΕΛΙΔΑ 7

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ 21ος χρόνος - αρ. φύλλου 909 - 18 Μάρτη 2017 www.eksegersi.gr

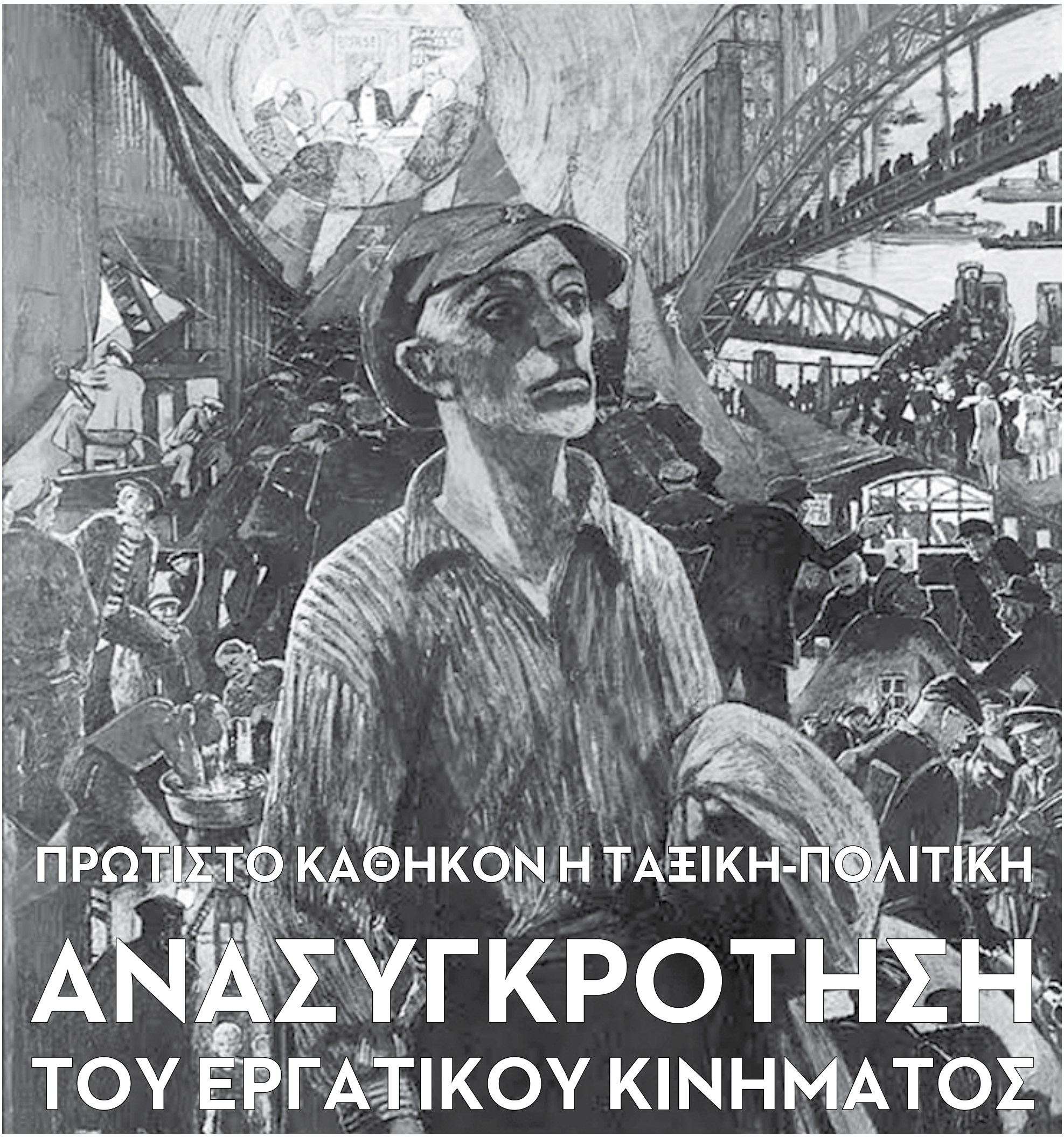

ΠΡΩΤΙΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ Η ΤΑΞΙΚΗ-ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Scripta...Verba...

Και τώρα μου ζητάς την περίοδο που γίνεται της μουρλής και της κακομοίρας να προσλάβω τον κόσμο που απαιτείται για να λειτουργήσουν αυτά (σ.σ. κέντρα υποστήριξης αναπηρίας). Καλός κι ο μαξιμαλισμός, αλλά λίγο σεμνά τώρα.

Παύλος Πολάκης

Ο σκόπιμα κουτσαβάκικος λόγος καταδεικνύει καλύτερα το ποιόν ενός κόμματος αποφασισμένου να υπηρετήσει την αστική πολιτική στις πιο αντιλαϊκές εκδοχές της.

Δεν ξέρω τι εννοείτε με τον όρο «σκληρή διαπραγμάτευση». Δεν βλέπω αντιπαράθεση πειστικών θέσεων και έμπρακτη στήριξή τους από την ελληνική πλευρά. Υπερισχύει η δημιουργία εντυπώσεων.

Θεόδωρος Φέσσας

Οι καπιταλιστές δεν κρύβουν ότι είναι ευνοημένοι της μνημονιακής πολιτικής.

Δεν είναι ότι δε συμπαθώ τους Ελληνες, αλλά θα έπρεπε να έχω τον χαρακτήρα της Μητέρας Τερέζας για να ασκώ ηπιότερες πιέσεις για υλοποίηση μεταρρυθμίσεων.

Βόλφγκανγκ Σόιμπλε

Κυνικός ιμπεριαλιστής από τη μια, προκλητικός είρωνας από την άλλη.

Είναι προφανές ότι ένα τέτοιο μοντέλο, όπου οι ισχυροί βάζουν τους κανόνες για τον εαυτό τους και ο καθένας είναι ελεύθερος να τους ακολουθήσει ή να καταστραφεί, δεν μπορεί να είναι αποδεκτό. Ούτε σε επίπεδο κοινωνίας, αλλά ούτε και ως προοπτική για το ευρωπαϊκό μέλλον.

Αλέξης Τσίπρας

Από τους τελευταίους της ευρωλαγνικής παπαρολογίας σε όλη την ΕΕ.

Η Εκκλησία είναι ο φύλακας και ο φρουρός αυτού του τόπου. Οι άνθρωποι έρχονται και παρέρχονται. Οι ιδέες αλλάζουν, αλλά η πατρίδα μας, οι παραδόσεις μας, η ιστορία μας πρέπει να είναι κοντά μας.

Αθηνών Ιερώνυμος

Είδαν οι δεσποτάδες με τι ψοφοδεείς έχουν να κάνουν και καταλαμβάνουν καθημερινά ολοένα και περισσότερο χώρο.

Αντιλαμβάνεται συνεπώς κανείς γιατί αυτή η κυβέρνηση είναι κυβέρνηση των προθύμων.

Χρήστος Σταϊκούρας

Για δες ποιοι μιλάνε για αντιλαϊκή πολιτική και υποταγή στους ιμπεριαλιστές δανειστές.

Γερμανία, θα έπρεπε να ξέρεις ότι η σημερινή σου συμπεριφορά δεν είναι διαφορετική από εκείνη της ναζιστικής περιόδου.

Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν

Για δες ποιος μιλάει για δημοκρατία!

ΡΙΠΕΣ

◆ Στεγνά έδωσε τον Τσίπρα η μαντάμ Λαγκάρντ ◆ Είπε πως ο έλληνας πρωθυπουργός της ζήτησε να παραμείνει το ΔΝΤ στο ελληνικό «πρόγραμμα» και να βοηθήσει με το χρέος ◆ «Να δεσμευτεί δίπλα στη χώρα» ήταν η φράση που χρησιμοποίησε ◆ Ακούσατε καμιά διάψευση; ◆ Ωραία πέρασαν το Σαββατόβραδο οι ποταμίσιοι ◆ Εκλεισαν ένα «πολιτιστικό κέντρο» (απ' αυτά που δουλεύουν νύχτα) και το γλέντησαν με την ψυχή τους ◆ Την ίδια ώρα, μερικές εκατοντάδες μέτρα παραπάνω, κυκλοφορούσαν οι κυριακάτικες εφημερίδες ◆ Μ' ένα γκάλοπ που έφερνε το Ποτάμι στο 1% ◆ Ομως, με Ψαριανό στα ντεκ ξεχνάς και τα γκάλοπ ◆ Το λέει κι ένα παλιό σκυλάδικο ◆ «Ενα μπουκάλι Τζόνι τη μοναξιά σκοτώνει» ◆ Πορεία... Νταλάρα και για τον Λαζόπουλο; ◆ Οι παραστάσεις του κατεβαίνουν πριν την ώρα τους και άλλες ακυρώνονται πριν γίνουν ◆ Και δεν είναι σίγουρο ότι θα ανακάμψει, ακόμα κι αν αρχίσει να την πέφτει στον αγαπημένο του ΣΥΡΙΖΑ ◆ Ισως έφτασε ο καιρός να αλλάξει επάγγελμα ◆ Αλλά οι εκλογές είναι μακριά ακόμα ◆ Το βρήκε το επιχείρημα ο υφυπουργός Κουΐκ ◆ Κάποιοι θέλουν εκλογές για να κουκουλώσουν σκάνδαλα ◆ Αρα, «ναι σε όλα» για να μη γίνουν εκλογές ◆ Πας στο συλλαλητήριο της Original, μπαίνεις τζάμπα στο ντέρμπι με τον ΠΑΟΚ ◆ Αυτό ήταν το δέλεαρ που προσφέρθηκε στους νεαρούς οπαδούς ◆ Αλλά και πάλι ο τελικός απολογισμός ήταν φιάσκο ◆ «Είναι καλύτερα να μιλάμε όχι για Ευρώπη των "πολλών ταχυτήτων" αλλά των "πολλαπλών επιλογών"» ◆ Αν υπήρχε βραβείο μεγαλύτερης παπάρας, θα το έπαιρναν οι λογογράφοι του Τσίπρα ◆ «Τόσα χρόνια, αντί να λύσουμε τα προβλήματα, κάνουμε εκλογές» δήλωσε ο Σταύρος του Ποταμιού ◆ «Ισως είναι μια από τις αιτίες που μας οδήγησαν εδώ» κατέληξε, με τη βεβαιότητα ότι έχει πει τη σοφή ατάκα του αιώνα ◆ Αν μπορούσε να σκεφτεί λίγο ψύχραιμα, θα αντιλαμβανόταν ότι είπε την παπάρα της ημέρας ◆ Γιατί το ερώτημα κυλάει αυτόματα στα χείλη του πολίτη ◆ Αφού είναι έτσι, γιατί δεν αναζητάς συμμετοχή στη σημερινή συγκυβέρνηση, ρε μεγάλε; ◆ Οι υπόλοιποι (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) κατηγορούν τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ ότι καθυστερούν να κλείσουν την αξιολόγηση ◆ Μόλις την κλείσουν, θα τους κατηγορούν για το περιεχόμενο της αξιολόγησης ◆ Μονά-ζυγά δικά τους ◆ Ετσι παιζόταν πάντοτε το παιχνίδι της αστικής πολιτικής, όμως ◆ «Ολα για την κουτάλα» λέει ο Παπαδημούλης για τη ΝΔ ◆ Ο ΣΥΡΙΖΑ προφανώς τα κάνει όλα για το... μπρίκι ◆ Τι γελάτε, ρε; ◆ Αλλο ΕΕ «πολλών ταχυτήτων», που θέλει η Μέρκελ, και άλλο ΕΕ «πολλαπλών επιλογών», που θέλει ο Τσίπρας ◆ Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβετε; ◆ Εμάς το μόνο που μας μπερδεύει είναι πως με τη Μέρκελ συμφωνεί και ο Ολάντ, με τον οποίο συμφωνεί ο Τσίπρας ◆ Με μεγάλη προσπάθεια συγκρατήσαμε τα δάκρυά μας για να μην κυλήσουν και βραχυκυκλώσουν το πληκτρολόγιο ◆ Αλλο ψάχναμε στα πρακτικά της Βουλής και πέσαμε πάνω στην είδηση της χρονιάς ◆ Ο προεδρεύων Γεώργιος Βαρεμένος ανακοίνωσε στο σώμα ◆ «Ο Βουλευτής Ηρακλείου του ΣΥΡΙΖΑ κ. Ιωάννης Μιχελογιαννάκης κατέθεσε αναφορά προς το Υπουργείο Παιδείας, Ερευνας και Θρησκευμάτων, σύμφωνα με την οποία...» ◆ Ζει, αδέρφια, ζει, ο Μιχελογιαννάκης ζει ◆ Μόνο που έχει αλλάξει τακτική ◆ Οχι πια τηλεοπτική έκθεση, μόνο αθόρυβη δουλειά ουσίας ◆

επί του πεδίου

«Βιάζονται ορισμένοι να τελειώσουν το "Βήμα" και τα "Νέα". Νομίζουν οι αφελείς ότι με τη μέθοδο του... "κόπι πιάστε" θα παραπλανήσουν τους αναγνώστες και θα υποκλέψουν τη δημοσιογραφική και πνευματική Ιστορία σχεδόν ενός αιώνα», έγραψε ο «Βηματοδότης» στη φυλλάδα του Ψυχάρη την περασμένη Κυριακή. Μόνο που το ένα μετά το άλλο τα «ποντίκια» εγκαταλείπουν το βυθιζόμενο σκάφος του ΔΟΛ και πιάνουν στασίδι σε άλλα συγκροτήματα. Ακόμα και για υπό έκδοση αστοφυλλάδες.

Ο Καμμένος παλιότερα δεν έχανε ευκαιρία να σπεκουλάρει με τους δεσμούς του με την οικογένεια Μητσοτάκη. Από τότε που ο Κούλης έγινε αρχηγός της ΝΔ γύρισε την «πλάκα» και προσπαθεί να σπεκουλάρει με τον καραμανλισμό. «Ο κ. Καμμένος, λυπάμαι που το λέω, είναι "καραμανλικός ευκαιρίας", είναι καραμανλικός a la carte» ήταν το δηλητηριώδες σχόλιο του Κώστα Καραμανλή τζούνιορ (γιου του Αχιλλέα, που πήρε προίκα από την οικογένεια την έδρα των Σερρών). Ηταν η πρώτη προειδοποίηση για να «μαζευτεί» ο αρχηγός των ΑΝΕΛ. Αν δεν το κάνει, θ' ακολουθήσουν και άλλα πυρά.

Ανοιγμα στους παλιούς κεντρώους, μετέπειτα πασόκους και μέχρι πρόσφατα ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ έκανε ο Κούλης ο γουρλοματούλης στην Κρήτη: «*Στις προηγούμενες εκλογές – το ξέρω – αποφασίσατε να τιμήσετε τον ΣΥΡΙΖΑ με την ψήφο σας. Αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τίμησε ούτε την Κρήτη ούτε εσάς. Ούτε, βέβαια, τη χώρα. Τη χώρα τη χαντάκωσε. Δεν έχετε τίποτα να περιμένετε από τον κ. Τσίπρα. Το ξέρετε. Μόνο νέα ψέματα και περισσότερη κοροϊδία. Εγώ σας δίνω το λόγο μου: Δεν θα σας εξαπατήσω και δεν θα σας απογοητεύσω. Ελάτε μαζί μου. Σας ζητώ να με εμπιστευθείτε. Ελάτε "να ελευθερώσουμε το μέλλον". Για μας και, κυρίως, για όλα τα παιδιά των Ελλήνων. Είναι ένα μεγάλο στοίχημα και θέλω να το κερδίσουμε μαζί*». Το ερώτημα είναι αν θα υποχωρήσουν τα αντιδεξιά και κυρίως τα αντιμητσοτακικά σύνδρομα στο νησί.

Κρητική λεβεντιά...

Για να μην μας πουν τίποτα συριζαίοι ότι τα εθνικοφασιστικά με τη στρατόγκαβλη τηλεοπτική εκπομπή είναι του Καμμένου και η πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ δε συμφωνεί. Εγκαίνια στην «αρετή και τόλμη» έκανε ο Τσίπρας αυτοπροσώπως, που τόνισε ότι «οι Ενοπλες Δυνάμεις είναι άρτια εκπαιδευμένες σε άριστη αποτρεπτική ετοιμότητα» και συμπλήρωσε ότι αυτό συμβαίνει «παράλληλα με την έγνοια τους σε αυτά τα δύσκολα χρόνια της κρίσης να συνδράμουν στην προσπάθεια της Πολιτείας για να αντιμετωπίζει με αποτελεσματικότητα αυτές τις κρίσεις, είτε αφορά στην προσφυγική κρίση, που η προσφορά ήταν πράγματι ανεκτίμητη, είτε όμως αφορά και στην καθημερινότητα του πολίτη, στην ποιότητα ζωής»!

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η επίδειξη μαξιμαλισμού μπορεί να μας καλύπτει ιδεολογικά, επί του πρακτέου, όμως, νομίζω ότι δεν έχετε ξεχάσει πως είμαστε σε ένα πλαίσιο επιτροπείας και ότι διανύουμε κάποιο μνημόνιο που τελειώνει το 2018. Οταν ο λαός αποφασίσει να πάρει τη λαϊκή εξουσία και να εγκαθιδρύσει τον σοσιαλισμό, θα έχουμε τις εργασιακές σχέσεις τις οποίες περιγράφετε με τον τρόπο που τις περιγράφετε.

Παύλος Πολάκης

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

18/3:Αϊτή: Ημέρα πανεπιστημίου **18/3/1871: Ανακήρυξη Παρισινής Κομμούνας** 18/3/1986: Δύο βόμβες (η μια δεν εξερράγη) στην Ελληνοαμερικανική Ενωση (ΕΛΑ) 19/3/1958: Γέννηση Δημήτρη Κουφοντίνα 19/3/1979: Απόπειρα εμπρησμού τεσσάρων λεωφορείων (ΕΛΑ) 19/3/1983: Εκτέλεση εκδότη εφημερίδας «Βραδυνή» Τζώρτζη Αθανασιάδη 19/3/1989: Ο ακροδεξιός Αλφρέντο Κριστιάν νικητής εκλογών Ελ Σαλβαδόρ, 27 νεκροί 20/3: Ημέρα αστρολογίας, ημέρα γαλλοφωνίας, ημέρα ευτυχίας, ημέρα γης, ημέρα αποχής από κρέας, ημέρα αφήγησης, ημέρα θεάτρου για παιδιά και νέους, ημέρα σπουργιτιού, Τυνησία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1956) **20/3/1947: Δολοφονία Γιάννη Ζεύγου (Θεσσαλονίκη) 20/3/1973: Δεύτερη κατάληψη Νομικής με πρωτοβουλία Ακρας Αριστεράς, εισβολή αστυνομίας μετά από αίτημα συγκλήτου, δεκάδες τραυματίες, εκατό συλλήψεις** 21/3: Ημέρα για εξάλειψη φυλετικών διακρίσεων, ημέρα συνδρόμου Down, ημέρα δασοπονίας, ημέρα κουκλοθέατρου, ημέρα οικιακής οικονομίας, ημέρα ποίησης, ημέρα ύπνου, ΗΠΑ: Ημέρα αγρότη (1981), Ναμίμπια: Ημέρα ανεξαρτησίας (1990) 21/3/1910: Ιδρυση Εργατικού Κέντρου Αθήνας **21/3/1927: Εξέγερση εργατικής τάξης Σαγκάης ενάντια στη συντηρητική κυβέρνηση του Βορρά** 21/3/1954: Αγριες μάχες φοιτητών-πυροσβεστών (Θεσσαλονίκη) σε διαμαρτυρίες νεολαίας για την Κύπρο 21/3/1960: Η νοτιοαφρικανική αστυνομία ανοίγει πυρ κατά ειρηνικής διαδήλωσης μαύρων (Σάρπεβιλ), 69 νεκροί, 180 τραυματίες 21/3/1972: Δεύτερη δίκη ΠΑΚ, έντεκα καταδίκες 21/3/1975: Η Αιθιοπία βάζει τέλος στη μοναρχία μετά από 3.000 χρόνια 22/3: Ημέρα ευγένειας στους δρόμους, ημέρα νερού 23/3: Ημέρα μετεωρολογίας, Πακιστάν: Ημέρα δημοκρατίας (1956), Σουδάν: Ημέρα ανεξαρτησίας (1956) 23/3/1971: Βόμβα (ΑΑΑ) στο κατάστημα συμβούλων Γ. Παπαδόπουλου (Αθήνα) 23/3/1988: Τέσσερις βόμβες κατά αυτοκινήτων τούρκων διπλωματών (17Ν) 23/3/1993: Δύο βόμβες στο υπουργείο Εμπορίου (ΕΛΑ-1η Μάη) 24/3: Ημέρα για δικαίωμα στην αλήθεια, ημέρα κατά φυματίωσης 24/3/1976: Χειροβομβίδα ακροδεξιών σε βιβλιοπωλείο και δυναμίτης σε γραφεία ΚΚΕ Κορυδαλλού 24/3/1999: Εναρξη βομβαρδισμών ΝΑΤΟ στη Σερβία.

ΣΥΡΙΖΑ

«Μασάζ» στους βουλευτές και φυγόκεντρες τάσεις

Αν υπάρχει ένα ερώτημα, μετά τη ραδιοφωνική συνέντευξη Σκουρλέτη στον Χατζηνικολάου, αφορά το κατά πόσο ο Σκουρλέτης κινήθηκε ως «μασέρ» των Τσιπραίων στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ ή σαν εν δυνάμει ομαδάρχης μιας υπό διαμόρφωση εσωκομματικής αντιπολίτευσης.

Τα ζητήματα που έθεσε ο Σκουρλέτης είναι δύο και κινούνται σε δύο επίπεδα: στο επίπεδο του περιεχομένου της νέας μνημονιακής συμφωνίας και στο επίπεδο της πολιτικής διαδικασίας έγκρισής της.

Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο της νέας συμφωνίας ήρθε να επιβεβαιώσει τον Ντεϊσελμπλούμ, που έχει αποκαλύψει ότι τα περιβόητα αντίμετρα θα εφαρμόζονται μόνο στην περίπτωση υπέρβασης του στόχου για το «πρωτογενές πλεόνασμα». Οταν ο Χατζηνικολάου αναφέρθηκε στις «δηλώσεις κορυφαίων στελεχών της πλευράς των δανειστών, που λένε ότι αντίμετρα, θετικά μέτρα θα υπάρξουν μόνο εάν υπάρξει πλεόνασμα, δηλαδή δεν επιβεβαιώνουν αυτό που η κυβέρνηση είχε πει περί της λογικής ένα ευρώ αρνητικό μέτρο, ένα ευρώ θετικό μέτρο», ο Σκουρλέτης απάντησε αρχικά με ντρίπλα: *«Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Ούτως ή άλλως, η συζήτηση για τα επιπλέον μέτρα και τα αντίμετρα, γίνεται επάνω στο έδαφος του συμφωνημένου πρωτογενούς πλεονάσματος, είτε αυτό είναι 3%, 3,5%, 2% ή οτιδήποτε άλλο υπάρξει τελικά. Αυτό είναι δεδομένο»*.

Οταν ο Χατζηνικολάου επέμεινε, ο Σκουρλέτης έσκασε το παραμύθι: *«Δημοσιονομικά ουδέτερα μέτρα* ***πέραν του ύψους του πρωτογενούς πλεονάσματος που έχει συμφωνηθεί****. Νομίζω ότι πρέπει να καταστεί σαφές αυτό και έχει ξανακουστεί, δεν ακούγεται για πρώτη φορά»*. Περιττεύει να πούμε ότι αυτό ακουγόταν πρώτη φορά από κυβερνητικά χείλη. Αξίζει μόνο να θυμίσουμε ότι από πλευράς Μαξίμου δε διέρρευσε καμιά δυσαρέσκεια για τη δήλωση Σκουρλέτη. Ούτε από την πλευρά του οικονομικού επιτελείου. Αλλωστε, ο Τσακαλώτος είχε φροντίσει να εκφράσει την αντίθεσή του στον προπαγανδιστικό χειρισμό της συμφωνίας της 20ής Φλεβάρη του 2017 από το μέγαρο Μαξίμου.

Ο Σκουρλέτης παραδέχτηκε, επίσης, ότι αναμένονται σκληρά μέτρα, καθώς οι δανειστές έχουν ξανανοίξει το Ασφαλιστικό (αυτό που υποτίθεται ότι είχε κλείσει οριστικά, σύμφωνα με τη μέχρι πρότινος κυβερνητική προπαγάνδα) και ζητούν αλλαγές στα εργασιακά, που παραβιάζουν το «ευρωπαϊκό κεκτημένο». Αφησε μάλιστα να εννοηθεί ότι οι συσχετισμοί είναι καταθλιπτικά αρνητικοί, καθώς *«η πλευρά των Ευρωπαϊκών Θεσμών τηρεί μια στάση ουδετερότητας απέναντι στις απαιτήσεις του ΔΝΤ»*, με την οποία *«ξεγυμνώνεται και φαίνεται ασυνεπής, σε σχέση με τις ευρωπαϊκές παραδόσεις»*.

Παρά ταύτα, και για τον Σκουρλέτη σημασία έχει *«το συνολικό πακέτο»*. Δεν εξέφρασε, δηλαδή, καμιά διαφωνία ουσίας γι' αυτό που έρχεται. Γι' αυτό και θα μπορούσε να πει κανείς πως η παρέμβασή του εντάσσεται σε μια τακτική «μασάζ» προς την κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, μπροστά στην οποία βάζει το δίλημμα: ή υποτασσόμαστε στις απαιτήσεις του ΔΝΤ, με το οποίο συμφωνούν και οι Ευρωπαίοι ή τα παρατάμε και φεύγουμε από την κυβέρνηση.

Με το τελευταίο «κουμπώνει» και η πρόταση του Σκουρλέτη για *«ανάγκη να ψηφιστούν από μια ευρύτατη πλειοψηφία εντός της Βουλής»* τα νέα μέτρα, *«επειδή ακριβώς αυτά τα μέτρα αφορούν το έτος '19 και μετά»*, επομένως *«αφορούν την επόμενη κυβέρνηση που δεν ξέρουμε ποια θα είναι»*. Είναι σαν να έβαλε μπροστά στους συριζαίους μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία: τα κόμματα της αντιπολίτευσης δεν πρόκειται να ψηφίσουν τη συμφωνία, επομένως πρέπει να την ψηφίσουμε μόνοι μας.

Αν δεν υπήρχε η χαλαρή αντιμετώπιση από μεριάς Μαξίμου, θα λέγαμε ότι ο Σκουρλέτης εμφανίστηκε ως υποψήφιος ηγέτης μιας φράξιας του ΣΥΡΙΖΑ που ζητάει «ηρωική έξοδο» και εκλογές, ώστε ο ΣΥΡΙΖΑ να εμφανιστεί σαν να υπερασπίζεται την «αριστερή του ταυτότητα», να συγκρατήσει δυνάμεις, ν' αφήσει τη ΝΔ και τον Κούλη να ψηφίσουν το τέταρτο Μνημόνιο και να αναβαθμιστεί στην αντιπολίτευση. Από μερίδα του αστικού Τύπου αποδίδονται τέτοιες απόψεις σε μερίδα στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, όμως δημόσια αυτή η άποψη έχει εκφραστεί μόνο από τον Κούλογλου, ο οποίος δεν παίζει κανένα ρόλο στον ΣΥΡΙΖΑ. Ο Σκουρλέτης δεν υπαινίχτηκε κάτι τέτοιο (απλά μίλησε για ανάγκη διευρυμένης πλειοψηφίας), όμως είναι έμπειρο πολιτικό στέλεχος και ήξερε πολύ καλά ότι αυτά που είπε θα ερμηνεύονταν ως εκβιασμός στην αντιπολίτευση: ή ψηφίζετε μαζί μας ή πάμε σε εκλογές. Μόνο που τώρα είναι η ΝΔ που θέλει εκλογές.

Σε κάθε πολιτική καμπή της μνημονιακής περιόδου μέχρι τώρα, τα κυβερνητικά κόμματα είχαν απώλειες. Τελευταίος ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ, τον Ιούλη-Αύγουστο του 2015. Σιγά-σιγά, μέσα από διαγραφές, αποχωρήσεις, διασπάσεις, τα βασικά αστικά κόμματα διαμόρφωσαν λίγο-πολύ συμπαγείς κοινοβουλευτικές ομάδες. Αυτό, όμως, δε σημαίνει τίποτα για την εύθραυστη κοινοβουλευτική πλειοψηφία των 153 βουλευτών, που έχουν οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Βέβαια, έχουν πάντα το δόγμα «όποιος διαφωνεί να παραδώσει την έδρα του», στο οποίο υποτίθεται ότι έχουν συμφωνήσει όλοι, πριν τις εκλογές του Σεπτέμβρη 2015, όμως σε συνθήκες πολιτικής κρίσης κάτι τέτοιες συμφωνίες συχνά «πάνε περίπατο».

Η τάση των Τσιπραίων αυτή τη στιγμή είναι να κλείσουν τη συμφωνία, η οποία να περιέχει και κάτι που να μπορεί να λειτουργήσει όπως η ζάχαρη στο κινίνο. Η πλάκα είναι πως το περιβόητο QE (το πρόγραμμα της λεγόμενης Ποσοτικής Χαλάρωσης, του Ντράγκι) πνέει τα λοίσθια (ο πρόεδρος της Μπούντεσμπανκ προέβλεψε την περασμένη Τετάρτη ότι θα τερματιστεί στο τέλος του χρόνου, γιατί στην Ευρωζώνη υπάρχει πάλι πληθωρισμός, ενώ και η αμερικάνικη FED προχώρησε ήδη στην πρώτη αύξηση επιτοκίων μετά από χρόνια). Ομως έστω και για μερικούς μήνες, έστω και μ' ένα ποσό που δε θα ξεπερνά τα 3 δισ. ευρώ, οι Τσιπραίοι θα μπορούν να λένε ότι «πρόσφεραν φτηνή ρευστότητα στην ελληνική οικονομία». Οσο για τα «μεσοπρόθεσμα μέτρα για το χρέος», δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα περισσότερο από τη γνωστή γενικόλογη περιγραφή που υπάρχει μέχρι τώρα.

Πρέπει να έχουν δοθεί και διαβεβαιώσεις στη γερμανική πλευρά, γι' αυτό και ο Σόιμπλε -αντίθετα με τις συνήθειές του- εξέφρασε πάλι (την περασμένη Τετάρτη) αισιοδοξία: *«Βρισκόμαστε, ελπίζω, στα τελικά στάδια των διαπραγματεύσεων μεταξύ των θεσμών και της ελληνικής κυβέρνησης για τη δεύτερη αξιολόγηση των μεταρρυθμίσεων. Είμαι αισιόδοξος»*. Την ίδια αισιοδοξία εξέφρασε και ο Ν. Παππάς, που φαίνεται πως άρχισε και πάλι να βγαίνει στη «μπροστινή γραμμή» των Τσιπραίων. *«Το πολιτικό πλαίσιο της συμφωνίας έχει συμφωνηθεί και είμαστε πάρα πολύ κοντά και στην τεχνική της ολοκλήρωση»* δήλωσε (την περασμένη Τετάρτη κι αυτός).

Γενικά, αυτό που επικρατεί στον ΣΥΡΙΖΑ είναι μουγκαμάρα. Την Τετάρτη έγινε κλειστή σύσκεψη του Τσακαλώτου και της Αχτσιόγλου με τους 45 βουλευτές-μέλη των αρμόδιων κοινοβουλευτικών επιτροπών Οικονομίας και Εργασίας. Οπως ανακοίνωσε ο Τσακαλώτος με non paper, οι υπουργοί *«μίλησαν για το μείγμα των μέτρων και αντιμέτρων επικεντρώνοντας στην ποιοτική τους πλευρά, χωρίς να κάνουν αναφορές στην ποσοτικοποίησή τους»*. Βουλευτές, όμως, διέρρευσαν πως ακόμα και στον καθορισμό των «αντιμέτρων» υπάρχει διάσταση ανάμεσα σ' αυτά που θέλει η κυβέρνηση και σ' αυτά που «δίνει» η τρόικα. Η τρόικα «δίνει» μόνο προγράμματα φιλανθρωπικού τύπου (σχολικά γεύματα, επιδότηση ενοικίου, επιδόματα σε φτωχά παιδιά) και μείωση της φορολογίας εισοδήματος στους υψηλούς συντελεστές και στη φορολογία των επιχειρήσεων (αυτές τις θεωρεί «αναπτυξιακές» μεταρρυθμίσεις). Και δεν ακούει τίποτα για μείωση του ΕΝΦΙΑ, που θέλει η κυβέρνηση, για λόγους προπαγάνδας.

Σύμφωνα με ρεπορτάζ του αστικού Τύπου, ο Τσακαλώτος είπε πως υπάρχουν δυο δρόμοι: ή να πετύχουν μια πολιτική συμφωνία (αυτός είναι ο στόχος της κυβέρνησης) ή να υποκύψουν στις ακραίες απαιτήσεις του ΔΝΤ. Κι επειδή οι βουλευτές κατάλαβαν ότι στην πραγματικότητα υπάρχει μόνο ο δεύτερος δρόμος, η αγωνία τους ήταν «τι θα πούμε τώρα στον κόσμο;». Αφήγημα ψάχνουν, για να χρησιμοποιήσουμε μια δική τους αγαπημένη λέξη. Μόνο που φτάνει κάποια στιγμή που τα παραμύθια τελειώνουν. Δε θα δυσκολευτούν να φτιάξουν άλλο ένα «αφήγημα», όμως αυτό δε θα έχει ούτε την πειστικότητα των παραμυθιών του 2014, ούτε τα ερωτηματικά και τις αμφιβολίες των παραμυθιών του 2015. Δεν πρόκειται να πείσει κανέναν. Μόνος τους σύμμαχος είναι το «γονάτισμα» της ελληνικής κοινωνίας, αλλά αυτό μπορεί να τους δώσει μόνο κάποιο χρόνο παραμονής στην εξουσία. Ελπίζουν ότι οι βουλευτές τους θα προτιμήσουν αυτό.

Στο πεδίο των συμβολισμών

Την ώρα που ο Κούλης περιόδευε στην Κρήτη, επιχειρώντας άνοιγμα στους «κεντρώους» ψηφοφόρους, η αδερφή του συναντιόταν στην Αθήνα με τον Καραμανλή που ως αρχηγός της ΝΔ και στη συνέχεια πρωθυπουργός για πέντε χρόνια είχε εγκαταλείψει τον όρο Δεξιά και Κεντροδεξιά και αναφερόταν στον «μεσαίο χώρο» (έμπνευση του επικοινωνιολόγου του Ι. Λούλη).

Ολ' αυτά εντάσσονται στο πεδίο των συμβολισμών, με τους οποίους παίζει πάρα πολύ η αστική πολιτική τις τελευταίες δεκαετίες, καθώς οι παλιοί διαχωρισμοί ανάμεσα στα συντηρητικά και στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, που σε κάποιο βαθμό εκφράζονταν σε επίπεδο πρακτικής πολιτικής, έχουν εξαφανιστεί. Ετσι, κάθε φιλόδοξος αστός πολιτικός που θέτει σοβαρή υποψηφιότητα για την πρωθυπουργία, αναζητά τους συμβολισμούς που θα τον βοηθήσουν να φτιάξει το «ίματζ» του. Γι' αυτό και στα επιτελεία τους προσλαμβάνουν ανθρώπους με ειδίκευση στην κατασκευή ειδώλων. Ο Τσίπρας, για παράδειγμα, κοπιάρισε τον Ανδρέα Παπανδρέου, σε μια προσπάθεια να κερδίσει το εκλογικό ακροατήριο του ΠΑΣΟΚ, που ως κόμμα είχε βαρέσει διάλυση. Ο Κούλης, αν και Μητσοτάκης, θέλει να φτιάξει ένα προφίλ παραπλήσιο μ' αυτό του Καραμανλή του νεότερου.

Η ΝΔ του Σαμαρά είχε ένα στίγμα ακροδεξιό στον πολιτικό της λόγο. Οσο κι αν προσπάθησε την εποχή της ΠΟΛΑ να κρύψει τις ακροδεξιές απόψεις του, ο Σαμαράς επανήλθε σ' αυτές όταν έγινε πρωθυπουργός. Δεν άντεξε παρά δυόμισι χρόνια. Στις πρώτες εκλογές κατέγραψε μια συντριπτική ήττα από τον ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα, ο Κούλης θα πρέπει να νικήσει τον Τσίπρα. Και να νικήσει με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη διαφορά, ώστε να μπορεί να βρει στη συνέχεια μια συμμαχική κυβερνητική λύση (έτσι όπως έχουν τα πράγματα μέχρι στιγμής, η αυτοδυναμία είναι όνειρο). Με ένα ακροδεξιό προφίλ, ανάλογο αυτού του Σαμαρά, ο Κούλης ρισκάρει να στείλει δυσαρεστημένους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ στο ΠΑΣΟΚ και παράλληλα να βοηθήσει τον ΣΥΡΙΖΑ να συγκρατήσει τις διαρροές του, με το δίλημμα του «μικρότερου κακού». Εχει ανάγκη, λοιπόν, να διαμορφώσει ένα πιο «κεντρώο» προφίλ, με μοντέρνα στοιχεία, μακριά από το παραδοσιακό ακροδεξιό «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» του Σαμαρά.

Σ' αυτή την επιδίωξη, ο Καραμανλής είναι ο κατάλληλος σύμμαχος. Πολιτικά, όπως όλα δείχνουν, δε διεκδικεί τίποτα. Εχει όμως ένα κύρος ως «πάτερ φαμίλιας» των Καραμανλικών. Δεν ξέρουμε, βέβαια, το περιεχόμενο της συνομιλίας του με τη Ντόρα. Αυτές οι συζητήσεις έχουν συνήθως χαρακτήρα παζαριού: τι θα μου δώσεις για να σου δώσω. Για να συνεχίσει να παίζει το ρόλο του «πάτερ φαμίλια» ο Καραμανλής πρέπει να εξασφαλίζει πόστα για τους δικούς του. Πόστα που θα επιτρέπουν στη «φαμίλια» να αναπαράγεται και να μπορεί να διαδραματίζει ρόλο στο εσωτερικό της ΝΔ.

Κουλουβάχατα

«Θα περίμενε κανείς από την "Ωρα Αποφάσεων" να λέει τουλάχιστον αλήθειες. Η δήλωση του Γ. Ραγκούση στο ΑΠΕ ότι η Φ. Γεννηματά δεν θέλει εκλογή από τη βάση από πού προκύπτει;». Σκληρός ο Γ. Τούντας των Κινήσεων Πολιτών απέναντι στους ΦλωΡαΔια, με ανάρτηση στο facebook. Η απάντηση ήρθε από άλλο στέλεχος των Κινήσεων Πολιτών (Ν. Διακουλάκης), που σχολίασε από κάτω, όπως συνηθίζεται στα λεγόμενα «μέσα κοινωνικής δικτύωσης»: «Είναι όμως γεγονός ότι την Κοινή Πρόταση των Κινήσεων Πολιτών και των ΜΕΤΑρρυθμιστών (Λυκούδης) που τη δέχτηκαν οι "3" της Ωρας Αποφάσεων με ανακοίνωσή τους, για οργάνωση κοινού ενωτικού συνεδρίου και στη συνέχεια εκλογή αρχηγού από τη βάση, χωρίς κανέναν άλλο όρο για τη σύγκλιση, δεν την έχουν δεχτεί η Φ. Γεννηματά και ο Στ. Θεοδωράκης τουλάχιστον μέχρι στιγμής».

Τα στελέχη των Κινήσεων Πολιτών «σφάζονται» δημοσίως. Αλλοι υποστηρίζουν τη Φώφη και άλλοι τους ΦλωΡαΔια, θεωρώντας ότι μπορούν να τους τραβήξουν σε συνεργασία, αλλά εμπόδιο στέκεται η Φώφη που δε θέλει να γίνει εκλογή αρχηγού από τη βάση. Στην πραγματικότητα, αυτό που εξακολουθούν να παίζουν όλοι είναι το παιχνίδι του «μουτζούρη». Ποιος θα καταφέρει να βάλει το «αντιενωτικό» στίγμα στον άλλον.

Σ' αυτό το παιχνίδι, το ΠΑΣΟΚ με τους μικρούς συμμάχους του έχει το πάνω χέρι. Γιατί έχει κάνει πρώτο τις ενωτικές προτάσεις και είχε δηλώσει μάλιστα ότι θέλει να δημιουργηθεί ένα πολιτικό μέτωπο, στο οποίο κάθε κόμμα θα διατηρεί την αυτονομία του, ενώ ο αρχηγός θα εκλεγεί από τη βάση. Ο Θεοδωράκης σαμποτάρισε αυτή τη διαδικασία, ενώ οι ΦλωΡαΔια κοίταζαν απέξω, χωρίς να έχουν καμιά συμμετοχή. Οταν μαζεύτηκαν και έφτιαξαν την «Ωρα Αποφάσεων», έβαλαν σαν όρο την αυτοδιάλυση όλων των κομμάτων και τη συσπείρωση γύρω από την «πρωτοβουλία» τους. Το ΠΑΣΟΚ τους περιφρόνησε, αυτοί έσπασαν τα μούτρα τους και τώρα -μετά από επαφές με κάποιους από τις «Κινήσεις Πολιτών- κάνουν στροφή 180 μοιρών και δηλώνουν «ενωτικοί», βάζοντας ως όρο μόνο την εκλογή αρχηγού από τη βάση, που προς το παρόν το ΠΑΣΟΚ και οι σύμμαχοί του δε χρειάζονται (μπορούν να προχωρήσουν με τη Φώφη).

Συρία

Εξι χρόνια πόλεμος χωρίς ορίζοντα λήξης

Η έκτη επέτειος της εξέγερσης κατά του Ασαντ στη Συρία, συνέπεσε με το μποϊκοτάρισμα του τρίτου γύρου των «ειρηνευτικών» διαπραγματεύσεων από τους αντικαθεστωτικούς αντάρτες, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη συνέχιση των ρωσικών αεροπορικών βομβαρδισμών και των κυβερνητικών επιθέσεων παρά την «εκεχειρία». Οι διαπραγματεύσεις θα διεξάγονταν στην πόλη Αστάνα του Καζαχστάν, όπως και οι δύο προηγούμενες. Ομως η αρχική αισιοδοξία του πρώτου γύρου (στον οποίο συμμετείχε μεγάλο μέρος των αντικαθεστωτικών ανταρτών) σταδιακά άρχισε να ξεφτίζει. Από το δεύτερο γύρο, ομάδες ανταρτών άρχισαν να ενοχλούνται από την άρνηση του καθεστώτος να απομακρύνει τον Ασαντ και από τις συνεχιζόμενες κυβερνητικές επιθέσεις που έκαναν ακόμα και τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA) να ανακοινώσει ότι θα συνεχίζει να πολεμάει τις κυβερνητικές δυνάμεις που μαζί με τους Κούρδους της Συρίας εκδίωξαν το ISIS από ορισμένες περιοχές και κύκλωσαν τον FSA.

Ο επικεφαλής των κυβερνητικών δυνάμεων, Μπασάρ Αλ Τζααφάρι, κατηγόρησε ευθέως την Τουρκία (η οποία μαζί με το Ιράν και τη Ρωσία αποτελεί την τρίτη «εγγυήτρια δύναμη») για το μποϊκοτάρισμα, αφού κάποιοι από τους αντάρτες ελέγχονται από αυτήν. Σα να μην τρέχει τίποτα, όμως, ο Τζααφάρι δήλωσε ότι η απουσία των αντικαθεστωτικών ανταρτών δεν πρόκειται να επηρεάσει τις διαπραγματεύσεις (αλήθεια, ποιος θα διαπραγματευτεί με ποιον, αν δεν συμμετέχουν οι αντικαθεστωτικοί;), αφού «δεν είμαστε εδώ για να συναντήσουμε ένοπλες ομάδες αλλά για να συναντήσουμε τους συμμάχους μας από τη Ρωσία και το Ιράν και να τους δείξουμε τη δέσμευσή μας σχετικά με τις συνομιλίες στην Αστάνα»!

Η εξέλιξη φαινόταν να οδηγείται σε προδιαγεγραμμένη αποτυχία, όπως τονίσαμε στα προηγούμενα φύλλα της «Κ», αφού το καθεστώς παραμένει ισχυρό και ο Ασαντ δεν κουνιέται από την καρέκλα του. Η ισχυρή ρωσική στρατιωτική υποστήριξη του δίνει τον αέρα του νικητή, γι' αυτό και θα το τραβήξει μέχρι τέλους, αδιαφορώντας για τις συνέπειες στο λαό, που στενάζει από τις κακουχίες, την ολοσχερή καταστροφή πόλεων (σύμφωνα με διάφορες εκτιμήσεις, το 83% του ηλεκτρικού δικτύου της χώρας έχει υποστεί καταστροφές) και τον πόλεμο. Γι' αυτό και το συριακό καθεστώς αδιαφορεί για τις καταγγελίες του ΟΗΕ, όπως αυτή για τις επιθέσεις στα δίκτυα ύδρευσης έξω από την πρωτεύουσα. Το συριακό καθεστώς προσπάθησε να ρίξει τις ευθύνες για την καταστροφή αυτή στους αντικαθεστωτικούς αντάρτες, όμως οι αξιωματούχοι του ΟΗΕ αναφέρουν ότι οι καταστροφές προκλήθηκαν από αεροπορικές επιθέσεις που οι αντάρτες δε θα μπορούσαν να κάνουν (αφού δεν έχουν αεροπορία)!

Αυτή τη στιγμή, 13.5 εκατομμύρια Σύριοι χρειάζονται ανθρωπιστική βοήθεια μέσα στη Συρία (πάνω από το μισό του πληθυσμού, των 23 εκατομμυρίων) και γύρω στα 11 εκατομμύρια υπολογίζεται ότι είναι οι πρόσφυγες μέσα και έξω από τη χώρα. Σύμφωνα με την Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR), 4.8 εκατομμύρια έχουν μεταναστεύσει στην Τουρκία, το Λίβανο, την Ιορδανία, την Αίγυπτο και το Ιράκ και άλλα 6.6 εκατομμύρια είναι εσωτερικοί πρόσφυγες μέσα στη Συρία. Γύρω στο ένα εκατομμύριο έχουν ζητήσει άσυλο στην Ευρώπη (από τους οποίους 300.000 στη Γερμανία και 100.000 στη Σουηδία).

Η συριακή εξέγερση έχει μετατραπεί σε λουτρό αίματος. Αυτό δεν έγινε γιατί κάποιοι διάλεξαν να διαλύσουν τη Συρία, όπως υποστηρίζουν οι θιασώτες των συνομωσιολογικών θεωριών (που ανθίζουν πολύ στις μέρες μας), αλλά γιατί ο Ασαντ βρήκε ισχυρή στρατιωτικοπολιτική στήριξη από τη Ρωσία και οι αντικαθεστωτικοί είναι διασπασμένοι και ανίκανοι να συσπειρώσουν το λαό σε αντιιμπεριαλιστική και επαναστατική κατεύθυνση. Επόμενο είναι, τμήματα του πληθυσμού να κουραστούν και να αποδεχτούν τον Ασαντ σαν «αναγκαίο κακό». Αυτό όμως δε σημαίνει ότι είναι λαοφιλής κι ότι το καθεστώς αυτό δεν κλονίστηκε από τη λαϊκή δυσαρέσκεια, που αγκάλιασε δεκάδες πόλεις και χωριά το Μάρτη του 2011. Τότε που ο Ασαντ βρέθηκε αντιμέτωπος με διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων ατόμων, από την πόλη Ντεράα (με 77.000 κατοίκους, στο Νότο, κοντά στα σύνορα με την Ιορδανία, που αποτέλεσε και το επίκεντρο της εξέγερσης) και την Χομς (τρίτη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, 160 χιλιόμετρα βόρεια της Δαμασκού), μέχρι τα προάστια της πρωτεύουσας και τις περιοχές με έντονο το κουρδικό στοιχείο.

Η Ρωσία πατάει πόδι στη Λιβύη

Η αδυναμία των Αμερικάνων και της Ευρωπαϊκής Ενωσης να ελέγξουν την κατάσταση και να επιβάλουν την παρουσία τους στη χώρα αποτελεί μια πρώτης τάξης ευκαιρία για το ρώσικο ιμπεριαλισμό προκειμένου να επιστρέψει στη Λιβύη, ύστερα από τη φυγή του μετά την πτώση του καθεστώτος Καντάφι, του οποίου ήταν υποστηρικτής και με το οποίο είχε συνάψει μεγάλες συμφωνίες για την εκμετάλλευση των ενεργειακών πηγών της χώρας.

Η ισχυροποίηση της θέσης της Ρωσίας στη χώρα συμπίπτει χρονικά με την όξυνση της εμφύλιας διαμάχης για τον έλεγχο της Τρίπολης, πρωτεύουσας της Λιβύης, των πετρελαιοπηγών και των τερματικών σταθμών μεταφόρτωσης του πετρελαίου στο λεκανοπέδιο της Σύρτης, στα βορειοανατολικά της χώρας. Σύμφωνα με δηλώσεις του στρατηγού Τόμας Γουόλντχαουζερ, γενικού διοικητή της AFRICOM (στρατιωτικός βραχίονας των Αμερικάνων στην Αφρική) στην Επιτροπή Διεθνών Σχέσεων της Γερουσίας, η Ρωσία επιχειρεί να επέμβει στη Λιβύη κατά το πρότυπο της Συρίας, στοχεύοντας να αποκτήσει λόγο στις εξελίξεις στη χώρα. Για να το κάνει αυτό, σε πρώτη φάση έχει αναπτύξει μονάδες ειδικών δυνάμεων στα ανατολικά της χώρας, δίπλα στα σύνορα με την Αίγυπτο, με στόχο να ενισχύσει τις δυνάμεις του στρατηγού Χαλίφα Χαφτάρ στη μάχη του ενάντια στις ισλαμιστικές πολιτοφυλακές, ενώ εδώ και καιρό στο πλευρό του πολεμούν ρώσοι μισθοφόροι, σύμφωνα με ρεπορτάζ του Reuters.

Ο Πούτιν για άλλη μια φορά εμφανίζεται ως αυτός που θα φέρει σταθερότητα στη χώρα, σε αντίθεση με τους Αμερικάνους, που η αποτυχημένη επέμβασή τους στη Λιβύη έχει βυθίσει στο χάος και τη διάλυση τη χώρα, ενώ παράλληλα άνοιξε το δρόμο στο ISIS για να χτίσει προγεφύρωμα στη βόρεια Αφρική.

Υστερα από σφοδρές μάχες, ο Χαφτάρ κατάφερε να θέσει ξανά υπό τον έλεγχό του τις πετρελαιοπηγές της Σίντρα και του Ρας Λανούφ, την Τρίτη 14 Μάρτη, μια βδομάδα μετά την κατάληψή τους από τις ισλαμιστικές πολιτοφυλακές της Βεγγάζης και την εκδίωξη των δυνάμεών του από την περιοχή. Πλέον, ο στρατός του ελέγχει το σύνολο των εγκαταστάσεων άντλησης και μεταφοράς πετρελαίου στην «Ημισέληνο του Πετρελαίου», όπως ονομάζεται η συγκεκριμένη περιοχή που περιέχει τεράστια αποθέματα ορυκτού πετρελαίου.

Παράλληλα, οι συγκρούσεις μεταξύ των διαφόρων πολιτοφυλακών που νέμονται την Τρίπολη κορυφώνονται, με την εμπλοκή πυροβολικού και δεκάδων αρμάτων μάχης, ενώ χιλιάδες άμαχοι απομακρύνονται από την πόλη. Η Γενική Εθνοσυνέλευση, ένας από τους πόλους εξουσίας στη χώρα, που στηρίζεται ανοιχτά από τους αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και που έχει την έδρα της στην Τρίπολη, αδυνατεί να θέσει την κατάσταση υπό έλεγχο. Η ίδια δε διαθέτει στρατό και γι' αυτό το λόγο συνεργάζεται με τη Λιβυκή Αυγή, μια χαλαρή ομοσπονδία των πιο ισχυρών πολιτοφυλακών στα ανατολικά της χώρας. Στις σφοδρές συγκρούσεις στην Τρίπολη συμμετέχουν κάποιες από αυτές τις πολιτοφυλακές περιπλέκοντας ακόμα περισσότερο την κατάσταση.

Από τη μεριά της η Ρωσία δεν αναγνωρίζει τη ΓΕ και τη Λιβυκή Αυγή, στηρίζοντας την εξόριστη κυβέρνηση στο Τομπρούκ που συνεργάζεται με τον Χαφτάρ. Η εξόριστη κυβέρνηση του Τομπρούκ είναι η μόνη που έχει προκύψει από εκλογές που τη νομιμότητά τους έχουν αναγνωρίσει τα Ηνωμένα Εθνη. Αρχικά η κυβέρνηση Ομπάμα και η ΕΕ είχαν στηρίξει αυτή την κυβέρνηση, αποσύροντας τη στήριξή τους μετά από λίγο καιρό, όταν αυτό το μόρφωμα, που αποτελούνταν κυρίως από αμερικανοθρεμμένους Λίβυους της διασποράς, απέτυχε να οργανώσει δικό του στρατό, ενώ λίγο μετά ανατράπηκε από τη ΓΕ και εκδιώχτηκε από την Τρίπολη βρίσκοντας καταφύγιο στο Τομπρούκ. Η εξόριστη κυβέρνηση έχει εδραιώσει πλέον την κυριαρχία της στην ανατολική Λιβύη, μετά τη συμφωνία που έκλεισε με τον Χαφτάρ, και πλέον έχει φτάσει να εκδώσει ακόμα και δικό της νόμισμα, ενώ μέσω του Χαφτάρ ελέγχει το σύνολο της βιομηχανίας πετρελαίου της χώρας.

Αυτές οι εξελίξεις χτύπησαν το καμπανάκι του κινδύνου για του ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που τόσα έχουν επενδύσει στην επέμβαση στη Λιβύη και βλέπουν τις δυνάμεις που στηρίζονται από τη Ρωσία να κερδίζουν συνεχώς νέο έδαφος. Συνεχώς αυξάνονται οι φωνές ανάμεσά τους, που καλούν την ΕΕ να εντάξει στις διαπραγματεύσεις για το μοίρασμα της εξουσίας τον Χαφτάρ και την εξόριστη κυβέρνηση, προκειμένου να εμποδίσουν τη Ρωσία να διευρύνει την επιρροή της στη χώρα. Βέβαια, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δεν μένει άπρακτος.

Πριν δυο βδομάδες, το ρώσικο ενεργειακό μονοπώλιο Rosneft ανακοίνωσε τη σύναψη συμφωνίας συνεργασίας με την Εθνική Εταιρία Πετρελαίου της Λιβύης για την τοποθέτηση ρώσικων κεφαλαίων στον πετρελαϊκό τομέα της χώρας. Η Rosneft έρχεται να προστεθεί δίπλα στην ιταλική Eni, τη γαλλική Total και την γερμανική Schlumberger, που δρουν ήδη στη χώρα. Η Ρωσία είχε μεταφέρει μεγάλα κεφάλαια στη Λιβύη, σε συμφωνία με το καθεστώς Καντάφι. Με την ανατροπή του καθεστώτος αυτά τα κεφάλαια είτε αδράνησαν είτε καταστράφηκαν και η Ρωσία στοχεύει να αξιοποιήσει εκ νέου όσο περισσότερα από αυτά μπορεί.

Είναι πλέον κατανοητό από όλες τις πλευρές, ότι η Ρωσία ήρθε στη Λιβύη για να μείνει, ενώ οποιαδήποτε συμφωνία μεταξύ ΓΕ, εξόριστης κυβέρνησης και Χαφτάρ θα πρέπει να εγκριθεί και από αυτήν. Τα πολλαπλά ανοιχτά πολεμικά μέτωπα των Αμερικάνων και οι αποτυχίες της εξωτερικής τους πολιτικής αφήνουν κενά που ο ρωσικός ιμπεριαλισμός επιχειρεί να καλύψει στρατιωτικά και οικονομικά.

Τελειώνουν τον Φιγιόν

Στις 26 Γενάρη, όταν η Canard Enchaine έκανε τις πρώτες αποκαλύψεις για τις αργομισθίες της συζύγου και των παιδιών του Φρανσουά Φιγιόν, ο υποψήφιος της γαλλικής Δεξιάς είχε δηλώσει πως αν του απαγγελθούν κατηγορίες, θα αποσυρθεί από την κούρσα της προεδρικής εκλογής. Στις 14 Μάρτη, ο Φιγιόν βγήκε από τα γραφεία της παρισινής εισαγγελίας έχοντας στην πλάτη ένα μακρυνάρι από κατηγορίες: κατάχρηση δημόσιου χρήματος, αποδοχή προϊόντων εγκλήματος, συνέργεια σε υπεξαίρεση, μη υποβολή δήλωσης στην Ανώτατη Αρχή για τη Διαφάνεια στη Δημόσια Ζωή. Δεν αποσύρθηκε, όμως, έχοντας ήδη καταφέρει να έχει την (αναγκαστική, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα) υποστήριξη των «βαρόνων» του κόμματός του.

Τι να την κάνει, όμως, αυτή την υποστήριξη, όταν τα γαλλικά ΜΜΕ ασχολούνται με το πρόσωπό του μόνο σκανδαλολογικά; Ο δικηγόρος του είπε πως ο πελάτης του είχε μια ήρεμη κατάθεση. Αρνήθηκε να απαντήσει σε οποιαδήποτε ερώτηση των ανακριτών της εισαγγελίας και περιορίστηκε να τους διαβάσει ένα μακροσκελές υπόμνημα, αρνούμενος τις κατηγορίες και ζητώντας στο τέλος «ούτε εξαιρέσεις ούτε ευνοϊκή μεταχείριση, αλλά σεβασμό του δικαίου». Ο γαλλικός Τύπος σημείωσε με νόημα, ότι ενώπιον των δικαστικών Αρχών ο Φιγιόν δεν επανέλαβε αυτά που λέει στις προεκλογικές του συγκεντρώσεις, ότι αντιμετωπίζει συνωμοσία από την κυβέρνηση, την εξουσία, τους δικαστές.

Ο Φιγιόν φαίνεται τελειωμένος, αν και τα γκάλοπ του δίνουν ακόμα ένα 20%. Αυτό τον κάνει να ελπίζει ότι μπορεί να καταφέρει να υπερσκελίσει τον Εμανουέλ Μακρόν και να πάρει τη δεύτερη θέση (στην πρώτη βρίσκεται ακόμα η Λεπέν, πάντοτε σύμφωνα με τα γκάλοπ). Η σύγκρουση θα είναι σκληρή τις τελευταίες προεκλογικές εβδομάδες. Και δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι από τη σκανδαλολογία δε θα επωφεληθεί μέχρι το τέλος η Λεπέν, κερδίζοντας στο δεύτερο γύρο.

Φτώχεια και «ανάπτυξη», οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος

Η Ισπανία παρουσιάζεται ως πρότυπο χώρας που ξέφυγε από το Μνημόνιο και πέρασε στην «ανάπτυξη», με αποτέλεσμα τη μείωση της ανεργίας, όμως τα πράγματα κάθε άλλο παρά ρόδινα είναι. Η τελευταία έκθεση του ΟΟΣΑ για την Ισπανία, που παρουσιάστηκε στη Μαδρίτη από τον γενικό γραμματέα του ΟΟΣΑ και τον υπουργό Οικονομίας, Βιομηχανίας και Ανταγωνιστικότητας (http://www.oecd.org/eco/surveys/Spain-2017-OECD-economic-survey-overview.pdf), επισημαίνει ότι παρά την ανάπτυξη (της τάξης του 2.5% το χρόνο), η ανεργία παραμένει πολύ υψηλή, ενώ η φτώχεια έχει και αυτή αυξηθεί. Η ανεργία μπορεί να μειώθηκε στο 19%, από 26% που ήταν το 2013, παραμένει ωστόσο σε επίπεδα ανώτερα από αυτά που βρισκόταν πριν από το ξέσπασμα της κρίσης (πριν από το 2010).

Η ανεργία πλήττει κυρίως νέους (ποσοστό ανεργίας 42,7%) και μακροχρόνια ανέργους. Σύμφωνα με την έκθεση, το ένα τέταρτο των εργαζομένων της χώρας (25.7% το 2015) είναι προσωρινά εργαζόμενοι, ενώ οι εργαζόμενοι στη μερική απασχόληση έχουν αυξηθεί κατά τη διάρκεια της κρίσης και τώρα αποτελούν το 15.2% (περισσότεροι από τους μισούς δουλεύουν part time χωρίς τη θέλησή τους).

Τα αντιλαϊκά μέτρα που πάρθηκαν με το ξέσπασμα της κρίσης παραμένουν και σήμερα, αφήνοντας ανεξίτηλο το σημάδι τους στην εργαζόμενη κοινωνία. Για παράδειγμα, η εργατική νομοθεσία αναθεωρήθηκε το 2012 προς το χειρότερο σε ό,τι αφορά την προστασία της μόνιμης απασχόλησης. Δόθηκε η δυνατότητα στους καπιταλιστές να απολύουν πιο εύκολα και μειώθηκαν οι αποζημιώσεις απόλυσης (οι οποίες δίνονται μόνο σε περίπτωση «άδικης απόλυσης»). Οι αντιασφαλιστικές μεταρρυθμίσεις του 2011 και του 2013 αύξησαν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, μείωσαν τις συντάξεις (μειώνοντας το ποσοστό αναπλήρωσης), ενώ το ποσό των ασφαλιστικών παροχών συσχετίζεται με το προσδόκιμο ζωής στο μέλλον.

Την ίδια στιγμή, οι καπιταλιστές μπορούν να πληρώνουν λιγότερες εισφορές, αφού για τα πρώτα 500 ευρώ του μισθού των εργατών δε θα πληρώνουν δεκάρα για δύο χρόνια, με την προϋπόθεση ότι προσλαμβάνουν νέους εργάτες. Απάλλαξαν δηλαδή τους καπιταλιστές από ένα μέρος των ασφαλιστικών τους υποχρεώσεων με αντάλλαγμα προσλήψεις. Όμως, οι καπιταλιστές προσλαμβάνουν όταν έχει δουλειά και συνήθως απολύουν έναν εργάτη για να προσλάβουν έναν νέο, προκειμένου να κερδίσουν την απαλλαγή τους από τις ασφαλιστικές εισφορές.

Την αύξηση της φτώχειας η έκθεση την αποδίδει στις κοινωνικές ανισότητες, αλλά και στην κακή ποιότητα των νέων θέσεων εργασίας, αφού πολλές από αυτές δεν είναι επαρκείς στο «να δίνουν αρκετές ώρες πληρωμένης εργασίας για να υποστηρίξουν αξιοπρεπή εισοδήματα». Αυτά όμως σκόπιμα συνήθως κρύβονται κάτω από το πέπλο της «ανάπτυξης» που με... «σωστή διαχείριση» μπορεί να έρθει!

Το 'να χέρι νίβει τ' άλλο...

Πόσο μέτρησε το άγριο ξύλο που έριξε η ολλανδική αστυνομία (χρησιμοποιώντας ακόμα και έφιππες μονάδες και σκυλιά!) στους τούρκους μετανάστες, υποστηρικτές του κόμματος του Ερντογάν, στην εκλογική νίκη του δεξιού Μαρκ Ρούτε επί του ακροδεξιού Χερτ Βίλντερς; Δεν μπορούμε να μιλήσουμε με σιγουριά. Δε γνωρίζουμε από πρώτο χέρι την κοινωνική πραγματικότητα στην Ολλανδία και τους «γκαλοπολόγους» (που όλα τα «μετράνε») δεν τους εμπιστευόμαστε. Είναι, όμως, σίγουρο ότι ο Ρούτε, με την απαγόρευση των ομιλιών των υπουργών του Ερντογάν, με τη θεαματική απέλαση τουρκάλας υπουργού που η ολλανδική αστυνομία οδήγησε μέχρι τα γερμανο-ολλανδικά σύνορα (ούτε μετανάστης χωρίς χαρτιά να ήταν!) και στο τέλος με την άγρια καταστολή των οπαδών του Ερντογάν που οργάνωσαν διαδήλωση διαμαρτυρίας (καταστολή, η αγριότητα της οποίας μεταδόθηκε με κάθε λεπτομέρεια από τα τηλεοπτικά κανάλια της Ολλανδίας), επεδίωξε να φιλοτεχνήσει για τον εαυτό του και το κόμμα του την εικόνα του «θεσμικού μουσουλμανοφάγου», σε αντίθεση με τον «απρόβλεπτο μουσουλμανοφάγο» Βίλντερς, που «μπορεί να βάλει τη χώρα σε περιπέτειες».

Δεν είναι τυχαίο ότι στο τελευταίο «ντιμπέιτ» ανάμεσα στον Ρούτε και τον Βίλντερς, ο τελευταίος έκανε σόου με ατάκες του τύπου «διώξτε αυτόν και βάλτε εμένα στο Τορέντιε» (το πρωθυπουργικό γραφείο), ενώ ο Ρούτε απαντούσε με ψυχραιμία και αποφασιστικότητα (που τις είχε προβάρει δεκάδες φορές με τους «ίματζ μέικερ»): «Ο Βίλντερς στέλνει tweets από τον καναπέ του σπιτιού του, όμως εγώ έχω να διοικήσω τη χώρα». Το μήνυμα ήταν σαφές: είμαστε και οι δύο εξίσου εχθρικοί στους κάθε είδους ισλαμιστές, όμως ο Βίλντερς μοιράζει «τιτιβίσματα», ενώ εγώ ασκώ διοίκηση και την ασκώ με τον πιο αποφασιστικό τρόπο, όπως σας έδειξα με την απαγόρευση των ομιλιών από τους ανθρώπους του Ερντογάν και με την πυξλαξ απέλαση της υπουργού του.

Ιδια είναι τα κίνητρα και της ηγεσίας των χριστιανοδημοκρατών στη Γερμανία, που επίσης απαγορεύει τη μία μετά την άλλη τις συγκεντρώσεις με ομιλητές υπουργούς της τουρκικής κυβέρνησης. Πρέπει να δείξουν στο συντηρητικό και εν πολλοίς ρατσιστικό εκλογικό τους ακροατήριο, ότι ξέρουν να ασκούν σκληρή εξωτερική πολιτική, ακόμα και αν η σκληρότητα απευθύνεται σε μια κυβέρνηση που κρατά στα χέρια της το «κλειδί» του Προσφυγικού. Εκείνοι που κατηγορούσαν τη Μέρκελ ότι κάνει τα χατίρια του Ερντογάν, έχασαν το πολιτικό τους έδαφος, καθώς η γερμανική κυβέρνηση έβαλε απαγορευτικό στις συγκεντρώσεις του Ερντογάν κι αυτός περιορίστηκε μόνο σε φραστικούς λεονταρισμούς, στους οποίους μάλιστα η Μέρκελ απαξίωσε να απαντήσει προσωπικά (στο «ντροπή σου» που ο Ερντογάν απηύθυνε στη Μέρκελ, απάντησε λακωνικά ο εκπρόσωπός της Στέφεν Ζάιμπερτ: «η καγκελάριος δεν έχει την πρόθεση να συμμετάσχει σε έναν ανταγωνισμό προκλήσεων»).

Και ο Ερντογάν; Εχει «κόψει τον άλυσο», όπως διατείνονται πολλοί στα ελληνικά ΜΜΕ; Ούτε παραγγελία να τις είχε αυτές τις απαγορεύσεις. Εκεί που οι υπουργοί του θα μιλούσαν σε ακροατήρια μερικών εκατοντάδων ανθρώπων (πολύ μικρό ποσοστό των τούρκων μεταναστών που έχουν διπλή υπηκοότητα συμμετέχουν στις εκλογικές διαδικασίες της Τουρκίας), βρέθηκε ο ίδιος μ' ένα θέμα στα χέρια, με το οποίο μπορεί να οργανώνει μια τεράστια επιχείρηση καταδημαγώγησης του τουρκικού λαού. Εκμεταλλεύεται σκόπιμα τις απαγορεύσεις προσπαθώντας να «επανενώσει» τις μουσουλμανικές μάζες υπό την ηγεσία του, κουκουλώνοντας τις διώξεις ενάντια (και) στους οπαδούς του Γκιουλέν. Είναι ένα πρόσθετο «ατού» στην προσπάθειά του να κερδίσει το δημοψήφισμα.

BREXIT

Εν αναμονή εξελίξεων

Τελικά, η βρετανίδα πρωθυπουργός, Τερίζα Μέι, γλίτωσε από τον εξευτελισμό, αφού η Βουλή των Κοινοτήτων απέρριψε τις δύο τροπολογίες που υπερψήφισε η Βουλή των Λόρδων πάνω στο νομοσχέδιο για το BREXIT. Οι τροπολογίες αυτές αφορούσαν σε περισσότερες εγγυήσεις για την παραμονή των ξένων υπηκόων (από την ΕΕ) στη Βρετανία και στην υποχρεωτική επικύρωση της τελικής συμφωνίας από το Κοινοβούλιο. Ετσι, το νομοσχέδιο αναμένεται να πάρει την... ευλογία της βασίλισσας και να γίνει νόμος του κράτους. Τώρα, όμως, είναι που αρχίζουν τα δύσκολα.

Γιατί δεν είναι καθόλου σίγουρο αν η Βρετανία θα κατορθώσει μέσα στα επόμενα δύο χρόνια να πετύχει μία συμφωνία που θα είναι κάτι περισσότερο από μια εμπορική συμφωνία στο πλαίσιο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, όπως –τελεσιγραφικά σχεδόν- ζητά η βρετανική κεφαλαιοκρατία από την κυβέρνησή της. Αν η Βρετανία δεν κάνει υποχωρήσεις, τότε γιατί να της χαριστούν οι άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις; Το παζάρι θα είναι σκληρό και σίγουρα όχι χωρίς αναταράξεις.

Σ' αυτό το παζάρι, η Βρετανία είναι σε δυσμενέστερη θέση. Θυμηθείτε τι είχε αναφέρει η Γενική Γραμματέας του συνδικάτου των καπιταλιστών της Βρετανίας, Κάρολιν Φέρμπερν: *«Ορισμένοι βλέπουν το γεγονός ότι εισάγουμε περισσότερα από την ΕΕ από αυτά που εξάγουμε ως απόδειξη ότι μας χρειάζονται περισσότερο από όσο τους χρειαζόμαστε εμείς. Ομως αυτό αγνοεί το γεγονός ότι το 45% των εξαγωγών της Βρετανίας πηγαίνει στην ΕΕ -είναι η μεγαλύτερη εξαγωγική μας αγορά μέχρι στιγμής– συγκρινόμενο με το μόλις 7% των συνολικών εξαγωγών της ΕΕ που έρχονται εδώ. Ετσι, ενώ είναι προς το συμφέρον και των δύο πλευρών να ολοκληρωθεί μία εμπορική συμφωνία, η ισορροπία δυνάμεων απέχει από το να είναι στη μέση».*

Ξανά στα κάγκελα η Σκωτία

Ομως δεν είναι μόνο οι εξωτερικοί πονοκέφαλοι (το παζάρι με το γερμανογαλλικό άξονα για μια νέα συμφωνία ΕΕ-Βρετανίας) που ταλαιπωρούν την Τερίζα Μέι. Είναι και ο σκωτσέζικος πυρετός, που αρχίζει να ανεβάζει τη στάθμη του υδράργυρου στα βρετανικά νησιά. Η πρωθυπουργός της Σκωτίας Νίκολα Στέρτζον ανακοίνωσε την περασμένη Δευτέρα ότι θα πάει για ψήφιση στη Βουλή της Σκωτίας νέα πρόταση για δημοψήφισμα ανεξαρτησίας. Οπως εξήγησε η πρωθυπουργός και ηγέτιδα του Εθνικού Κόμματος Σκωτίας - SNP (συγκυβερνά με τους Πράσινους), είχε μεν δηλώσει από την αρχή της θητείας της ότι δεσμεύεται από τη συμφωνία του προκατόχου της Αλεξ Σάλμοντ με τον βρετανό πρωθυπουργό Ντέιβιντ Κάμερον ότι νέο δημοψήφισμα δε θα επιδιωχτεί παρά μόνο μετά την πάροδο εικοσαετίας, είχε όμως διευκρινίσει ότι σε περίπτωση μιας «μεγάλης πολιτικής αλλαγής» θα απευθυνόταν και πάλι στους Σκωτσέζους. Και το Brexit είναι «μεγάλη πολιτική αλλαγή», όπως εξήγησε η Στέρτζον, γι' αυτό και θα καταθέσει στη Βουλή πρόταση διεξαγωγής δημοψηφίσματος ανεξαρτησίας.

Η δήλωση αυτή της σκωτσέζας πρωθυπουργού έβαλε... φωτιά στα τόπια. Η επικεφαλής του Σιν Φέιν, Μισέλ Ο'Νιλ ήγειρε επίσης θέμα δημοψηφίσματος. Η συμφωνία της Μεγάλης Παρασκευής (1998) προβλέπει την παραμονή της Βόρειας Ιρλανδίας στο Ηνωμένο Βασίλειο «για όσο το επιθυμεί η πλειοψηφία των κατοίκων της». Σύμφωνα με το Σιν Φέιν, το Brexit αλλάζει δραματικά τα δεδομένα και γι' αυτό πρέπει να γίνει δημοψήφισμα για να ερωτηθούν οι κάτοικοι της Βόρειας Ιρλανδίας (καθολικοί και προτεστάντες), αν θέλουν να παραμείνει η περιοχή τους στο Ηνωμένο Βασίλειο ή αν θέλουν να ενωθούν με τη Δημοκρατία της Ιρλανδίας, η οποία θα εξακολουθήσει να είναι μέλος της ΕΕ.

Το γεγονός ότι και στη Σκωτία και στη Βόρεια Ιρλανδία πλειοψήφισαν οι οπαδοί της παραμονής στην ΕΕ (Bremain) νομιμοποιεί πολιτικά τις κομματικές ηγεσίες και τα τοπικά κοινοβούλια να οργανώσουν δημοψηφίσματα ανεξαρτησίας. Κι αυτή τη φορά δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι στη Σκωτία θα επαναληφθεί το 55% - 45% υπέρ της παραμονής, που είχε βγει από τις κάλπες το Σεπτέμβρη του 2014. Η απειλή θα γίνει εφιάλτης για τη βρετανική πολιτική ηγεσία, αν στη Βόρεια Ιρλανδία επαναδραστηριοποιηθεί ο IPA, ο οποίος δεν έχει αφοπλιστεί, παρά την προθυμία της ηγεσίας του (οι Αγγλοι απαίτησαν εξευτελιστική διαδικασία, που δεν ήταν δυνατόν να τη δεχτούν ούτε οι ρεφορμιστές του Σιν Φέιν, πόσο μάλλον οι μαχητές του IPA).

Ολα δείχνουν, λοιπόν, ότι η εξίσωση της υλοποίησης του Brexit έχει γίνει... τρίτου βαθμού, καθώς η βρετανική κυβέρνηση δε θα έχει να αντιμετωπίσει μόνο τον γερμανογαλλικό άξονα στο επίπεδο των διμερών διαπραγματεύσεων, αλλά και τις φυγόκεντρες-διαλυτικές τάσεις στο εσωτερικό του Ηνωμένου Βασιλείου. Τάσεις που εκ των πραγμάτων θα αδυνατίζουν τη διαπραγματευτική θέση της βρετανικής κυβέρνησης. Ειδικά αν από πλευράς ΕΕ ειπωθεί ότι η Σκωτία μπορεί να γίνει αμέσως μέλος της ΕΕ, χωρίς να περάσει από ενταξιακή διαδικασία.

στο ψαχνό

Ανασυγκρότηση

Πόσο καιρό θα κρατήσει ακόμα το σίριαλ της διαπραγμάτευσης ανάμεσα στην κυβέρνηση και την τρόικα, για τη σύναψη του τέταρτου Μνημόνιου, με καθορισμό «πρωτογενών πλεονασμάτων» για μια χρονική περίοδο μετά το 2018, προ-νομοθέτηση αντιλαϊκών μέτρων (πετσόκομμα αφορολόγητου και πετσόκομμα συντάξεων) και νέες ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις;

Δεν μπορούμε να βασιστούμε στα όσα δηλώνουν τα κυβερνητικά στελέχη (από τις αρχές Δεκέμβρη όλο «κλείνουν» και όλο αυτοδιαψεύδονται). Δεν ξέρουμε καν αν βιάζονται όσο δείχνουν. Το μόνο που τους πιέζει αυτή τη στιγμή είναι η ύφεση στην οποία έχει βυθιστεί και πάλι ο ελληνικός καπιταλισμός, εξαιτίας του κλίματος αβεβαιότητας που επικρατεί.

Μπορεί να το τραβήξουν κι άλλο; Να φτάσουν στο Μάη ή ακόμα και στον Ιούλη, όταν υπάρχουν λήξεις ομολόγων, οπότε θα μπορούν να πουν «υπογράφουμε, αλλιώς χρεοκοπούμε», όπως έκαναν το 2015; Ενδεχομένως ναι.

Μπορεί να μην αντέξουν να υπογράψουν ένα ακόμα Μνημόνιο και να επιχειρήσουν «ηρωική έξοδο» και εκλογές, για να διασωθούν πολιτικά; Τίποτα δεν αποκλείεται.

Γιατί, όμως, θα έπρεπε να μας απασχολούν αυτά τα ερωτήματα; Μήπως δεν γνωρίζουμε ποια θα είναι η κατάληξη, όποια κι αν είναι η τελική επιλογή των Τσιπροκαμμένων; Ή θα υπογράψουν αυτοί ή θα υπογράψει η επόμενη κυβέρνηση. Περιμένει κανείς να αλλάξουν οι κοινοβουλευτικοί συσχετισμοί αν γίνουν τώρα ή λίγο αργότερα εκλογές;

Η ελληνική αστική τάξη δεν ασφυκτιά καθόλου μέσα στο μνημονιακό πλαίσιο, παρά τα όσα γράφονται περί του αντιθέτου. Η κινεζοποίηση του προλεταριάτου είναι το δώρο που της έχουν προσφέρει οι ιμπεριαλιστές. Και το κυοφορούμενο τέταρτο Μνημόνιο, όχι μόνο θα διατηρήσει αλώβητη την κινεζοποίηση, αλλά θα τη βαθύνει (με βίαιο τρόπο, όπως έγινε και τις προηγούμενες φορές).

Ο αγώνας ενάντια στη μνημονιακή πολιτική δεν μπορεί να εννοηθεί έξω από αυτό που ορίζουμε ως ταξική πάλη. Το αυθόρμητο κίνημα του προλεταριάτου και των άλλων εργαζόμενων στρωμάτων έδειξε τα όριά του τα πρώτα χρόνια. Δε βγήκε έξω από τον ασφυκτικό κορσέ της αστικής νομιμότητας, χειραγωγήθηκε από την αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, καταδημαγωγήθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ και τις άλλες ψευδο-αντιμνημονιακές πολιτικές δυνάμεις, έγινε καύσιμη ύλη για την αλλαγή των συσχετισμών στο αστικό κοινοβούλιο.

Εδώ και τουλάχιστον τέσσερα χρόνια βασιλεύει η απογοήτευση και η ηττοπάθεια, αποτέλεσμα διαδοχικών ηττών και διαψευσμένων ελπίδων.

Κανένας μας δε δικαιούται να στέκεται ελιτίστικα απέναντι στην απογοητευμένη εργαζόμενη κοινωνία και να της κουνάει το δάχτυλο. Αυτός ο κόσμος θα ξεσπάσει και πάλι. Αυτή υπήρξε πάντοτε η λογική της ανόδου και της πτώσης των αυθόρμητων κινημάτων. Δεν επιτρέπεται, λοιπόν, να αποθεώνουμε το αυθόρμητο εργατικό κίνημα στην άνοδό του και να το οικτίρουμε στην πτώση του, ξεπέφτοντας στο επίπεδο ενός χυδαίου ελιτισμού.

Αντίθετα, οφείλουμε να δημιουργούμε κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή τους όρους της ταξικής ανασυγκρότησης αυτού του κινήματος. Οχι μόνο με τη μορφή ενός ταξικού διεκδικητισμού από το κεφάλαιο και το κράτος του, αλλά κυρίως με τη μορφή της πολιτικής ανασυγκρότησης, που θα δώσει σ' αυτό το κίνημα συνείδηση, όραμα και προοπτική.

Χρώμα απέκτησε το γκρίζο δικαστικό μέγαρο της Θεσσαλονίκης, ένα κτίριο που η αισθητική του είναι ασορτί με τις διαδικασίες κρατικής καταστολής που εξελίσσονται στο εσωτερικό του. Οι αντιστεκόμενοι κάτοικοι της Χαλκιδικής, με τη συμπαράσταση πολλών αλληλέγγυων, το «στόλισαν» με τα πανό τους. Ηταν η μέρα που δικάζονταν 21 κάτοικοι κατηγορούμενοι για τον εμπρησμό των εγκαταστάσεων της «Ελληνικός Χρυσός» στις Σκουριές. Η δίκη αναβλήθηκε, όμως οι αγωνιζόμενοι χαλκιδικιώτες έδειξαν για μια ακόμα φορά ότι δεν τα έχουν παρατήσει. Και κυρίως δεν έχουν παρατήσει τους συμπατριώτες τους και συντρόφους τους στον κοινό αγώνα, που οι μηχανισμοί της κρατικής καταστολής επέλεξαν ως θύματά τους, για να στείλουν τρομοκρατικό μήνυμα σε όλους.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Ζητούν πλήρη ασυδοσία

«Υπάρχουν διάφορες ιδεοληψίες καθώς και αρρυθμίες της Δημόσιας Διοίκησης όπως στο Ελληνικό, σχετικά με τα δασικά και αρχαιολογικά ζητήματα». Απόλυτα ενημερωμένος ο πρόεδρος του ΣΕΒ Θ. Φέσσας για το «σκάλωμα» του πλιάτσικου στο Ελληνικό. Μόνο που αν επρόκειτο για ιδεοληψίες κάποιων υπαλλήλων, το ζήτημα θα είχε τελειώσει. Και οι... ιδεοληπτικοί υπάλληλοι ενδεχομένως να ήταν και ελεγχόμενοι διοικητικά. Εκείνο που συμβαίνει, όμως, δεν είναι η «ιδεοληψία» κάποιων υπαλλήλων, αλλά η προσπάθειά τους να τηρήσουν τη νομιμότητα (ό,τι έχει απομείνει στον τομέα της προστασίας του περιβάλλοντος ή των αρχαίων ευρημάτων). Γι' αυτό και ο πρόεδρος του συνδικάτου των καπιταλιστών καταλήγει υποβάλλοντας αίτημα: *«Επειδή όμως συχνά η νομοθεσία μας είναι αντιφατική, θα μπορούσε να διευκολυνθούν οι μεγάλες επενδύσεις με κάποιες* ***ειδικές ρυθμίσεις****, όπως ακριβώς έγινε στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004».*

Απόλυτη ασυδοσία ζητούν οι καπιταλιστές. Να δηώσουν τα πάντα. Στο Ελληνικό και τον Αγιο Κοσμά να αποχαρακτηρίσουν τα περιμετρικά δάση. Στη Νέα Φιλαδέλφεια ν' αρπάξει η εταιρία του Μελισσανίδη ένα οικόπεδο που το κράτος έχει παραχωρήσει στην ερασιτεχνική ΑΕΚ. Και να παρακάμψουν όποια δημόσια υπηρεσία επιμένει στην τήρηση της στοιχειώδους νομιμότητας.

Αποσμητικά

«Η αριστερά, παραδοσιακά, ξέρει να διεκδικεί χώρους και δικαιώματα με το δικό της τρόπο: με πρόταση, έμπνευση, αλληλεγγύη, με ανθρώπους, κίνημα και ασφαλώς όχι με τα ΜΑΤ». Αυτό ήταν το «Σχόλιο του Τμήματος Δικαιωμάτων του ΣΥΡΙΖΑ για τις αστυνομικές επιχειρήσεις εκκένωσης καταλήψεων στην Αθήνα». Για μια ακόμα φορά, το εν λόγω υποκατάστημα του ΣΥΡΙΖΑ ρίχνει αποσμητικό πάνω στις επιχειρήσεις καταστολής της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Οπως το Εργατικό Τμήμα ρίχνει αποσμητικό πάνω στα αντεργατικά μέτρα, καλώντας σε συμμετοχή στις απεργίες της ΓΣΕΕ.

Αφήστε, ρε μάγκες, το αποσμητικό σας βρομάει περισσότερο από την πολιτική της κυβέρνησής σας. Κανέναν δεν μπορείτε να κοροϊδέψετε πια. Μπορεί ο αστικός Τύπος να σας κάνει αβάντα με «κίτρινους» τίτλους όπως «ΣΥΡΙΖΑ κατά Τόσκα για την εκκένωση», όμως το κίνημα ξέρει πως ο Τόσκας (και ο κάθε Τόσκας) είναι ο ΣΥΡΙΖΑ κι εσείς οι γελωτοποιοί του.

Ανελέητοι

Ο Φίλης βρίσκεται εκτός κυβέρνησης και προσπαθεί να αναδειχτεί σε διακριτό πόλο εντός του ΣΥΡΙΖΑ. Δεν παίζει κανέναν ιδιαίτερο ρόλο κι έτσι και επέστρεφε στην κυβέρνηση, το σίγουρο είναι ότι δε θα επέστρεφε στο υπουργείο Παιδείας. Γιατί, λοιπόν, ο... μετριοπαθής Ιερώνυμος αισθάνθηκε την ανάγκη να εγερθεί στη σύναξη του δεσποταριάτου και να περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια τι συνέβη στην περιβόητη συνάντηση του Μαξίμου τον Οκτώβρη του 2016; Μπορεί τα πυρά να στράφηκαν ενάντια στον Φίλη, αυτό όμως αφορά μόνο την πρώτη ανάγνωση της ομιλίας Ιερώνυμου. Στην πραγματικότητα, ο Ιερώνυμος προειδοποίησε ολόκληρο το πολιτικό σύστημα: μην τα βάζετε μαζί μας, γιατί θα έχετε την τύχη του Φίλη. Συμπεριφερθείτε ως Τσίπρας και Γαβρόγλου και δε θα έχετε κανένα πρόβλημα.

Οι δεσποτάδες είναι ανελέητοι στον πολιτικό πόλεμο. Οι λέξεις συναίνεση και συμβιβασμός τους είναι άγνωστες. Απαιτούν την ολοκληρωτική υποταγή του αντίπαλου. Γι' αυτό και μόλις ο Φίλης πήγε να «ζουζουρέψει» λίγο, ασκώντας εσωτερική αντιπολίτευση στον Τσίπρα, βγήκε ο Ιερώνυμος και τον έκανε ρόμπα.

Τι πήγε στραβά;

Εντάξει, η γνωστή κυρία είχε κάθε λόγο να παρουσιάσει το ξήλωμά της από «πρέσβειρα εκ προσωπικοτήτων» σαν αποποίηση του τίτλου από την ίδια, επειδή θύμωσε από κάποιες... παραλείψεις του υπουργείου Εξωτερικών. Η αλήθεια είναι ότι την ξήλωσαν οι Τσιπραίοι κι ότι δε στενοχωρήθηκε κανένας από τα άλλα κόμματα. Το ερώτημα είναι για ποιο λόγο το έκαναν τώρα. Πού χάλασαν οι σχέσεις των Αγγελοπουλαίων με το Μαξίμου; Γιατί

Ρουά ματ

Στις σχέσεις της Γαλλίας με τη Γερμανία αναφέρθηκε σε πρόσφατη συνέντευξή του ο Φρανσουά Ολάντ, απαντώντας στα όσα ακούγονται (από τη Λεπέν κυρίως) για υποχωρητικότητά του έναντι της Μέρκελ. Και έφερε ως παράδειγμα τους χειρισμούς σε σχέση με την Ελλάδα. «Η Γαλλία τόνιζε πόσο θα κόστιζε αν η Ελλάδα εγκατέλειπε την Ευρωζώνη. Και η Γερμανία φρόντισε στη συζήτηση να καθοριστούν οι όροι και οι δεσμεύσεις, τις οποίες επιπλέον τήρησε ο Αλέξης Τσίπρας», τόνισε ο απερχόμενος γάλλος πρόεδρος.

Ο Ολάντ περιέγραψε με εκλαϊκευτικό τρόπο τη λειτουργία του γερμανογαλλικού άξονα. Και σίγουρα έκανε δυστυχή τον Τσίπρα, καθώς τον ξεμπρόστιασε και ξέσκισε την απατηλή προπαγάνδα των «πολιτικών πρωτοβουλιών», μέσω των οποίων υποτίθεται ότι ο Τσίπρας τράβηξε σε συμμαχία τη Γαλλία και έβαλε φρένο στην επιθετικότητα της Γερμανίας.

εμείς θυμόμαστε τη μαντάμ να λέει καλά λόγια για την κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων, να προλογίζει τον Τσίπρα στη Νέα Υόρκη (σε εκδήλωση του Ιδρύματος Κλίντον), να αποκαλύπτει ότι συναντήθηκε με τον Τσίπρα και στη Βουλή και στο Μαξίμου.

Από τους Τσιπραίους δεν πρόκειται να μάθουμε πού χάλασε η «δουλειά». Ισως μάθουμε κάποια πράγματα από τους εχθρούς της Αγγελοπουλίνας στην Αθήνα (κι έχει άφθονους) και από τους ανταγωνιστές του συζύγου της.

Δούρειος ίππος

Με το που επανέκαμψε στο ΠΑΣΟΚ ο Λ. Γρηγοράκος βάλθηκε ν' αποδείξει ότι θα λειτουργεί σαν Δούρειος ίππος της «γραμμής Μπένι», που θέλει να σπρώξει το ΠΑΣΟΚ σε κυβερνητική συνεργασία με τη ΝΔ. «Η θέση της Φώφης Γεννηματά για εθνική συνεννόηση, αν και εύλογη, δύσκολα αποκτά πρακτικό αντίκρισμα» έγραψε σε άρθρο του στα «Νέα». Και τι πρέπει να γίνει, αφού η θέση της Φώφης είναι πρακτικά άχρηστη; Ο Γρηγοράκος έχει την απάντηση: «Η στρατηγική ήττα και η αποδόμηση του ΣΥΡΙΖΑ είναι εκ των ων ουκ άνευ. Μαζί τους δεν επιτυγχάνεται βιώσιμη κυβερνητική λύση. Η **απεξάρτηση** από τον εσμό των ανίκανων, ανερμάτιστων, ανεκδιήγητων, ιδεοληπτικών και εν τέλει επικίνδυνων συγκυβερνώντων αποτελεί προϋπόθεση για να επανέλθει η χώρα στην κανονικότητα».

Μακριά από τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και μ' όποιον άλλον ας γίνει συνεργασία είναι το μήνυμα. Ποιος μένει; Η ΝΔ, φυσικά...

Υποκριτές

«Καθεστώς φόβου για πολλούς δημοσιογράφους» κατήγγειλε η Ενωση Τύπου της Μαδρίτης. Ποιος τους τρομοκράτησε; Οι Podemos, που θέλουν οι δημοσιογράφοι να μιλούν και να γράφουν θετικά γι' αυτούς. Και από πότε απέκτησαν οι Podemos τέτοια δύναμη, ώστε να μπορούν να τρομοκρατούν δημοσιογράφους των αστικών Μέσων; Αστεία πράγματα. Παρεμβάσεις μπορεί να έκαναν οι Podemos, όπως κάνουν όλα τα αστικά κόμματα. Οχι και να τους φόβισαν, όμως. Απλώς, βρήκαν την ευκαιρία να χτυπήσουν τους Podemos για λογαριασμό των άλλων αστικών κομμάτων.

Οχι χαφιεδοφοβία

Οι ρωσικές μυστικές υπηρεσίες αντεπιτέθηκαν (μετά τις αποκαλύψεις των αμερικάνικων υπηρεσιών για την παρέμβασή τους στην προεκλογική εκστρατεία στις ΗΠΑ) και διέρρευσαν ένα τεράστιο πακέτο εγγράφων που αποκαλύπτουν τη δράση του τμήματος ηλεκτρονικής παρακολούθησης της CIA. Από τα έγγραφα αποκαλύπτονται οι μεγάλες δυνατότητες που έχουν να μετατρέπουν σε συσκευή παρακολούθησης κάθε «έξυπνη» συσκευή. Είτε πρόκειται για κινητά, τάμπλετ, λάπτοπ, είτε ακόμα και για τις λεγόμενες smart TV (τηλεοπτικές συσκευές με επεξεργαστή που τους επιτρέπει να συνδέονται σε δίκτυα).

Τίποτα απ' αυτά που αποκαλύπτονται δεν μας εκπλήσσει. Στην εποχή μας, εποχή της πληροφορικής και της διάχυσής της στις καθημερινές δραστηριότητες, οι μυστικές υπηρεσίες θα βρίσκονται μπροστά από το κοινωνικό κίνημα, γιατί είναι απευθείας συνδεδεμένες με τις εταιρίες που αναπτύσσουν εφαρμογές πληροφορικής. Και φυσικά, θα αξιοποιούν αυτό το προβάδισμά τους στον τομέα της ηλεκτρονικής παρακολούθησης. Αυτό, όμως, δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε χαφιεδοφοβία. Αν έχεις στο μυαλό σου τις δυνατότητες των μυστικών υπηρεσιών και εφαρμόζεις στοιχειώδεις κανόνες επαγρύπνησης, τότε μπορείς να αποφύγεις πανεύκολα τον ηλεκτρονικό χαφιέ. Αν συμπεριφέρεσαι με αφέλεια και μακαριότητα, τότε θα γίνεις το εύκολο θύμα τους.

Παραπονιάρικα

«Βρέχει λεφτά κι εμείς κρατάμε ομπρέλα» είπε ο Κούλης μιλώντας στην Κρήτη. Παρασύρθηκε από τον αντιπολιτευτικό του οίστρο και χρησιμοποίησε μια φράση παραπλήσια με το τόσο... παρεξηγημένο «λεφτά υπάρχουν», που επαναλάμβανε ο Γιωργάκης στην προεκλογική περίοδο του 2009. Γι' αυτό και το ΚΙΔΗΣΟ προσπάθησε να βγάλει το άχτι του με μια παραπονιάρικη ανακοίνωση, που ξεκινούσε με τη φράση: «Βρέχει λεφτά κ. Μητσοτάκη; "Βρέχει λεφτά και εμείς κρατάμε ομπρέλα" είπε ο κ. Μητσοτάκης, χωρίς να βγάλει άχνα για όσα πρέπει να φτιάξουμε στο κράτος και τους θεσμούς μας». Και στη συνέχεια υποστήριζε ότι όλοι στη ΝΔ «αυτό που απομόνωσαν για να κρύψουν την απροθυμία τους για αλλαγές», ήταν το «λεφτά υπάρχουν» του Γιωργάκη.

Ευκαιρία για προβολή

Ευκαιρίες για προβολή αναζητά η Δούρου και χρησιμοποιεί το χρήμα της Περιφέρειας. Στο πλαίσιο αυτής της της προσπάθειας συναντήθηκε με τον Παναγόπουλο του ΣΕΓΑΣ και ανακοίνωσε τη συνδιοργάνωση (συμμετοχή στη χρηματοδότηση, δηλαδή) μιας σειράς εκδηλώσεων (επαγγελματικούς μαραθώνιους κυρίως), που φυσικά δεν έχουν καμιά σχέση με το μαζικό λαϊκό αθλητισμό, αφού χρησιμοποιούν τον απλό κόσμο ως ντεκόρ για τους επαγγελματίες αθλητές και για τη διαφήμιση εταιριών. Η Δούρου, όμως, όπως και ο Καμίνης, θα εξασφαλίσει την προβολή της.

ZOOM

Χυδαία ευρωλαγνεία Τσίπρα

Υπό το φως των τελευταίων εξελίξεων στην ευρωενωσίτικη πολιτική σκηνή, δε θ' άξιζε τον κόπο ν' ασχοληθούμε με το πρόσφατο άρθρο του Τσίπρα στην ημιεπίσημη του ΣΥΡΙΖΑ (ΕφΣυν, 13.3.2017). Η παπάρα που έδωσε και τον τίτλο στο άρθρο («Αν λοιπόν χρειαζόμαστε έναν επανακαθορισμό της σημερινής κατάστασης, είναι καλύτερα να μιλάμε όχι για Ευρώπη των "πολλών ταχυτήτων" αλλά των "πολλαπλών επιλογών"») θα ήταν αρκετή για ν' αποτρέψει κάθε σοβαρή ενασχόληση με το πόνημα των συμβούλων του Τσίπρα. Δυστυχώς, όμως, η ευρωλαγνεία εξακολουθεί να κατέχει κεντρική θέση στην κοινωνική συνείδηση της μνημονιακής Ελλάδας και ο Τσίπρας, ποντάροντας σ' αυτό, ποντάροντας ακόμα στην απογοήτευση και την ηττοπάθεια, προσπαθεί να εκμοντερνίσει το ευρωλαγνικό δόγμα, κι αυτό μας επιβάλλει την ενασχόληση.

Η φράση που παραθέσαμε παραπάνω είναι σκέτη παπάρα, γιατί προσπαθεί μ' ένα βλακώδες λογοπαίγνιο ν' αποφύγει την ουσία. Γιατί είτε μιλήσεις για «πολλές ταχύτητες» είτε μιλήσεις για «πολλαπλές επιλογές», την ίδια διαδικασία περιγράφεις. Κανένας από τους πολιτικούς ηγέτες του γερμανογαλλικού άξονα, που μιλά για την «Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων», δεν έχει περιγράψει με ακρίβεια τι ακριβώς εννοεί μ' αυτό που λέει, οπότε πώς θα μπορούσε ο κάθε Τσιπράκος να περιγράψει κάτι το διαφορετικό; Αυτουνού ούτε λόγος του πέφτει, ούτε πρόκειται να τον ρωτήσουν, όπως έγινε και με την πρόσφατη διάσκεψη των Βερσαλιών, όπου Μέρκελ και Ολάντ κάλεσαν ως συνδαιτημόνες μόνο τον Τζεντιλόνι και τον Ραχόι.

Το κυριότερο, όμως, είναι ότι **κατά βάση** η ΕΕ των «δύο ταχυτήτων» υπάρχει ήδη. Και δεν αναφερόμαστε στο διαχωρισμό ανάμεσα σε χώρες εντός και εκτός Ευρωζώνης, αλλά στο διαχωρισμό ανάμεσα στις χώρες του μονοπωλιακού καπιταλισμού και τις χώρες μέσου επιπέδου καπιταλιστικής ανάπτυξης. Περιοριζόμαστε μόνο σε μια σύντομη υπενθύμιση των όσων έχουν επιβληθεί στις χώρες της «δεύτερης ταχύτητας» κατά την περίοδο της όξυνσης της διεθνούς καπιταλιστικής κρίσης. Πίσω από τον ευφημισμό των «προγραμμάτων διάσωσης» κρύφτηκαν σκληρά προγράμματα ιμπεριαλιστικής υπαγόρευσης, που έφτασαν μέχρι του σημείου του «κουρέματος» καταθέσεων (η περίπτωση της Κύπρου). Δε δοκίμασαν να επιβάλουν ένα τέτοιο πρόγραμμα στην Ιταλία, που επίσης αντιμετωπίζει ένα τεράστιο χρέος και προβλήματα στις «συστημικές» της τράπεζες. Ούτε στη Γαλλία όταν το έλλειμμά της ξέφυγε πάνω από το 3% του ΑΕΠ. Αλλο πράγμα η «πρώτη ταχύτητα», ο σκληρός ιμπεριαλιστικός πυρήνας, και άλλο η «δεύτερη ταχύτητα», η εξαρτημένη, μέσης καπιταλιστικής ανάπτυξης περιφέρεια.

Θυμηθείτε τη συζήτηση περί έκδοσης ευρωομολόγου, που ήταν στο φόρτε της την περίοδο 2009-2010. Μολονότι την υποστήριξε και η Γαλλία, δεν «περπάτησε» ποτέ. Ο γερμανογαλλικός άξονας επαναλειτούργησε, η Γαλλία πήρε αυτά που ζητούσε και όσοι ποντάριζαν στη διαμόρφωση ενός μετώπου με επικεφαλής τη Γαλλία, που θα επέβαλε την έκδοση ευρωομολόγου, άρα τη δυνατότητα δανεισμού του συνόλου των κρατών της Ευρωζώνης με όρους κοντά σ' αυτούς με τους οποίους δανείζεται η Γερμανία, έμειναν με την πίκρα του απατημένου εραστή.

Η «Ευρώπη των πολλαπλών ταχυτήτων», λέει ο Τσίπρας, «σημαίνει κατάργηση της ευθύνης που έχουν οι περισσότερο ισχυροί για τους περισσότερο αδύναμους». Και συνεχίζει: «Είναι προφανές ότι ένα τέτοιο μοντέλο, όπου οι ισχυροί βάζουν τους κανόνες για τον εαυτό τους και ο καθένας είναι ελεύθερος να τους ακολουθήσει ή να καταστραφεί, δεν μπορεί να είναι αποδεκτό. Ούτε σε επίπεδο κοινωνίας, αλλά ούτε και ως προοπτική για το ευρωπαϊκό μέλλον»!

Τουλάχιστον ο Τσίπρας θα έπρεπε να είναι προσεκτικός όταν υποστηρίζει τέτοια πράγματα. Μέχρι τώρα τι γίνεται, δηλαδή; Δεν είναι οι ισχυροί (οι ιμπεριαλιστικές χώρες, δηλαδή) που βάζουν τους κανόνες και οι αδύναμοι ακολουθούν πειθήνια; Δεν ήταν αυτός που κόμπαζε ότι θα αναγκάσει τη Μέρκελ και τον Σόιμπλε να σκίσουν τα Μνημόνια, κουνώντας τους τη «νωπή λαϊκή εντολή»; Δε χρειάζεται να θυμίσουμε τι έγινε τελικά. Υπέγραψε τα πάντα και μετά είπε στον ελληνικό λαό ότι είχε... αυταπάτες. Τώρα, προσπαθεί να καλλιεργήσει αυτές τις «αυταπάτες» σε νέο έδαφος. Στην πραγματικότητα, αυτός και η κλίκα του ούτε είχαν ούτε έχουν αυταπάτες. Αποφασισμένοι να διαχειριστούν με φανατισμό τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης, καλλιέργησαν και προσπαθούν να ξανακαλλιεργήσουν αυταπάτες στον ελληνικό λαό, ότι τα πάντα είναι ζήτημα «σκληρής διαπραγμάτευσης». Στη συνέχεια, «διαπραγματεύτηκαν» θεατρικά με τον ελληνικό λαό, φτάνοντας μέχρι το κάλπικο δημοψήφισμα, με στόχο να του φέρουν ως αναπόφευκτο το τρίτο Μνημόνιο.

«Θα πρέπει να εγκαταλειφθεί κάθε ιδέα για κλειστά "κλαμπ" ισχυρών, με δικούς τους εσωτερικούς κανόνες, από τους οποίους θα αποκλείεται οποιοσδήποτε τρίτος· όπως θα πρέπει να εγκαταλειφθεί και η ιδέα ενός σκληρού πυρήνα εντός ευρωζώνης, γύρω από τον οποίο οι υπόλοιπες χώρες θα κινούνται αναγκαστικά σαν δορυφόροι» λέει ο Τσίπρας. Μας δουλεύει, δηλαδή. Ελάχιστες μέρες πριν, στις Βερσαλίες μαζεύτηκε ένα κλειστό «κλαμπ» και αποφάσισε τι θα εισηγηθεί στους υπόλοιπους. Στην πραγματικότητα, το «κλαμπ» είναι ακόμα πιο κλειστό. Εχει στην κορυφή τον γερμανογαλλικό άξονα και ακολουθούν η Ιταλία και οι χώρες της παλιάς Μπενελούξ (Ολλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο). Ολες οι αποφάσεις παίρνονται πρώτα σε διμερείς διαπραγματεύσεις του γερμανογαλλικού άξονα, περνούν από τις υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές χώρες, προκειμένου να εξασφαλίσουν τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους (ξέρουν πολύ καλά μέχρι πού μπορούν ν' απλώσουν τα πόδια τους) και στη συνέχεια γίνονται αποφάσεις της ΕΕ ή της Ευρωζώνης, σε συνόδους-παρωδία «ισότιμων κρατών», που εξαντλούνται σε φλυαρίες των πρωθυπουργών και προέδρων. Αυτό το κλειστό «κλαμπ» των ιμπεριαλιστικών χωρών ελέγχει απόλυτα και τη γραφειοκρατία των Βρυξελλών, που παίζει καθοριστικό ρόλο στην εφαρμογή των αποφάσεων του ιμπεριαλιστικού «κλαμπ», στην επιβολή τους επί των εξαρτημένων χωρών. Η Γερμανία μπορεί να συνάπτει συμφωνία με τη Ρωσία, π.χ. για ενεργειακά ζητήματα, ή με την Κίνα, για εμπορικά ζητήματα. Σε κανένα δε δίνει λογαριασμό και η έγκριση των σχετικών αποφάσεων από τη γραφειοκρατία των Βρυξελλών είναι μια τυπική διαδικασία. Ετσι και δοκιμάσει, όμως, μια χώρα σαν την Ελλάδα να υπογράψει μια ενεργειακή συμφωνία με τη Ρωσία ή μια εμπορική συμφωνία με την Κίνα, η γραφειοκρατία των Βρυξελλών, η Επιτροπή Ανταγωνισμού και άλλα παρόμοια όργανα παρεμβαίνουν σαν κέρβεροι. Ετσι και η συμφωνία εξυπηρετεί τα συμφέροντα του ρωσικού ή του κινέζικου ιμπεριαλισμού και δεν εντάσσεται στο γενικότερο σχεδιασμό που κάνει ο γερμανογαλλικός άξονας, η γραφειοκρατία των Βρυξελλών την ακυρώνει χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Αυτό το κλειστό «κλαμπ» των ιμπεριαλιστικών χωρών είναι μια πραγματικότητα από καταβολής ΕΟΚ, ΕΕ, Ευρωζώνης και όχι κάποιος μελλοντικός κίνδυνος, όπως ισχυρίζεται ο άθλιος Τσίπρας. Πριν δούμε για ποιο λόγο κάνει αυτή την αντιστροφή της πραγματικότητας, δε θα παραλείψουμε να παραθέσουμε την πιο προκλητική ίσως παράγραφο του άρθρου: «Θα πρέπει, επίσης, να αποτρέψουμε την εξασθένηση των ευρωπαϊκών πολιτικών της συνοχής και της σύγκλισης»! Στην Ελλάδα των Μνημονίων, στην Ελλάδα της κινεζοποίησης, στην Ελλάδα που συγκρίνεται ευθέως με τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και διακηρύσσεται ότι μ' αυτές πρέπει να συγκλίνει (σπρώχνοντας προς τα κάτω μισθούς και συντάξεις), ο Τσίπρας έχει το θράσος να μιλά για «συνοχή και σύγκλιση». Αυτή η προπαγάνδα περνούσε στις αρχές της δεκαετίας του 2000, όταν χτιζόταν η Ευρωζώνη. Σήμερα, ο ελληνικός λαός έχει βιώσει και εξακολουθεί να βιώνει τι σημαίνει «συνοχή και σύγκλιση».

Την ώρα που οι κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ και της Ευρωζώνης δε διστάζουν να λειτουργούν και τυπικά σαν «κλαμπ», ο Τσίπρας γράφει ότι «οι πολιτικοί χώροι της Αριστεράς, της Σοσιαλδημοκρατίας και της Οικολογίας πρέπει επίσης να αναζητήσουν έναν νέο ηγεμονικό ρόλο στις εξελίξεις». Η σοσιαλδημοκρατία ήταν παρούσα στις Βερσαλίες με τον Ολάντ και τον Τζεντιλόνι. Η σοσιαλδημοκρατία συμμετέχει στη γερμανική κυβέρνηση μαζί με τη χριστιανοδημοκρατία της Μέρκελ, του Σόιμπλε και του Ζεεχόφερ. Η σοσιαλδημοκρατία έχει δώσει ψήφο ανοχής στον δεξιό Ραχόι στην Ισπανία. Η μισή γαλλική σοσιαλδημοκρατία στηρίζει τον νεοφιλελεύθερο Μακρόν στις γαλλικές προεδρικές εκλογές (κι αν εκλεγεί πρόεδρος, θα τον στηρίζει ολόκληρη).

Ακόμα και στο επίπεδο του φαίνεσθαι, οι διαχωρισμοί στην ΕΕ και την Ευρωζώνη δεν είναι πολιτικοί. Είναι κρατικοί. Ο γερμανογαλλικός άξονας λειτουργεί ανεξάρτητα από τα κόμματα που κυβερνούν στη μια και την άλλη χώρα. Η Ιταλία σχηματίζει συμμαχικές κυβερνήσεις σοσιαλδημοκρατίας-δεξιάς (Λέτα, Ρέντσι, Τζεντιλόνι) και διεκδικεί στα ιμπεριαλιστικά διαβούλια όσα θεωρεί ότι της αναλογούν. Το προηγούμενο παραμύθι του Τσίπρα μιλούσε για την... επέλαση της Αριστεράς (τύπου ΣΥΡΙΖΑ). Τώρα έχει και σοσιαλδημοκρατία και Πράσινους, αλλά εξακολουθεί να είναι παραμύθι.

Πέτρος Γιώτης

Αριθμός εισακτέων

Το υπουργείο Παιδείας προχώρησε φέτος σε νέα μείωση του αριθμού των εισακτέων στα Πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ, όπως είχε διαφανεί από τις επανειλημμένες δηλώσεις Γαβρόγλου και από τη μελέτη του υπουργείου Παιδείας για την Ανώτατη Εκπαίδευση.

Σχολιάζοντας τη μελέτη αυτή (Κόντρα, αρ. φύλ. 907), που ανέφερε το εξής χαρακτηριστικό απόσπασμα «Παρά την αυτονομία, τα ΑΕΙ εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τις αποφάσεις του υπουργού Παιδείας για τη λειτουργία τους, καθώς και ο ετήσιος προϋπολογισμός του κάθε ιδρύματος, όσο και ο αριθμός των νέων φοιτητών (συνήθως μεγαλύτερος από αυτόν που θέλουν ή είναι ικανά να δεχτούν τα ΑΕΙ) αποφασίζεται κάθε χρόνο από το υπουργείο. Αυτά τα δυο μεγέθη που είναι καθοριστικά για την αποτελεσματική λειτουργία των ΑΕΙ (και συνδέονται άμεσα μεταξύ τους) πρέπει να οριστούν με αμερόληπτο τρόπο και σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα», σημειώναμε ότι: «Η ''αυτονομία'' των ΑΕΙ συνδέεται με τη χρηματοδότησή τους και τον αριθμό των φοιτητών που αυτά είναι ''ικανά'' να δεχτούν σε συνθήκες δημοσιονομικής κρίσης. Και τα δυο αυτά μεγέθη θα καθοριστούν σύμφωνα με τα ''διεθνή πρότυπα''. Κοντολογίς, θα πάμε σε μείωση του αριθμού των φοιτητών και σε κατηγοριοποίηση των ιδρυμάτων ως προς τη χρηματοδότηση».

Ετσι, σύμφωνα με την Υπουργική Απόφαση, οι εισακτέοι στα Πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ μειώνονται φέτος κατά 495 άτομα. Η μείωση αυτή είναι πολύ μεγαλύτερη στα Πανεπιστήμια (-1.005 άτομα), ενώ αντίθετα στα ΤΕΙ έχουμε αύξηση (+510 άτομα).

Πρόκειται για τη στρατηγική του υπουργείου Παιδείας, που εκφράζει τα συμφέροντα της αστικής τάξης, να μειωθεί δραστικά ο αριθμός των νέων που φοιτούν στα Πανεπιστήμια -και αυτό θα επιχειρηθεί και με άλλα μέσα, όπως οι αλλαγές που προωθούνται για το Λύκειο και το σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση- και να στραφεί η νεολαία στη λεγόμενη τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση.

Συγκεκριμένα, το υπουργείο ανακοίνωσε ότι για το ακαδημαϊκό έτος 2017-2018 οι εισακτέοι στα Πανεπιστήμια θα είναι 42.850 (πέρυσι 43.855) και στα ΤΕΙ 26.640 (πέρυσι 26.130). Συνολικά φέτος οι εισακτέοι θα είναι 69.490 (πέρυσι 69.985).

Ο αριθμός των εισακτέων παρουσιάζεται σημαντικά μειωμένος στις σχολές υψηλής ζήτησης (νομικές, ιατρικές, πολυτεχνεία) και αυξημένος στις σχολές χαμηλής ζήτησης. Επίσης ο αριθμός μειώνεται στα τμήματα των υψηλόβαθμων σχολών των μεγάλων αστικών κέντρων και αυξάνεται στα τμήματα της περιφέρειας.

Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την αλλαγή του νόμου για τις μετεγγραφές που επίκειται και θα δυσκολέψει γενικά τις μετεγγραφές φοιτητών (το υπουργείο διατείνεται ότι αυτό θα γίνει για να ευεργετηθούν από το μέτρο οι φοιτητές που το έχουν περισσότερη ανάγκη: « Επιπρόσθετα, η υπουργική απόφαση μεριμνά για την ενίσχυση των τμημάτων της περιφέρειας που είδαν την προηγούμενη ακαδημαϊκή χρονιά τα τμήματά τους να χάνουν μεγάλο μέρος των φοιτητών/τριών τους μετά από την ολοκλήρωση της διαδικασίας των μετεγγραφών. Παρεμπιπτόντως, ενημερώνουμε ότι το υπουργείο Παιδείας μελετά την αναμόρφωση των κριτηρίων των μετεγγραφών, ώστε να μην εμποδίζεται η μετεγγραφή των φοιτητών/τριών που το έχουν περισσότερο ανάγκη»), θα οδηγήσει

◆ σε αύξηση του ήδη σκληρού ανταγωνισμού των υποψηφίων που παρουσιάζεται στις περιζήτητες σχολές

◆ σε φαινομενική ενίσχυση των περιφερειακών τμημάτων, αφού εισακτέοι, που δεν έχουν την οικονομική ευχέρεια να φοιτήσουν μακριά από το σπίτι τους, θα παραιτηθούν από το όνειρο των σπουδών τους.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η ανακοίνωση του υπουργείου Παιδείας αναφέρει ότι «Για την κατανομή του αριθμού εισακτέων ανά τμήμα έχουν ληφθεί υπόψη τα εξής κριτήρια:

1. Οι αναπτυξιακές κατευθύνσεις της χώρας

2. Οι εισηγήσεις των τμημάτων, ιδίως εκείνων στα οποία προβλέπονται εργαστηριακά μαθήματα και για τη λειτουργία των οποίων τεκμηριώθηκαν σοβαρές δυσκολίες

3. Η ανάγκη αποκατάστασης μιας ισορροπίας στην αναλογία των θέσεων που προσφέρονται στους υποψήφιους των τριών ομάδων προσανατολισμού

4. Οι στατιστικές των μετεγγραφών φοιτητών/τριών»

Τα μέτρα αυτά θα πλήξουν με ιδιαίτερη σφοδρότητα τα παιδιά που προέρχονται από τα νοικοκυριά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Οι περιζήτητες σχολές γίνονται γι' αυτά όλο και πιο πολύ άπιαστο όνειρο. Προορίζονται για την ελίτ των μαθητών με τα «βαριά πορτοφόλια», που έχουν τη δυνατότητα φροντιστηρίων και ιδιαίτερων μαθημάτων. Και σε αυτό το επίπεδο, η συγκυβέρνηση κάνει το χατίρι των καπιταλιστών, εντείνοντας τον ταξικό διαχωρισμό.

Εκπαίδευση προσφυγόπουλων

Με ρυθμούς χελώνας

Αθλια παραμένει ακόμα και σήμερα, 7 μήνες μετά την ανακοίνωση έναρξης του προγράμματος, η εικόνα που αφορά στην εκπαίδευση των προσφυγόπουλων που βρίσκονται στην Ελλάδα. Η κυβέρνηση, με την κάλυψη της ΕΕ, όπως θα δούμε στη συνέχεια, υλοποιεί με ρυθμούς χελώνας το φιλόδοξο σχέδιο εκπαίδευσης των προσφυγόπουλων, που ανακοινώθηκε με πολλά ταρατατζούμ το Σεπτέμβρη του 2016.

Φαίνεται, εκ του αποτελέσματος, ότι η τακτική αυτή εντάσσεται στο γενικότερο σχέδιο των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών και των αστικών κυβερνήσεων, να καταστεί ζοφερή η ζωή των προσφύγων στις χώρες, όπου κατέφθασαν βασανισμένοι από τους πολέμους που εξαπέλυσαν στις πατρίδες τους οι μακελάρηδες των λαών, ώστε αυτοί να χάσουν κάθε ελπίδα για μια καλύτερη ζωή στους ευρωπαϊκούς προορισμούς, που επιθυμούν να εγκατασταθούν και έτσι να καταστεί ευκολότερη η υποχρεωτική «επαναπροώθησή» τους.

Στις 16 του Φλεβάρη 2017, κατά τη συζήτηση στη Βουλή της επίκαιρης ερώτησης του βουλευτή του «Κ»ΚΕ Ιωάννη Δελή, ο Γαβρόγλου δεν αμφισβήτησε τα στοιχεία που ανέφερε ο ερωτών βουλευτής.

Σύμφωνα με αυτά, στη χώρα μας βρίσκονται περίπου 22.000 προσφυγόπουλα. Τον περασμένο Σεπτέμβρη η πανηγυρική ανακοίνωση του υπουργείου Παιδείας μιλούσε για τη δημιουργία 800 τμημάτων δομών υποδοχής και εκπαίδευσης προσφυγόπουλων σε 46 περιοχές. Σήμερα η εικόνα υλοποίησης αυτής της εξαγγελίας παραμένει άθλια. Μόνο 2.500 παιδιά -κατά τον Γαβρόγλου- φοιτούν σε 126 τμήματα (από τα 800 που ανακοινώθηκαν αρχικά), που είναι κατανεμημένα σε 94 σχολεία. Εχουν προσληφθεί δε, μόλις 274 εκπαιδευτικοί.

Σημειώνουμε εδώ ότι οι εκπαιδευτικοί αυτοί εργάζονται εννιά ή και δώδεκα ώρες, με μισθούς πείνας των 400 ή και 450 ευρώ, ενώ μετακινούνται συνεχώς από δομή σε δομή ή και στα γενικά σχολεία για τις ανάγκες της παράλληλης στήριξης. Μιλούμε στην κυριολεξία για εργασιακές συνθήκες γαλέρας. Είναι αναπόφευκτο, λοιπόν, να μη δημιουργείται το ευνοϊκό εκείνο παιδαγωγικό περιβάλλον που απαιτείται μεταξύ δάσκαλου και μαθητή, ώστε να καταστεί αποδοτική η μαθησιακή διαδικασία.

Η υποδοχή και ένταξη των προσφυγόπουλων καθίσταται εξαιρετικά δύσκολή και εξαιτίας του γεγονότος ότι τα βιβλία που χρησιμοποιούνται προϋποθέτουν τη γνώση μιας γλώσσας, τη στιγμή που χιλιάδες προσφυγόπουλα είναι αναλφάβητα και γνωρίζουν τη γλώσσα τους μόνο προφορι-

Η ΝΔ για το δημόσιο σχολείο: Κατηγοριοποίηση σχολείων και εκπαιδευτικών, αξιολόγηση σε όλα τα επίπεδα, ενίσχυση της διοικητικής πυραμίδας

Αυτονομία της σχολικής μονάδας, αξιολόγηση σε όλα τα επίπεδα, διαφοροποιημένα προγράμματα , κατηγορίες σχολείων και εκπαιδευτικών ανάλογα με την «απόδοσή» τους, αποκέντρωση, εφαρμογή σύγχρονου management σχολικών μονάδων, ενίσχυση του ρόλου των στελεχών της εκπαίδευσης, είναι η πρόταση της ΝΔ για το δημόσιο σχολείο και τους δασκάλους του.

Η πρόταση αυτή είναι επί της ουσίας ταυτόσημη με ό,τι έχουν προτείνει ΟΟΣΑ, ΣΕΒ και ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Αποδεικνύει ότι τα νήματα δεν τα κινούν οι εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας. Αυτοί μόνο μικρές διαφοροποιήσεις μπορούν να εισάγουν, που έχουν να κάνουν κυρίως με την κουλτούρα τους ως διαφορετικά κόμματα του αστισμού και τη διαφορετική τακτική που επιλέγουν στην προπαγάνδα τους για να «παραμυθιάσουν» τους εκπαιδευτικούς και την εργαζόμενη κοινωνία.

Τα νήματα, τις κατευθυντήριες γραμμές, τη στρατηγική και για την εκπαίδευση την καθορίζουν οι ιμπεριαλιστικοί οργανισμοί (ΕΕ, ΟΟΣΑ) και το κεφάλαιο ντόπιο και ξένο (ΣΕΒ). Εξ ου και οι αναφορές στο Μνημόνιο-3 και η έκθεση του ΟΟΣΑ για την εκπαίδευση, αλλά και η παρέμβαση του ΣΕΒ (βλέπε περισσότερα στην Κόντρα, αρ. φύλ. 894, 904, 905).

Παράλληλα, λοιπόν, με την συγκυβέρνηση και το σόου του «εθνικού διαλόγου», που σκοπό έχει μόνο να νομιμοποιήσει αυτές τις κατευθύνσεις, και το έτερο κόμμα εξουσίας, η ΝΔ, έχει τελευταία πάρει πρωτοβουλίες για να κάνει γνωστή την πολιτική που πρόκειται να ακολουθήσει όταν με το καλό γίνει κυβέρνηση και να δώσει τα διαπιστευτήριά της στα ντόπια και ξένα αφεντικά.

Τις θέσεις της ΝΔ για το δημόσιο σχολείο και τους εκπαιδευτικούς ανέπτυξε η Τομεάρχης Παιδείας της ΝΔ Νίκη Κεραμέως σε εσπερίδα με θέμα «Νέο Σχολείο – Νέα Διοίκηση: Αποκέντρωση, Συμμετοχή, Λογοδοσία, Αξιολόγηση» που διοργάνωσε η Πρωτοβουλία για Παιδεία και Ανάπτυξη (ΠΡΩ. ΠΑΙΔΕΙ.Α.).

Σύμφωνα με τη Νίκη Κεραμέως, η επιλογή της ΝΔ «συνοψίζεται στο δίπτυχο ''ελεύθερο σχολείο'' – ''αυτόνομο Πανεπιστήμιο''. Σχολεία και Πανεπιστήμια, τα οποία δεν ελέγχονται ασφυκτικά, από το Υπουργείο Παιδείας, αλλά που εποπτεύονται παραγωγικά και με κριτήρια ποιότητας. Σχολεία και Πανεπιστήμια των οποίων τα στελέχη θα μπορούν να αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες, να διαφοροποιούνται και να αυτενεργούν».

Η γενική αυτή αναφορά με τα στρογγυλεμένα λόγια και τις ωραιοποιημένες εκφράσεις αναλύεται στη συνέχεια στα εξής:

◆ «Οι έννοιες της αυτονομίας, της αξιολόγησης, της αριστείας συνθέτουν αξιακά την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας».

◆ «Αξιολόγηση σε όλα τα επίπεδα. Οργανωμένα, χρησιμοποιώντας σύγχρονες τεχνικές και με κυρίαρχο στόχο την διασφάλιση της ορθής και αποδοτικής λειτουργίας του εκπαιδευτικού συστήματος, αλλά και της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης.

Η αξιολόγηση δεν μπορεί να είναι προαιρετική, ούτε απογυμνωμένη από παρεμβάσεις ενθάρρυνσης και επιβράβευσης της πρόσθετης προσπάθειας. Αλλά ούτε και από διορθωτικές παρεμβάσεις - μέσω επιμόρφωσης - όταν και όπου παρατηρούνται υστερήσεις».

◆ «Αριστεία, η οποία δεν αφορά στους λίγους, αλλά στους πολλούς. Αφορά στο σχολείο και το Πανεπιστήμιο ως μηχανισμούς κοινωνικής κινητικότητας και μηχανισμούς ατομικής προόδου και προκοπής».

Ως προς τους εκπαιδευτικούς, το σχέδιο της ΝΔ συνίσταται στα εξής:

◆ Μεγαλύτερη ελευθερία στη διαχείριση του διδακτικού τους έργου, είτε αυτό σημαίνει κάποια ευελιξία στο ωρολόγιο πρόγραμμα, είτε δυνατότητα επιλογής σχολικού βιβλίου από μια εγκεκριμένη λίστα.

◆ Διαρκής αξιολόγηση του έργου τους.

◆ Διαρκής επιμόρφωση, η οποία να βασίζεται στα αποτελέσματα της αξιολόγησης. τόσο στο παιδαγωγικό, όσο και στο διοικητικό κομμάτι της δουλειάς τους.

◆ Εμπρακτη επιβράβευση των καλύτερων.

◆ Λογοδοσία για όλους, για υστερήσεις ή παραλείψεις.

Για την ενίσχυση της διοικητικής πυραμίδας, η ΝΔ προτείνει μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων στα στελέχη της εκπαίδευσης (διευθυντές σχολικών μονάδων, περιφερειακούς διευθυντές και σχολικούς συμβούλους). Η μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων, όμως, αφορά την αυστηροποίηση στην επιβολή των κανόνων και των αποφάσεων στις σχολικές μονάδες, αλλά και την προώθηση ενεργειών που θα ενισχύουν την επιχειρηματική λειτουργία του δημόσιου σχολείου.

Προτείνονται:

1. Αποκέντρωση των αποφάσεων που σχετίζονται με τη λειτουργία των σχολικών μονάδων.

2. Θεσμοθέτηση του κανονισμού εσωτερικής λειτουργίας κάθε σχολικής μονάδας.

3. Εφαρμογή σύγχρονου management σχολικών μονάδων.

4. Ενίσχυση των αρμοδιοτήτων και του ρόλου του Συλλόγου διδασκόντων, ο οποίος πρέπει απαραίτητα να συγκαλείται ανά τακτά χρονικά διαστήματα.

5. Μικρότερες εκπαιδευτικές περιφέρειες για καλύτερη παιδαγωγική και διδακτική υποστήριξη του εκπαιδευτικού έργου.

Γιούλα Γκεσούλη

κά. Το γεγονός αυτό εξαναγκάζει τους εκπαιδευτικούς να καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες και να αυτοσχεδιάζουν.

Προβλήματα επίσης υπάρχουν και ως προς τη λειτουργική επάρκεια των υποδομών (καθαριότητα, επάρκεια εποπτικού υλικού, σίτιση, κ.λπ.).

Προσπαθώντας να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, ο υπουργός Παιδείας, έριξε τις ευθύνες στην απαράδεκτη κατάσταση που παρέλαβε στην εκπαίδευση η συγκυβέρνηση, στο δυσκίνητο κρατικό μηχανισμό, στη μη απόδοση από τους Δήμους των οφειλόμενων επιχορηγήσεων στα σχολεία, καθώς και στο δυσμενές κλίμα που δημιουργήθηκε σε κάποιες περιπτώσεις από τη φασιστική δράση του νεοναζιστικού μορφώματος της Χρυσής Αυγής.

Αποδείχθηκε ότι η συγκυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας δεν έχουν κανέναν στρατηγικό σχεδιασμό, ούτε ενδιαφέρονται να έχουν, για την ουσιαστική υποδοχή, ένταξη και εκπαίδευση των προσφυγόπουλων (που έπρεπε να είναι αποκλειστική αρμοδιότητα του υπουργείου Παιδείας), γι' αυτό και την κατάσταση διαχειρίζονται ανεξέλεγκτα οι διάφορες ΜΚΟ, που αλωνίζουν στο χώρο. Επ' αυτού, ο Γαβρόγλου, έκανε κυριολεκτικά «την πάπια».

Τη δυσμενή αυτή κατάσταση κατήγγειλε και η Διδασκαλική Ομοσπονδία.

Σε ανακοίνωσή της, που δημοσιεύτηκε έπειτα από τη συνάντηση που είχε με την Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ στις 17 του Φλεβάρη του 2017, αναφέρει τα εξής:

◆ «Η εκπαίδευση των προσφύγων έχει αντιμετωπιστεί από την πλευρά του Υπουργείου Παιδείας με εξαιρετική προχειρότητα και απουσία βασικού εκπαιδευτικού σχεδιασμού. Η μη ενημέρωση της Αρμοστείας από την πλευρά του Υπουργείου ότι η συντριπτική πλειοψηφία υποστηρικτικών δομών όπως οι Τάξεις Υποδοχής δεν λειτουργούν, είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα.

◆ Τη στιγμή που σε συζητήσεις επί του θέματος εμπλέκονται διάφοροι φορείς ξένοι, σε πολλές περιπτώσεις, με το αντικείμενο της εκπαίδευσης και κομβικό ρόλο διαδραματίζουν οι Μ.Κ.Ο. (που πιστοποιούνται από το Ι.Ε.Π. για το ρόλο τους στη μη τυπική εκπαίδευση) οι εκπαιδευτικοί (Πρωτοβάθμια Σωματεία και Δ.Ο.Ε. καθώς και Σύλλογοι Διδασκόντων) δεν καλούνται σε κανένα βαθμό να εκφράσουν την άποψή τους για κάτι που απαιτεί την ουσιαστικότατη εμπλοκή τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η άνευ περιεχομένου δέσμευση του κ. Υπουργού Παιδείας στην πρώτη και μοναδική συνάντησή του με τη Δ.Ο.Ε. την 1η Δεκεμβρίου 2016 ότι άμεσα θα ακολουθούσε κύκλος συναντήσεων με πρώτη αυτή σχετικά με την εκπαίδευση των προσφυγόπουλων, κάτι που φυσικά δεν έγινε ποτέ.

◆ Ο αριθμός των παιδιών που εντάσσονται αυτή τη στιγμή στην εκπαίδευση (σε Δ.Υ.Ε.Π. και πρωινά τμήματα) είναι εξαιρετικά μικρός (μόλις το 7% των προσφυγόπουλων σε ΔΥΕΠ και γύρω στο 3% σε πρωινά τμήματα).

◆ Δεν υπάρχει πρόβλεψη για τη δημιουργία Δ.Υ.Ε.Π. στα νησιά όπου ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες χιλιάδες πρόσφυγες αλλά ούτε και οργανωμένο σχέδιο (δεν είναι γνωστό, τουλάχιστον) για το πού πρόκειται να εγκατασταθούν αν αποφασιστεί να φύγουν από εκεί.

◆ Δεν υφίσταται καμία διαδικασία διάγνωσης του βαθμού εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών αναγκών των παιδιών αλλά ούτε και ανίχνευσης για την ύπαρξη εκπαιδευτικών ανάμεσα στους πρόσφυγες».

Στις 8 του Μάρτη, η ΔΟΕ επανήλθε με νέα ανακοίνωση, έπειτα από νέα συνάντηση με τον Γαβρόγλου, όπου επαναλαμβάνει τα ίδια, αφού η κατάσταση παραμένει το ίδιο δυσμενής:

«Από την πλευρά του Υπουργείου παρουσιάστηκε μια εξωραϊσμένη εικόνα. Η δική μας εκτίμηση είναι εντελώς αντίθετη. Από άποψη επιτελικού σχεδιασμού η κατάσταση βρίσκεται κυριολεκτικά στο μηδέν. Η προσχολική αγωγή δεν υπάρχει ως προοπτική παρά μόνον σε ελάχιστες περιπτώσεις. Οι τάξεις Υποδοχής δεν λειτουργούν στη συντριπτική τους πλειοψηφία. Οι εκπαιδευτικοί που προσλαμβάνονται και οι οποίοι θα πρέπει να προέρχονται αποκλειστικά και μόνον από τον ενιαίο πίνακα αναπληρωτών θα πρέπει να εργάζονται με πλήρες και όχι μειωμένο ωράριο. Δεν αναφέρθηκε, αν και το ρωτήσαμε πολλές φορές, η ύπαρξη κάποιου σχεδίου ισοκατανομής των προσφυγόπουλων στα σχολεία. Η στέγαση των προσφύγων όταν φεύγουν από τα κέντρα υποδοχής είναι θέμα του Υπουργείου μεταναστευτικής πολιτικής και της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ. Ακόμη πιο ανησυχητικό είναι το ότι δεν υπάρχει καμία σκέψη σχετικά με το τι θα γίνει με τους χιλιάδες ανθρώπους που βρίσκονται κάτω από άθλιες συνθήκες στα νησιά του Αιγαίου».

Οπως προαναφέραμε κάλυψη στην κυβέρνηση προσφέρει και η Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα, που διαπιστώνει «εμφανή βελτίωση» στα δεδομένα από τις αρχές του 2017:

«Μετά την έγκριση του νέου νομοθετικού πλαισίου που ψηφίστηκε από το Ελληνικό Κοινοβούλιο τον Αύγουστο του 2016, η πρόσβαση των προσφυγόπουλων στα ελληνικά σχολεία έχει εμφανώς βελτιωθεί. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στέκεται αρωγός των ελληνικών αρχών, συμβάλλοντας στην εφαρμογή του προγράμματος και συγχρηματοδοτώντας τη μεταφορά των παιδιών και τη διανομή σχολικών ειδών, συνολικής αξίας 2,8 εκατομμυρίων ευρώ, μέσω του προγράμματος Εκτακτης Χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Ενωσης» (Χρήστος Στυλιανίδης, Επίτροπος για την Ανθρωπιστική Βοήθεια και τη Διαχείριση Κρίσεων, 3 Μαρτίου 2017).

«Πριν από τέσσερις μήνες βρεθήκαμε απέναντι σε μία κατάσταση που προκαλούσε ανησυχία και προβληματισμό. Χιλιάδες παιδιά δεν είχαν πρόσβαση στο ελληνικό σχολείο, γεγονός που επιδείνωνε τις δυσκολίες που είχαν να αντιμετωπίσουν. Σήμερα, είναι πολύ συγκινητικό να βλέπουμε μία αισθητά πιο βελτιωμένη εικόνα, καθώς τα παιδιά που πηγαίνουν σχολείο είναι πλέον χιλιάδες και ο αριθμός συνεχώς αυξάνεται» (William Lacy Swing, Γενικός Διευθυντής του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης).

Η Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής δεν παραλείπει, βεβαίως, να ευλογήσει τα γένια της «φιλάνθρωπης» ΕΕ, που έχει ξεπατώσει και ρημάξει τις χώρες προέλευσης των προσφύγων:

«Η Ευρωπαϊκή Ενωση χρηματοδοτεί ειδικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα που έχει βοηθήσει 2.500 παιδιά προσφύγων και μεταναστών, στην Ελλάδα, να επιστρέψουν στο σχολείο. Ο Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης (ΔΟΜ) μέσω της χρηματοδότησης αυτής εξασφαλίζει καθημερινά την ασφαλή μεταφορά και συνοδεία των παιδιών, με λεωφορεία, από τα κέντρα φιλοξενίας στα πλησιέστερα σχολεία.

Σε συνεργασία με το Υπουργείο Παιδείας, Ερευνας και Θρησκευμάτων η ελληνική αποστολή του ΔΟΜ υλοποιεί το πρόγραμμα, και επιπλέον εφοδιάζει τα παιδιά με τον απαραίτητο εξοπλισμό όπως τετράδια, στυλό, μολύβια και άλλα σχολικά είδη. Οι συνοδοί λεωφορείων του ΔΟΜ, που εργάζονται στο κέντρο φιλοξενίας του Ελαιώνα, συμβάλλουν καθημερινά στην ασφαλή και οργανωμένη μεταφορά των παιδιών.

Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία, 61 σχολικά λεωφορεία μεταφέρουν καθημερινά τα παιδιά σε 94 σχολεία που βρίσκονται κοντά σε κέντρα φιλοξενίας.

Από τα 2.500 παιδιά που παρακολουθούν μαθήματα στην Ελλάδα, πάνω από 1.000 παιδιά από άλλα 11 κέντρα φιλοξενίας έχουν ενταχθεί στο εν λόγω εκπαιδευτικό πρόγραμμα από τις αρχές του 2017. Επίσης, παιδιά προσφύγων που διαμένουν σε καταυλισμούς και σε αστικές περιοχές παρακολουθούν μαθήματα μη επίσημης εκπαίδευσης».

Ρόλο φιλάνθρωπου παίζει και η Αμερικανική Πρεσβεία, που ανέλαβε να «επιμορφώσει» εκπαιδευτικούς που εργάζονται στο πρόγραμμα εκπαίδευσης των προσφυγόπουλων σε συνεργασία με το υπουργείο Παιδείας ή και με πρόθυμους Δήμους.

Γιούλα Γκεσούλη

Θυμίζουν τον Βουλγαράκη

Ο,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό; Το ερώτημα είχε εγερθεί προ δεκαετίας, από μια δήλωση του τότε «γαλάζιου» υπουργού Γ. Βουλγαράκη, απ' αφορμή την εμπλοκή του στο σκάνδαλο του Βατοπεδίου. Η υπόθεση ανήκει πια στην Ιστορία του ελληνικού αστικού κοινοβουλευτισμού: ο Βουλγαράκης ξωπετάχτηκε από την αστική πολιτική και ο Καραμανλής, που κάλυψε πολιτικά τον υπουργό του, δεν κατάφερε έκτοτε να ξανασηκώσει κεφάλι, μέχρι που έχασε πανηγυρικά από τον Γιωργάκη Παπανδρέου.

Το βουλγαράκειο δόγμα («ό,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό») επαναφέρει η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στην περίπτωση του προέδρου και διευθύνοντα συμβούλου του ΔΕΣΦΑ, Σωτήρη Νίκα. Τελευταίος σταθμός της μάχης οπισθοφυλακών που δίνει ο αρμόδιος υπουργός Γ. Σταθάκης υπήρξε η συνέντευξη Τύπου που έδωσε ειδικά γι' αυτό το θέμα, καλώντας σε βοήθεια και τον κυβερνητικό εκπρόσωπο Δ. Τζανακόπουλο. Η παρουσία του τελευταίου ήρθε να υποδηλώσει ότι ο ίδιος ο Τσίπρας καλύπτει και το στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ και τον υπουργό του.

Δε θα ασχοληθούμε με την (ο θεός να την κάνει) επιχειρηματολογία που επιστράτευσαν, μετά τις αρχικές παλινωδίες. Θα σημειώσουμε μόνο ότι όλη η επιχειρηματολογία στηρίχτηκε σε μια σειρά νομικούς ακροβατισμούς. Στο τέλος, ως επιστέγασμα, έβαλαν ένα... κορυφαίο πολιτικό επιχείρημα: τα ίδια έκανε και η ΝΔ το 2007 με δικό της στέλεχος!

Τα πράγματα, όμως, είναι εξαιρετικά απλά: ο Νίκας επιλέχτηκε από την πολιτική ηγεσία ως πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος του ΔΕΣΦΑ. Αυτός προήγαγε τον εαυτό του στην ανώτατη διοικητική βαθμίδα της επιχείρησης και μετά συνταξιοδοτήθηκε, εισπράττοντας ένα εφάπαξ αυξημένο κατά 27.000 ευρώ. Αν ο Νίκας προήχθη στην ανώτατη διοικητική βαθμίδα, επειδή «δεν είναι δυνατόν ιεραρχικά να υπάρχει άλλος εργαζόμενος με υψηλότερο βαθμό» από τον διευθύνοντα σύμβουλο (το επιχείρημα συνιστά νομικό σαλταδορισμό, αλλά το δεχόμαστε ως υπόθεση εργασίας), γιατί δεν παραιτήθηκε, ώστε να μη χρειαστεί να δώσει ο ίδιος προαγωγή στον εαυτό του; Κι αν ο Νίκας «δεν έλαβε τις απολαβές που αντιστοιχούν στον Διευθυντή Δραστηριοτήτων», αλλά «απλά έλαβε τον βαθμό για να τηρηθεί η πρόβλεψη του Καταστατικού ότι είναι το ανώτατο εκτελεστικό όργανο της Εταιρίας», γιατί ενθυλάκωσε τα 27.000 ευρώ επιπλέον στο εφάπαξ; Γιατί δεν τα αποποιήθηκε, όπως (υποτίθεται ότι) αποποιήθηκε την αύξηση στο μισθό;

Οι απαντήσεις είναι απλές, εύλογες και... αποκαλυπτικές!

Προβολές και συζητήσεις

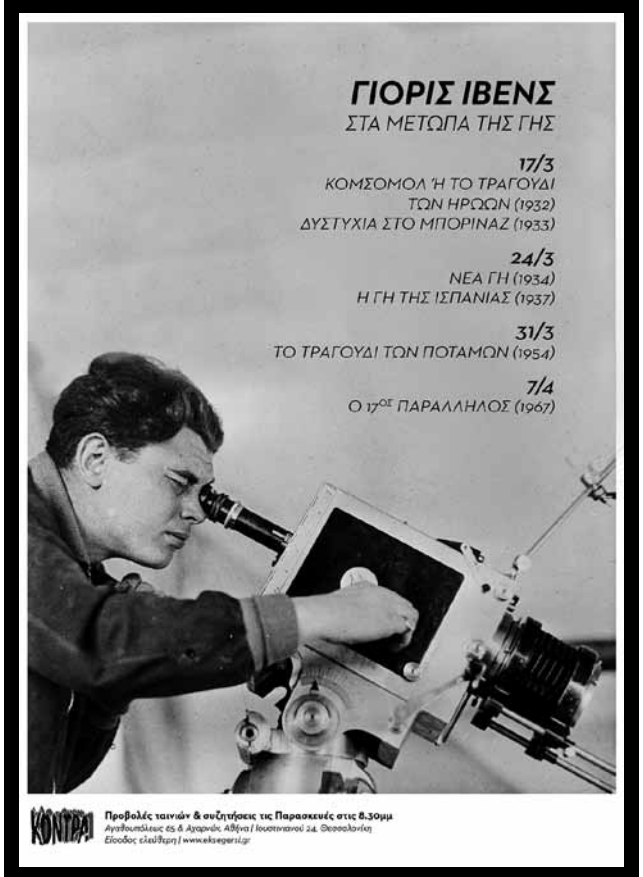

ΓΙΟΡΙΣ ΙΒΕΝΣ
ΣΤΑ ΜΕΤΩΠΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ενα από τα σημαντικότερα αφιερώματα που έχουν οργανωθεί στο πλαίσιο των βιντεοπροβολών που γίνονται εδώ και πολλά χρόνια, κάθε Παρασκευή, στην «Κόντρα», θα ξεκινήσει την επόμενη Παρασκευή (17 Μάρτη). Ενα αφιέρωμα στον Γιόρις Ιβενς (1898-1989), τον κομμουνιστή κινηματογραφιστή που όργωσε τον πλανήτη αποτυπώνοντας τους αγώνες για την ελευθερία, τα επαναστατικά σκιρτήματα του προλεταριάτου και των λαών, τα μεγάλα σοσιαλιστικά κινήματα.

«Ενας σκηνοθέτης πριν βρει τη σωστή θέση για τη μηχανή του, πρέπει να 'χει συγκρουστεί με τις απάνθρωπες συνθήκες για να φωτογραφίσει τη βρωμιά και την αλήθεια». Ο Γιόρις Ιβενς αντιλαμβανόταν την κινηματογραφική τέχνη ζωτική μόνο όταν μπαίνει στην υπηρεσία των καταπιεσμένων, και κυρίως των εξεγερμένων. «Ολες μου οι ταινίες έχουν ως βασικό κοινό χαρακτηριστικό ανθρώπους που κινητοποιούνται από κάτι. Από την επιθυμία τους να είναι ελεύθεροι, από το νερό, από τον άνεμο. Πιστεύω πως δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στον Ιβενς που κινηματογραφεί τον άνεμο, και τον Ιβενς που κινηματογραφεί επαναστάσεις».

Παρασκευές στις 8:30 μμ | Είσοδος ελεύθερη
Αγαθουπόλεως 65 & Αχαρνών, Αθήνα
Ιουστινιανού 24, Θεσσαλονίκη

~Παρασκευή 24/3/2017~

ΝΕΑ ΓΗ

(*Nieuwe Gronden*, Ολλανδία, 1934, 30')

Σκηνοθεσία, Σενάριο, Αφήγηση: Joris Ivens, Φωτογραφία: Joris Ivens, John Ferno, Joop Huisken, Helen van Dongen, Eli Lotar, Μοντάζ: Joris Ivens, Helen van Dongen, Μουσική: Hans Eisler, Παραγωγή: CAPI (The Netherlands)

Το 1930, ο Γιόρις Ιβενς δημιούργησε το ντοκιμαντέρ *Ζέντερζε*, δουλεύοντας πάνω σε υλικό της σειράς *Χτίζουμε*. Θέμα του η αποξήρανση μιας λιμνοθάλασσας. Το 1934, ξαναδούλεψε μέρος του υλικού και προσθέτοντας καινούργια πλάνα δημιούργησε τη *Νέα Γη*, εστιάζοντας πλέον στην οικονομική κρίση και την ανεργία. Η μουσική του Χανς Αισλερ , που την ίδια περίοδο συνεργάζεται στο θέατρο με τον Μπρεχτ, απογειώνει την ταινία.

Η ΓΗ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

(*The Spanish Earth*, ΗΠΑ, 1937, 52')

Σκηνοθεσία, Σενάριο: Joris Ivens, Φωτογραφία: John Ferno, Μοντάζ: Helen van Dongen, Κείμενο – Αφήγηση: Ernest Hemingway, Παραγωγή: Contemporary Historians Inc

Από τη Φουεντεντουένια, κοντά στη Μαδρίτη, ο Ιβενς καταγράφει τον αγώνα των Δημοκρατικών ενάντια στους φασίστες του Φράνκο και των στρατηγών του, σε κείμενα του Ερνεστ Χεμινγουέι, που έκανε και την αφήγηση στα αγγλικά, όταν η αφήγηση του Ορσον Ουέλς κρίθηκε πολύ θεατρική (στα γαλλικά την αφήγηση έκανε ο Ζαν Ρενουάρ). Ο κινηματογράφος στις ψηλότερες σφαίρες του.

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαεπτά
ως πότε, σύντροφοι, με τα σκατά;

Οφείλουμε να αφιερώσουμε δύο αράδες ως ελάχιστο φόρο τιμής (τι miss!), έστω ίσα για να κοινοποιήσουμε ότι τη Δευτέρα (20 Μαρτίου) κλείνει τα 63 χρόνια της η κόκκινη Γαρυφαλλιά (πιο γνωστή ως όψιμη συντρόφισσα Λιάνα) της Εκάλης.

Το λέν' τ' αηδόνια στα κλαριά, τα τσόνια κι οι μπεκάτσες
το τραγουδούν οι πέρδικες, ρωτάνε τα κοτσύφια:
πώς γίνεται να μη βρωμάς δουλεύοντας στη βρώμα
για όλα κουβεντιάζοντας, τίποτε μην αλλάξει;

«Το λιγουρεύεστε;» ρωτά τσιριχτά και επανειλημμένα η υαλοθραυστική φωνή του Αδώνιδος, γνωστού ογκόλιθου της σκέψης, της διανόησης και της προσωπολατρίας από την αρχαιότητα ως τις μέρες μας. Ωστόσο, δεν παύουν να υπάρχουν και εκείνοι οι ανιστόρητοι που ενοχλούνται και έβαλαν γκαζάκια στο βιβλιοπωλείο του στην Κηφισιά...

«Ο τρόπος παραγωγής είναι μια νόμιμη βία. Η εξουσία είναι μια νόμιμη βία. Η αστυνομία είναι μια νόμιμη βία. Η φυλακή είναι μια νόμιμη βία. Η δικαιοσύνη είναι μια νόμιμη βία. Η ανεργία είναι μια νόμιμη βία. Το Ταμείο ανεργίας είναι μια νόμιμη βία. Η κερδοσκοπία είναι μια νόμιμη βία. Το χρηματιστήριο είναι μια νόμιμη βία. Οι τράπεζες είναι μια νόμιμη βία. Οι ιδιωτικοποιήσεις είναι μια νόμιμη βία. Το εκπαιδευτικό σύστημα είναι μια νόμιμη βία. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι μια νόμιμη βία. Κι όσο αυτή η νόμιμη βία θα ονομάζεται δικαιοσύνη, τόσο η δικαιοσύνη των νέων θα ονομάζεται βία» (Ρούσσος Βρανάς).

Λιγόστεψαν, χάθηκαν, σίγησαν, δεν δραστηριοποιούνται όσο άλλοτε και όσο προστάζει το ειδικό βάρος τους, οι πάλαι ποτέ μεγάλοι χορηγοί της στήλης. Πού είναι τα βιβλία των εθνοπατέρων (αλήθεια, οι εθνομητέρες τι κάνουν; Με τι ασχολούνται στον ελεύθερο χρόνο τους;) που άλλοτε εκδίδονταν σωρηδόν (sorry Δον) και δεν προλαβαίναμε; Πού είναι οι δηλώσεις των εμβριθών ογκόλιθων της κοινοβουλευτικής –κυρίως- αλλά και εξωκοινοβουλευτικής διανόησης; Πού είναι οι λαμπρές μέρες του χθες; «Mais ou sont les neiges d'antan?» που αναρωτιόταν κι ο γάλλος ποιητής François Villon; Μια ανορεξία και μια κλινική καχεξία απλώνονται απ' άκρου εις άκρο της μακάριας χώρας, ανεπίτρεπτη όμως για τους μπροστάρηδες πνευματικούς ταγούς. Ας ελπίσουμε (έτσι κι αλλιώς δεν κάνουμε κάτι άλλο για τίποτε, μόνο ελπίζουμε, ευχόμαστε και προσμένουμε) ότι η κατάσταση θα αλλάξει μετά την εαρινή ισημερία και τον ερχομό της άνοιξης.

Το όπλο που πυροβόλησε τον Νίκο Μαζιώτη στο Μοναστηράκι, ξαναπυροβόλησε. Αυτή τη φορά στην Καστοριά, εναντίον ταξιτζή. Και κατέδειξε για άλλη μια φορά τα γνωστά και χιλιοειπωμένα.

Πάντως, μέσα σ' όλα τα άλλα, δεν μπορεί να αρνηθεί κανείς ότι είναι και διασκεδαστικός ο φόρτι φιφθ πρέσιdead των ενωμένων πολιτειών.

Αναβαθμίστηκε αισθητά το πολιτικό σκηνικό και ξανακέρδισε μέρος της αίγλης του, μετά τα tweets και τις αντεγκλήσεις Αλέξη και Κούλη για την Παρί Σεν Ζερμέν. Αν και θα περιμέναμε από τον δεύτερο να είναι πιο εύστοχος σε ό,τι αφορά στον άγιο γερμανό και σε άγιους Γερμανούς γενικώς...

«Οι περιπλοκές στις οποίες μας συμπαρασύρουν η μελέτη κι η σύγχρονη εκπαίδευση, ο σκεπτικισμός που αναγκαστικά κουβαλάμε για όλες τις υποκειμενικές κι αντικειμενικές εντυπώσεις, είναι τέλεια σχεδιασμένα για να μας κάνουν όλους μικρούς, αδύνατους, οξύθυμους και διστακτικούς» (Καρλ Μαρξ).

Αριστερά όπως κοιτάς στη σκιερή πλατεία
άμα προσέξεις θα με δεις εν ομφαλοσκοπήσει
με ύφος περισπούδαστο όξω απ' το μαγαζάκι
την ώρα που γυπαετοί ορμάνε να με φάνε.

Και μέσα σε όλα τ' άλλα, οι κατά τόπους όμιλοι ιδιωτικών παρελάσεων –με προεξάρχοντα τον κεντρικό στην Αθήνα- οργανώνουν τις καγκελόφραχτες εθνικοπατριωτικές εκδηλώσεις της 25ης Μαρτίου. Φρόνιμα, με στόχο το φρόνημα.

«Το πρώτο θύμα των τυράννων / είναι το πνεύμα το δικό τους. / Πρώτα σ' αυτό φορούν τις αλυσίδες» (Αλέξανδρος Παναγούλης).

Κοκκινοσκουφίτσα

Ο θρίαμβος των βαρόνων ολοκληρώνεται

Ποιος μπορεί να ξεχάσει εκείνη τη βραδιά της 26ης Οκτώβρη του 2016, όταν η «καραμπουζουκλού» κυβερνητική εκπρόσωπος εμφανίστηκε άρον-άρον στο «γυαλί», μπερδεύοντας τα λόγια της (ήταν με πυρετό ειπώθηκε μετά) για να μας πει ολοφυρόμενη (τύφλα να 'χει η Παξινού ως Εκάβη), ότι με την απόφαση του ΣτΕ για το νόμο Παππά, 15.000 παιδάκια θα μείνουν εκτός παιδικών σταθμών και 4.000 νοσηλευτές θα λείψουν από τα νοσοκομεία;

Μετά το θρήνο της Εκάβης, όμως, η τότε κυβερνητική εκπρόσωπος είχε επανέλθει στην αποφασιστικότητα της Ηλέκτρας (με Ορέστη τον Παππά και Πυλάδη τον Κρέτσο): «Τίποτα δεν θα εμποδίσει την κυβέρνηση να βάλει τάξη. **Τη Δευτέρα η κυβέρνηση φέρνει στη Βουλή σχέδιο νόμου που προβλέπει την έκδοση βεβαιώσεων λειτουργίας των ιδιωτικών σταθμών μέχρις ότου χορηγηθούν οι πρώτες νόμιμες τηλεοπτικές άδειες με βάση τον νόμο Παππά**».

Εκτοτε πέρασαν πολλές Δευτέρες και τέτοιο σχέδιο νόμου δεν υπήρξε. Ο Παππάς παραμερίστηκε και το παιχνίδι της εκτόνωσης, μέσω του συμβιβασμού με τη ΝΔ, το πήρε πάνω του ο Βούτσης. Ο Παππάς έκανε μια τελευταία προσπάθεια μπας και το ΕΣΡ, με την καινούργια του σύνθεση, επιταχύνει τις διαδικασίες προκήρυξης του διαγωνισμού. Στόχος του ήταν ν' αποφύγει να πιει το πικρό ποτήρι μέχρι το τέλος. Δηλαδή, να αποφύγει να επιστρέψει τις προκαταβολές στους καναλάρχες που είχαν πλειοδοτήσει στο διαγωνισμό του. Αν το ΕΣΡ προκήρυσσε άμεσα το διαγωνισμό, θα μπορούσε να τους πει

να περιμένουν να «χτυπήσουν» τις άδειες στο νέο διαγωνισμό και να συμψηφίσουν τις προκαταβολές που έδωσαν. Ομως το ΕΣΡ δεν του έκανε τη χάρη. Πέταξε στα σκουπίδια την επιστολή του και του απάντησε μέσω «κύκλων», ότι υπάρχουν πολλά ανοιχτά θέματα που πρέπει να κλείσουν πριν προκηρυχτεί ο διαγωνισμός. Μιλάμε για κανονικό «φτύσιμο».

Ετσι, την περασμένη εβδομάδα, σεμνά και ταπεινά, ο Παππάς πέρασε από τη Βουλή διάταξη που προβλέπει την επιστροφή στους καναλάρχες της πρώτης δόσης που κατέβαλαν. Οπως αναφέρει η αιτιολογική έκθεση της ρύθμισης, αυτή «εξυπηρετεί τον δημοσίου συμφέροντος σκοπό της πλήρους συμμόρφωσης με την απόφαση 95/2017 του ΣτΕ».

Ο εξευτελισμός των Τσιπραίων ολοκληρώθηκε. Οι βαρόνοι της παραπληροφόρησης τους νίκησαν κατά κράτος, αναγκάζοντάς τους να πάρουν το νόμο Παππά και να τον βάλουν... εκεί που ξέρουν. Απλά, ο εξευτελισμός έγινε πιο... γαργαλιστικός καθώς ο Παππάς επέμενε ότι ο νόμος του δεν κρίθηκε αντισυνταγματικός και ότι αυτός θα πάρει λεφτά από τους καναλάρχες για να δώσει προσωρινές άδειες, μέχρι να γίνει ο νέος διαγωνισμός. Γι' αυτό έβγαλαν τη Γεροβασίλη να κάνει εκείνες τις γελοίες νυχτερινές δηλώσεις, τις οποίες στη συνέχεια τις έκαναν γαργάρα. Και γι' αυτό στη συνέχεια, η ευθύνη φορτώθηκε στον Παππά και τη Γεροβασίλη, που απομακρύνθηκαν από το Μαξίμου και τοποθετήθηκαν σε άλλα πόστα. Ειδικά ο Παππάς, μετά την επιστροφή των προκαταβολών στους καναλάρχες, έκλεισε με τραγικό -για τον ίδιο- τρόπο έναν κύκλο ψευτομαγκιάς και πλέον θ' ασχολείται πότε με το «διαστημικό πρόγραμμα» και πότε με τις «έξυπνες πόλεις» και με το στόχο «να φέρουμε τα δίκτυα υψηλών ταχυτήτων και στο πιο απομακρυσμένο χωριό της ελληνικής επικράτειας» (είναι το μεγάλο πρόβλημα του μπαρμπα-Λία και της θεια-Θοδώρας).

Είναι η δεύτερη φορά που οι βαρόνοι των μίντια κατανικούν μια αστική κυβέρνηση. Η πρώτη ήταν η κυβέρνηση Καραμανλή, φρέσκια ακόμα, με μια ευρεία εκλογική νίκη. Ο Καραμανλής πρώτα κήρυξε τον πόλεμο κατά των «νταβατζήδων» (χλαπακιάζοντας κεμπάπ σε γνωστό μαγαζί στο Μοναστηράκι) και μετά ψήφισε το νόμο για το «βασικό μέτοχο». Ηταν η Κομισιόν που τον ανάγκασε να «αναστείλει» την εφαρμογή του ψηφισμένου από τη Βουλή νόμου, μολονότι σε νομικό επίπεδο η κυβέρνηση Καραμανλή δεν έχασε ούτε στο ΣτΕ ούτε στο Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων, φρέσκια και πολιτικά δυνατή και αυτή, σε μια περίοδο που οι μιντιάρχες αντιμετώπιζαν οικονομικά προβλήματα από την οικονομική κρίση, πήγε να ξαναμοιράσει την τράπουλα για να εξασφαλίσει ένα φιλικότερο για την ίδια μιντιακό περιβάλλον, κήρυξε κι αυτή «πόλεμο στη διαπλοκή», έφτασε να ασκήσει ακόμα και εκβιασμό με ροζ ιστορίες κατά αντιπροέδρου του ΣτΕ, όμως στο τέλος είδε αυτόν τον αντιπρόεδρο να νικά τον πρόεδρο, που είχε διοριστεί από τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και έκανε τα δικά του αίσχη. Το αποτέλεσμα ήταν να πάρει πίσω το νόμο Παππά και να συμφωνήσει στην εκλογή ενός ΕΣΡ που θα μοιράσει την πίτα ανάμεσα σε παλιούς και νέους καναλάρχες, χωρίς καμιά δυνατότητα παρέμβασης της κυβέρνησης. Η επιστροφή των προκαταβολών στους τέσσερις «υπερθεματιστές» ήταν απλώς η ταφόπλακα στην προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να ελέγξει το τηλεοπτικό τοπίο.

Για μια φορά ακόμα αποδείχτηκε ότι η αστική τάξη δε θέλει ν' αφήσει τα τηλεοπτικά κανάλια, τα πιο δυνατά μέσα μαζικής προπαγάνδας-εξαπάτησης, στα χέρια των αστικών πολιτικών κομμάτων. Δεν πρόκειται για τα (αναμφισβήτητα) προνόμια που κερδίζουν οι καναλάρχες ως ιδιαίτερη μερίδα του κεφαλαίου. Πρόκειται για τον έλεγχο της προπαγάνδας-παραπληροφόρησης από την ίδια την αστική τάξη, ώστε μέσω αυτών να ελέγχει ασφυκτικά τα αστικά κόμματα, περιορίζοντας τη σχετική αυτονομία τους. Μετά τον Καραμανλή, το ίδιο σκληρό μάθημα πήρε και ο Τσίπρας.

Φέουδο της Wall Street

«Θέλω λοιπόν, να διευκρινίσω πως οι επιλογές των **συνεργατών μου** δεν γίνονται με κάποια στενά πολιτικά/κομματικά κριτήρια ταύτισης απόψεων, αλλά με γνώμονα το επιστημονικό τους κύρος -ενίοτε διεθνώς αναγνωρισμένο- την εμπειρία τους και ενδεχομένως την **προηγούμενη αγαστή συνεργασία μας** και φυσικά το αδιάβλητο του ήθους τους». Ετσι απάντησε ο υπουργός Οικονομίας και Ανάπτυξης Δ. Παπαδημητρίου στις καταγγελίες της αντιπολίτευσης και ΜΜΕ για το διορισμό ως προέδρου της Επιστημονικής Επιτροπής του Αναπτυξιακού Συμβουλίου του Γιαν Κρέγκελ, διευθυντή Ερευνών του Ινστιτούτου Levy.

Οι αντιπολιτευτικές φωνές εστίασαν στο γεγονός ότι ο Κρέγκελ παλιότερα είχε ταχθεί υπέρ της εξόδου της Ελλάδας από το ευρώ, όμως η ουσία δε βρίσκεται στις θέσεις που κατά καιρούς υποστηρίζουν αυτοί οι τύποι, αλλά στην αντίληψη του Παπαδημητρίου ότι τα μέλη ενός κρατικού οργάνου είναι συνεργάτες του! Το περιβόητο Αναπτυξιακό Συμβούλιο θεσπίστηκε με το νόμο 4399/2016 (άρθρα 70-74) με καθήκον τον «εθνικό αναπτυξιακό σχεδιασμό» (λέμε τώρα). Επομένως, η σύνθεσή του -τυπικά τουλάχιστον- δεν αποτελείται από συνεργάτες και φίλους του υπουργού.

Ο Παπαδημητρίου προέρχεται από το Ινστιτούτο Levy του Bard College της Νέας Υόρκης, ενός παραμάγαζου της Wall Street, όπως αρκετές φορές έχουμε γράψει, παραθέτοντας στοιχεία από την ίδια την ιστοσελίδα του αμερικάνικου ιδρύματος. Η σύζυγός του Ράνια Αντωνοπούλου, μέλος της συγκυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ επίσης, προέρχεται από το Ιντιτούτο Levy. Τώρα, βάζει σε ένα όργανο του υπουργείου έναν ακόμα από το Ινστιτούτο Levy. Δεν τηρούν, δηλαδή, ούτε τα προσχήματα. Ενα παραμάγαζο της Wall Street (ο ιδρυτής του Λεόν Λεβί ήταν ένας από τους λεγόμενους «γύπες των αγορών», ενώ στο ΔΣ του φιγουράρουν πάντοτε στελέχη μεγάλων σπεκουλάντικων εταιριών, όπως η Morgan Stanley) απλώνει τα πλοκάμια του σ' ένα μεγάλο μέρος της κυβέρνησης, σε κρίσιμα παραγωγικά υπουργεία μάλιστα.

Για να ενεργεί τόσο προκλητικά ο αμερικανόφερτος Παπαδημητρίου σημαίνει πως έχει το ελεύθερο από το μέγαρο Μαξίμου. Ποιος ξέρει τι «γραμμάτια» ξεπληρώνουν οι Τσιπραίοι στον Παπαδημητρίου και στα hedge funds που «κρύβονται» πίσω από «μαγαζιά» σαν το Levy Institute; Σημειώνουμε μόνο ότι ο Παπαδημητρίου έχει στο χαρτοφυλάκιό του την αρμοδιότητα για τα λεγόμενα «κόκκινα δάνεια».

Πορεία για τις άδειες των πολιτικών κρατούμενων

Να καταργηθεί τώρα ο νόμος Δένδια

Με κλούβες κάθετα στο δρόμο και ΜΑΤ ακροβολισμένα τριγύρω, «υποδέχτηκαν» τα κεντρικά γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ την πορεία αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους Δ. Κουφοντίνα και Κ. Γουρνά, που ξεκίνησε το απόγευμα της περασμένης Τετάρτης από τα Προπύλαια με προορισμό την Κουμουνδούρου. Η εικόνα της «υγειονομικής ζώνης», που ορίστηκε από κλούβες και Ματάδες, κατέδειξε και στο συμβολικό επίπεδο την εικόνα ενός κόμματος εξουσίας που δε συνεχίζει απλώς την αντιλαϊκή οικονομική και κοινωνική πολιτική των προκατόχων του, αλλά συνεχίζει αδιατάρακτα και τη «μαύρη» πολιτική τους στον τομέα των ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Οι μάσκες έχουν πέσει πλέον και η ποντιοπιλατική συμπεριφορά του ΣΥΡΙΖΑ, μέσω του υπουργείου Δικαιοσύνης, δεν μπορεί να ξεγελάσει κανέναν. Οι δυο υπάλληλοι του υπουργείου Δικαιοσύνης (διεύθυνση και κοινωνική υπηρεσία της φυλακής) ψήφισαν την τελευταία φορά να πάρει άδεια ο Δ. Κουφοντίνας, που διανύει τον 15ο χρόνο φυλάκισής του. Διαφώνησε η εισαγγελέας και η διαφωνία της έχει το χαρακτήρα βέτο. Ομως δεν είναι το υπουργείο που επιλύει τη διαφωνία, αλλά πάλι ο δικαστικός μηχανισμός. Αυτό προβλέπει ο νόμος Δένδια. Κι αυτόν τον νόμο τον διατηρεί αλώβητο ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά τις αλλαγές που έκανε στο καθεστώς των φυλακών. Γιατί είναι ένας νόμος προορισμένος να στερήσει το δικαίωμα της άδειας από τους πολιτικούς κρατούμενους και από τους «ζωηρούς» κοινωνικούς κρατούμενους.

Ο δικαστικός μηχανισμός δεν κρύβεται. Στην περίπτωση του Δ. Κουφοντίνα και του Κ. Γουρνά δε χρησιμοποίησε τίποτα νομικισμούς (εξαντλήθηκαν και τα σχετικά περιθώρια, άλλωστε). Επικαλείται ευθέως τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και τους ζητά να κάνουν δήλωση αποκήρυξης των απόψεών τους και δήλωση νομιμοφροσύνης απέναντι στο αστικό καθεστώς. Ετσι, ωμά και απροκάλυπτα. Χωρίς να προβλέπεται πουθενά στο σωφρονιστικό τους κώδικα, αλλά με το δικαστικό μηχανισμό να λειτουργεί σαν το μακρύ εκδικητικό χέρι της αστικής εξουσίας.

Μπορεί κάποια περίοδο να κυριάρχησαν οι αυταπάτες για το τι προτίθεται να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ (δεν ήταν ο μοναδικός τομέας που παρήγαγε αυταπάτες, άλλωστε), όμως αυτό έχει τελειώσει. Το κίνημα αλληλεγγύης έχασε πολύ χρόνο, ας μη χάσει άλλον. Στους αναμφισβήτητα δύσκολους καιρούς που ζούμε, οφείλουμε να κάνουμε το ζήτημα των αδειών στους πολιτικούς κρατούμενους οργανικό στοιχείο του ευρύτερου κινήματος πάλης ενάντια σε όλες τις εκφάνσεις της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Τόσκας όπως Δένδιας, ΣΥΡΙΖΑ όπως ΝΔ/ΠΑΣΟΚ

«Η κινητοποίηση της Ελληνικής Αστυνομίας δεν είχε να κάνει με την αποκατάσταση της τάξης και την αντιμετώπιση έκνομων ενεργειών, αλλά αντίθετα, υπαγορεύτηκε από έναν σαφή πολιτικό στόχο: την εκκένωση, με εντολή του ίδιου του πρωθυπουργού, ενός κοινωνικού και πολιτιστικού κέντρου, που εδώ και 22 χρόνια λειτουργεί χωρίς κερδοσκοπικά κριτήρια, έχει δε να επιδείξει πολυετή αντιφασιστική δράση και δράση αλληλεγγύης στους μετανάστες». Αυτά ανέφεραν -μεταξύ πολλών άλλων- βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που κατέθεσαν ερώτηση στον Δένδια, στις 3 Γενάρη του 2013, όταν τα ΜΑΤ εκκένωναν με νυχτερινή επιχείρηση τη «Βίλα Αμαλίας». «Οι εργαζόμενοι και η νεολαία, δεν θα τους επιτρέψουν για πολύ ακόμα να μετατρέπουν τις γειτονιές μας σε κατεχόμενες περιοχές και τις πόλεις μας,σε σύγχρονα φρούρια. Οι μέρες της αυθαιρεσίας και του ακροδεξιού τσαμπουκά με κρατικό μανδύα,είναι λίγες και μετρημένες» κατέληγε δριμεία ανακοίνωση της Νεολαίας Συνασπισμού.

Τέσσερα χρόνια από τότε, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ παίρνει τη σκυτάλη απ' αυτή της ΝΔ και οργανώνει νυχτερινές επιχειρήσεις στη «Βίλα Ζωγράφου» και σε ένα άδειο κτίριο του Ερυθρού Σταυρού στην Αχαρνών, στο οποίο είχαν εγκατασταθεί περισσότεροι από 100 σύριοι πρόσφυγες. Ιδια η αστυνομική επιχείρηση (νυχτιάτικα, για να υπάρξει αιφνιδιασμός), ίδια και η επιχειρηματολογία. Το ένα κτίριο το ήθελε ο δήμος Ζωγράφου για να κάνει Ωδείο, το άλλο κτίριο το ήθελε ο Ερυθρός Σταυρός για να οργανώσει δομή για προσφυγόπουλα (για να πέφτει το παραδάκι, όχι να φιλοξενούνται αφιλοκερδώς πρόσφυγες).

Κάποιοι ενδεχομένως να εξεπλάγησαν από το πανομοιότυπο του πράγματος. Εμείς καθόλου. Κάποια στιγμή θα γινόταν και αυτό. Μια κυβέρνηση που εφαρμόζει πιστά τη μνημονιακή πολιτική, μια κυβέρνηση που έχει στους κόλπους της ένα ακροδεξιό, εθνικιστικό, θρησκόληπτο μόρφωμα, μια κυβέρνηση που κάνει συνεχώς ανοίγματα στα πιο συντηρητικοποιημένα κοινωνικά στρώματα, μια κυβέρνηση που επιδιώκει το άπλωμα του κοινωνικού συντηρητισμού, γιατί αυτός δρα ανασταλτικά στην ανάπτυξη των κοινωνικών αντιστάσεων, θα έκανε και αυτό το «άνοιγμα» στους «νοικοκυραίους», αποδεικνύοντας ότι δε διαφέρει στο παραμικρό από όλες τις προηγούμενες αστικές κυβερνήσεις. Την εποχή της μνημονιακής βαρβαρότητας δεν υπάρχουν περιθώρια για στοιχειώδεις έστω δημοκρατικές και κοινωνικές ευαισθησίες.

Τους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους, τις καταλήψεις, πρέπει να τις υπερασπιστούμε. Να μην αφήσουμε σπιθαμή κοινωνικού «εδάφους» ανυπεράσπιστη. Να έχουμε κατά νου, όμως, ότι αυτό δεν είναι ένα καθήκον που μπορούμε να φέρουμε σε πέρας «στρατιωτικά». Πολιτικά και κοινωνικά μπορούμε να κερδίσουμε. Δείχνοντας ανάγλυφα στην εργαζόμενη κοινωνία (ακόμα κι όταν αυτή αισθάνεται ηττημένη), ποιοι είμαστε εμείς και ποιοι είναι αυτοί που μας χτυπούν. Τι υπερασπιζόμαστε εμείς και τι υπερασπίζονται τα όργανα της αστικής εξουσίας.

«Εφτυσαν» για δεύτερη φορά το υπουργείο Εργασίας οι καπιταλιστές του Ιδρύματος Μείζονος Ελληνισμού

Ξεπερνώντας κάθε όριο προκλητικότητας, δείχνοντας συμπεριφορά κράτους εν κράτει, οι καπιταλιστές του ΙΜΕ (Ιδρυμα Μείζονος Ελληνισμού) «έφτυσαν» δυο φορές το υπουργείο Εργασίας και αρνήθηκαν να προσέλθουν στη «συμφιλιωτική διαδικασία» που συγκλήθηκε στο γραφείο του γενικού γραμματέα Ανδρέα Νεφελούδη. Τη σύγκληση της τριμερούς είχε ζητήσει η ΠΟΘΑ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Θεάματος Ακροάματος), προκειμένου η διοίκηση του ΙΜΕ να υποχρεωθεί να εφαρμόσει τη δικαστική απόφαση, που έχει διατάξει την άμεση επαναπρόσληψη των δύο απολυμένων συνδικαλιστών (προέδρου και ταμία του υπό σύσταση σωματείου εργαζομένων του ΙΜΕ) και την άμεση καταβολή σ' αυτούς ορισμένης (από το δικαστήριο) αποζημίωσης.

Παραθέτουμε το πρακτικό που συνέταξε ο αρμόδιος υπάλληλος του υπουργείου Εργασίας, καθώς μέσα από τις τυπικά διατυπωμένες εκφράσεις του ξεπηδά όλη η ιταμότητα των καπιταλιστών:

«Στο υπουργείο Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης προγραμματίστηκε για την Τρίτη 7.3.2017 και ώρα 11:00, έπειτα από αίτημα που υπέβαλε η συνδικαλιστική οργάνωση ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΘΕΑΜΑΤΟΣ ΑΚΡΟΑΜΑΤΟΣ, σύσκεψη συμφιλίωσης, βάσει των άρθρων 3Α του Ν. 3996/2011, όπως ισχύει και 13 του Ν. 1876/1990, μεταξύ της ως άνω και της Διοίκησης του ΝΠΙΔ ΙΔΡΥΜΑ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ, με αντικείμενο συζήτησης θέματα, που αφορούν τη συνδικαλιστική δράση και τη μη καταβολή δεδουλευμένων αποδοχών, όπως αναφέρονται στο υποβληθέν αίτημα.

Την ορισθείσα ημέρα και ώρα προσήλθαν ενώπιον του Συμφιλιωτή κ. Συμεών Γκουδρολώλου εκπρόσωποι της αιτούσας οργάνωσης ενώ δεν προσήλθε εκπρόσωπος της εργοδοτικής πλευράς. Η τελευταία, καίτοι εκλήθη νομίμως (διά του προσφορότερου μέσου επικοινωνίας, ήτοι του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στην δημοσίως αναφερομένη διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου info@ime.gr), δεν ενημέρωσε την Υπηρεσία αναφορικά με την πρόθεσή της να μην παρασταθεί.

Επειτα από συνεννόηση με τους παρισταμένους ο Συμφιλιωτής ανέβαλε τη σύσκεψη και όρισε ως νέα ημερομηνία για την πραγματοποίησή της την Τετάρτη 15.3.2017. Για το σκοπό αυτό απεστάλη εκ νέου πρόσκληση από την Υπηρεσία προς τα εν διενέξει μέρη, τη φορά αυτή και διά συστημένης επιστολής στην διεύθυνση ταχυδρομικής αλληλογραφίας της εργοδότριας.

Την ανωτέρω ορισθείσα ημερομηνία προσήλθαν για δεύτερη φορά εκπρόσωποι της αιτούσας οργάνωσης ενώ δεν προσήλθε εκπρόσωπος της εργοδοτικής πλευράς.

Υπό τα δεδομένα αυτά, ο Συμφιλιωτής διαπιστώνει την αδυναμία πραγματοποίησης της συμφιλιωτικής διαδικασίας και συστήνει στην προσφεύγουσα οργάνωση να αποταθεί στις Υπηρεσίες του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας για τις προβλεπόμενες από το Νόμο διαδικασίες εξέτασης του περιεχομένου της καταγγελίας».

Να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους. Πέρα από τις νομικές πτυχές, εδώ υπάρχει ένα μεγάλο πολιτικό ζήτημα που αφορά την κυβέρνηση και όχι τη μια ή την άλλη υπηρεσία. Δεν μπορεί οι εργαζόμενοι να μετατρέπονται σε μπαλάκι του πινγκ πονγκ ανάμεσα σε υπηρεσίες. Το πρώτο που πρέπει να γίνει είναι να τοποθετηθεί πολιτικά η κυβέρνηση, απαιτώντας από τους καπιταλιστές του ΙΜΕ να εφαρμόσουν τη δικαστική απόφαση. Κι αν αυτοί εξακολουθήσουν να αρνούνται, να επιβάλει η κυβέρνηση την εφαρμογή της δικαστικής απόφασης. Ο κρατικός μηχανισμός έχει τη δυνατότητα να το κάνει.

Η Μηχανή Αμλετ επιστρέφει

Πέντε χρόνια μετά την πρεμιέρα της, η εμβληματική παραγωγή με την οποία η ανοικείωση συστήθηκε στο κοινό επανέρχεται για οχτώ μόνο παραστάσεις

τα Σαββατοκύριακα του Μάρτη

4-5 | 11-12 | 18-19 | 25-26

Η παράσταση έχει ξαναδουλευτεί σε αρκετούς τομείς έτσι που - χωρίς να παρεκκλίνει από την αρχική της σύλληψη ως προς το μύθο και ως προς το σχεδιασμό της δραματικής εξέλιξης - να αντανακλά τις κατακτήσεις της κολεκτίβας στον υποκριτικό και τον τεχνικό τομέα, αλλά και μια δεύτερη ανάγνωση του έργου.

Στο ανακαινισμένο νεοκλασικό της Κόντρας

Αγαθουπόλεως 65 και Αχαρνών (τηλ. 210 8675243)

Εναρξη στις 8:30μμ

Είσοδος Ελεύθερη

(απαιτείται προκράτηση στο τηλ. 6975507005)

Μετά την παράσταση ακολουθεί συζήτηση
για το έργο, το συγγραφέα, την παράσταση

Περισσότερα στο www.anoikeiosi.gr

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Η ηγετική ομάδα της Original μάλλον δε γνωρίζει τη ρήση: «η σιωπή είναι χρυσός» και επιλέγει με μια αισχρή ανακοίνωση να ταυτιστεί με τα επιχειρηματικά συμφέροντα του Μελισσανίδη, θυμίζοντας -παρά την προσπάθειά της να δείξει την «αλληλεγγύη» της στις καταλήψεις- ολοένα και περισσότερο την απολίτικη και πλήρως ελεγχόμενη από τον Μαρινάκη, Θύρα 7.

Μετά το φιάσκο της πορείας στη Νέα Φιλαδέλφεια, στο οποίο οι εκλεκτοί του Γατούλη δεν κατάφεραν να μαζέψουν ούτε 1.000 άτομα, παρά το γεγονός ότι είχαν συμμάχους την κυριακάτικη λιακάδα, το μετέπειτα ντέρμπι με τον ΠΑΟΚ, τα δωρεάν εισιτήρια και τους οπαδούς της ΑΕΚ από την επαρχία, όπως όλα δείχνουν η Original βγαίνει μπροστά και προσπαθεί αφενός να συσπειρώσει τους κιτρινόμαυρους οπαδούς και αφετέρου να τονώσει το ηθικό τους και να σταματήσει τις γκρίνιες που αυξάνονται ολοένα και περισσότερο, αφού βλέπουν ότι η υπόθεση «Αγια-σοφιά» έχει βαλτώσει και το γήπεδο στη Νέα Φιλαδέλφεια θα γίνει όταν ζωντανέψει ο «μαρμαρωμένος βασιλιάς» στην Ισταμπούλ και τα ψάρια πηδήσουν από τη δεξαμενή στο τηγάνι.

Παρά την προσπάθεια των συντακτών της ανακοίνωσης να δείξουν ότι συνεχίζουν την παράδοση της Original, το δόγμα «No Politica» και «μόνο ΑΕΚ» διαχέεται σε ολόκληρο το κείμενο. Αρκεί να διαβάσει κάποιος το «ζουμί» της ανακοίνωσης («Γήπεδο στη Νέα Φιλαδέλφεια! Γήπεδο γι' αυτούς που μας έμαθαν να αγαπάμε αγνά, με ανιδιοτέλεια και δεν είναι πια στη ζωή. Γήπεδο για εμάς, γήπεδο για τα παιδιά μας, γήπεδο για έναν ολόκληρο λαό!!»), για να καταλάβει το δρόμο που έχει επιλέξει να βαδίσει η μεγαλύτερη οργάνωση των οπαδών της ΑΕΚ.

Το γεγονός ότι οι ενωσίτικες φωνές ενάντια στο κλίμα φόβου και τρομοκράτησης των κατοίκων της Νέας Φιλαδέλφειας και όσων αγωνίζονται ενάντια στα επιχειρηματικά σχέδια του Γατούλη είναι ελάχιστες, αποδεικνύει δυστυχώς ότι χρειάζονται «κότσια» και «άντερα» για να μπορέσουν οι νεολαίοι που δρουν στις οπαδικές θύρες να βάλουν την ταξική και πολιτική τους προέλευση πάνω από το οπαδικό τους «καθήκον» και πάνω από τα συμφέροντα της ΠΑΕ που υποστηρίζουν, ακόμα και όταν έχουν κάποια επαφή με κινηματική δράση. Αυτή η διαπίστωση σε καμία περίπτωση δεν δικαιώνει όσους θεωρούν τους νεολαίους στις οπαδικές θύρες ανεγκέφαλους, απολίτικους και από πολιτική άποψη αδιάφορους για το κοινωνικό «γίγνεσθαι». Αντίθετα, βάζει ολοένα και ψηλότερα τον πήχη για όσους πηγαίνουν στο γήπεδο και συμμετέχουν στις διεργασίες στο οπαδικό κίνημα, προκειμένου να πείσουν τους νεολαίους στις θύρες, ότι τα λάβαρα κάτω από τα οποία θα συνταχθούν θα πρέπει να είναι τα λάβαρα της τάξης τους και όχι οι σημαίες των επιχειρήσεων του καπιταλιστή που έχει αγοράσει την αγαπημένη τους ομάδα.

Εν τη παλάμη και ούτω βοήσωμεν

Μετά τη διαφαινόμενη συμφωνία Σαββίδη-Μαρινάκη για τις εξελίξεις στο ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο και την προσπάθεια για εξεύρεση κοινά αποδεκτής λύσης για την ανάδειξη νέας διοίκησης στην ΕΠΟ, όπως όλα δείχνουν υπάρχει συμφωνία των ΠΑΕ και για τον νέο τρόπο διανομής των τηλεοπτικών δικαιωμάτων του πρωταθλήματος της Super League. Ο δρόμος για τη συμφωνία άνοιξε, όταν οι τέσσερις μεγάλοι (Ολυμπιακός, ΠΑΟΚ, Παναθηναϊκός και ΑΕΚ) συμφώνησαν στη μείωση του ποσοστού εμπορικότητας των ομάδων από το 50% στο 13%, μολονότι με αυτό τον τρόπο μειώνονται τα φράγκα που θα βάλουν στα ταμεία τους.

Σε κάποιους που δεν ασχολούνται συστηματικά με τα δρώμενα στο ελληνικό ποδόσφαιρο ίσως να προκαλεί εντύπωση το γεγονός ότι οι μεγάλες ΠΑΕ δέχτηκαν να πάρουν λιγότερα φράγκα στη μοιρασιά. Για να ερμηνεύσουμε τη στάση τους θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας αφενός ότι για να γίνει το πρωτάθλημα πρέπει να υπάρχουν και να είναι «βιώσιμες» και οι μικρομεσαίες ομάδες και αφετέρου ότι σε μια «ρευστή» περίοδο, που αλλάζουν τα δεδομένα και οι συσχετισμοί στην ποδοσφαιρική πιάτσα, κάτι θα πρέπει να δώσουν οι μεγάλοι για να βρουν συμμάχους και να διευρύνουν την επιρροή του.

Αυτό που πρέπει να σχολιαστεί είναι ότι η «τακτοποίηση» του θέματος έγινε σχεδόν ταυτόχρονα με την προσέγγιση Μαρινάκη-Σαββίδη. Με τον νέο τρόπο διανομής των τηλεοπτικών δικαιωμάτων είχε ταχθεί από την αρχή ο Μελισσανίδης, στην προσπάθειά του να προσεταιριστεί τις μικρομεσαίες ΠΑΕ και να προβάλει σαν το αντίπαλο δέος στην κυριαρχία του Ολυμπιακού στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Ο ΠΑΟΚ συμφωνούσε, εμμέσως πλην σαφώς, αφού δήλωνε ότι θα συνταχθεί με τις αποφάσεις της πλειοψηφίας, ενώ αντίθετοι -για διαφορετικούς λόγους- δήλωναν Ολυμπιακός και Παναθηναϊκός. Θα μπορούσε λοιπόν να πει κάποιος ότι οι εξελίξεις στο θέμα δικαίωσαν τον Γατούλη και ενίσχυσαν τη θέση του. Αν εξετάσουμε το θέμα στην επικοινωνιακή και μόνο διάστασή του θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε. Όμως στην πραγματικότητα ο Γατούλης έχασε έδαφος, αφού αυτά που υποσχόταν στους μικρομεσαίους για να τους πάρει μαζί του, τα υπόσχεται πλέον και η «συμμαχία» Σαββίδη-Μαρινάκη, που δείχνουν ότι αυτή τη χρονική στιγμή ελέγχουν τις εξελίξεις και θα εκλέξουν στην ΕΠΟ τη διοίκηση της αρεσκείας τους.

Σε απλά ελληνικά, οι ανιδιοτελείς εργάτες των μικρομεσαίων ΠΑΕ θα πάρουν το ίδιο αντάλλαγμα ανεξάρτητα από το άρμα που θα επιλέξουν για να προσδεθούν, συνεπώς δεν έχουν κανένα λόγο να συνταχθούν με τον χαμένο, που όλα δείχνουν ότι θα είναι ο Γατούλης. Εχουμε επανειλημμένα τονίσει, ότι οι ανιδιοτελείς εργάτες του ελληνικού ποδοσφαίρου, εκτός από την προσφορά τους στο άθλημα, έχουν να καλύψουν και τις υλικές τους ανάγκες. Αυτό σημαίνει ότι θα συνταχθούν με όποιον ρίχνει φράγκα στην ποδοσφαιρική πιάτσα ή όποιον τους εξασφαλίζει ένα «χαρτζιλίκι» για να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες της ζωής. Στην παρούσα χρονική συγκυρία οι μοναδικοί που βάζουν το χέρι στην τσέπη και κάνουν ένα τζίρο στην ποδοσφαιρική πιάτσα είναι ο Μαρινάκης, που «αξιοποιεί» τα φράγκα που μπαίνουν στο ταμείο της ερυθρόλευκης ΠΑΕ από τη συμμετοχή της στο Champions League και τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, και ο Σαββίδης, που ξοδεύει κάποια φράγκα στον ΠΑΟΚ, προκειμένου να αποκτήσει λαϊκό έρεισμα και να στηρίξει τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες. Αντίθετα, Μελισσανίδης και Αλαφούζος βάζουν το χέρι στην τσέπη μόνο όταν έχει κακοκαιρία για να μην κρυώσουν.

Είναι λοιπόν απολύτως φυσιολογικό, η πλάστιγγα στη διαμάχη για τον έλεγχο του εξωαγωνιστικού κυκλώματος στο ποδόσφαιρο να γέρνει προς τους ερυθρόλευκους και τους ασπρόμαυρους. Προς το παρόν, μαυροκίτρινοι και πράσινοι ατενίζουν με απαισιοδοξία το μέλλον και «προσδοκούν ανάσταση νεκρών» για να αναστραφεί η κατάσταση.

Εκτός από το θέμα της διανομής των τηλεοπτικών δικαιωμάτων, στο ΔΣ της Λίγκας θα συζητηθεί και το θέμα της αναδιοργάνωσης του πρωταθλήματος και της μείωσης του αριθμού των ομάδων που θα συμμετέχουν στην πρώτη τη τάξει κατηγορία του ελληνικού ποδοσφαίρου. Μέχρι στιγμής, δεν έχει επέλθει συμφωνία, όμως όλα δείχνουν ότι στο τέλος οι μικρομεσαίοι θα αναγκαστούν να συμφωνήσουν, ως αντάλλαγμα στην υποχώρηση των μεγάλων ΠΑΕ να δεχτούν τη μείωση του ποσοστού εμπορικότητας. Αλλωστε, η μείωση του αριθμού των ομάδων, που έχει σαν στόχο τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των ομάδων και του ενδιαφέροντος του πρωταθλήματος, είναι μια από τα βασικότερες προϋποθέσεις που έχει θέσει το συνδρομητικό κανάλι για να συνεχίσει να είναι ο χορηγός του πρωταθλήματος, δηλαδή αυτός που αποτελεί για τις ομάδες τη βασική πηγή των εσόδων τους.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

Οι οπαδοί του Αστέρα, εκτός από την αντικαπιταλιστική και αντιφασιστική τους δράση, μπορούν να υπερηφανεύονται και για τον ευρηματικό και πρωτότυπο τρόπο με τον οποίο προπαγανδίζουν τους αγώνες της αγαπημένης τους ομάδας.

ΣΙΝΕΜΑ

ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΚΑΙ ΛΙΚ ΝΤΑΡΝΤΕΝ

Το άγνωστο κορίτσι

Οι αδερφοί Νταρντέν επιστρέφουν πιστοί στο είδος που αγαπούν και στο σινεμά που δεκαετίες τώρα υπηρετούν.

Στην τελευταία τους ταινία πρωταγωνίστρια είναι μια γιατρός, η οποία γενικώς διατείνεται ότι στο επάγγελμά της δεν πρέπει να κυριαρχούν τα συναισθήματα, προκειμένου να υπάρχει η απαραίτητη ψυχραιμία για να μπορεί ο γιατρός να κάνει τη δουλειά του. Επειτα από μια μεγάλη και κουραστική μέρα, μια γυναίκα (μετανάστρια) χτυπά επίμονα το κουδούνι του ιατρείου. Η γιατρός, θεωρώντας ότι και οι ασθενείς οφείλουν να σέβονται το ωράριο λειτουργίας, δεν ανοίγει. Το άλλο πρωί, η γυναίκα βρίσκεται νεκρή. Η γιατρός πλημμυρίζει από ενοχές και ξεκινά μια προσπάθεια ανακάλυψης της ταυτότητας της νεκρής γυναίκας, για να μη χαθεί ανώνυμα, να μην εξαφανιστεί σα να μην υπήρξε ποτέ. Ολα αυτά στο φόντο της Λιέγης, της εργατούπολης-σύμβολο για το κινηματογραφικό σύμπαν των Νταρντέν, μιας πόλης με χιλιάδες προβλήματα, σαν αυτά που ταλανίζουν όλες τις ευρωπαϊκές πόλεις σήμερα, τα οποία υποδέχεται κυρίως η αμηχανία.

Με όχημα τη γιατρό και τις τύψεις της, οι Νταρντέν ψηλαφίζουν για μια ακόμη φορά τις δυτικές κοινωνίες, με πρόθεση να ασκήσουν κριτική σε κάποιες πλευρές τους, όπως η επικράτηση του ατομικισμού.

ΣΟΝ ΠΕΝ

The last face

Οταν η αμερικανική προπαγάνδα συναντά τις διεθνείς ΜΚΟ, προσπαθώντας να εστιάσει στις ενοχές του δυτικού κόσμου, φυσικά αφήνοντας στο απυρόβλητο τους λόγους για τους οποίους όλα γίνονται...

Βρισκόμαστε στην πολύπαθη αφρικανική Λιβερία. Οι πρωταγωνιστές μας είναι μια γυναίκα (Σαρλίζ Θερόν) στέλεχος μιας οργάνωσης ανθρωπιστικής βοήθειας και ένας γιατρός που δουλεύει για τους Γιατρούς του Κόσμου (Χαβιέ Μπαρδέμ). Ερωτεύονται παράφορα ο ένας τον άλλο. Και παρά τις δυσκολίες της δουλειάς τους εκεί (καθημερινές συγκρούσεις, πείνα κλπ) και τις διαφωνίες τους για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης -γιατί πάνω από όλα τίθεται η αξία της ανθρώπινης ζωής- πρέπει να βρουν και ένα τρόπο να διασώσουν την πολύτιμη σχέση τους.

Τέτοιες δουλειές προκαλούν αηδία για πάρα πολλούς λόγους. Πρώτα απ' όλα, γιατί υπάρχει πεδίο για τη γνωστή προπαγάνδα: κακοί αντάρτες επιτίθενται στον απλό λαό και γι' αυτό οφείλουμε να πάμε να τους προστατέψουμε. Δεύτερον, οι ΜΚΟ παίζουν το ρόλο των πιο προωθημένων δυνάμεων, που τσακώνονται μόνο για τις διαφορετικές αντιλήψεις πάνω στην προσέγγιση των ανθρωπιστικών κρίσεων. Ενώ, σήμερα περισσότερο από ποτέ, γνωρίζουμε καλά ποιος είναι ο ρόλος τους και ακόμα πιο καλά ποια τα κίνητρά τους. Επειδή όμως βαραίνει το πράμα κι ο θεατής δε θα μπορεί να το αντέξει, όλα αυτά περνούν μέσα από ένα λαβ στόρι. Εμετός. Και –δυστυχώς- με την υπογραφή του Σον Πεν.

Ελένη Π.

Dixi et salvavi animam meam

Morrison Hotel

Δολοφονίες εργατών: και τελειωμό δεν έχουν

Οταν της γης επλήθυναν οι πόνοι
Κι απόμειναν στην αγροτιά τα χερσοχώραφα
Τότε εσηκώθεις, άπλωσες γενειάδες
Τότε εσηκώθεις, ανέμισες μαστίγια
Και πήρες να καλπάζεις σαν ανθός, σαν φωτιά
Μπορασίτα, Μπορασίτα,
Για την πρωτεύουσα τραβώ
για να βρω τον αφέντη
πού 'πε να με φωνάξουν...
τρέμει όλη η γη, απ' τα μαχαίρια τρέμει
κι ανοίγεται στου δειλινού το γοργοπέρασμα
τρέμει όλη η γη και η πεζούρα πέφτει
στην παράδοσή της στη μαύρη ερημιά.
(Πάμπλο Νερούδα: Οταν της γης επλήθυναν οι πόνοι)

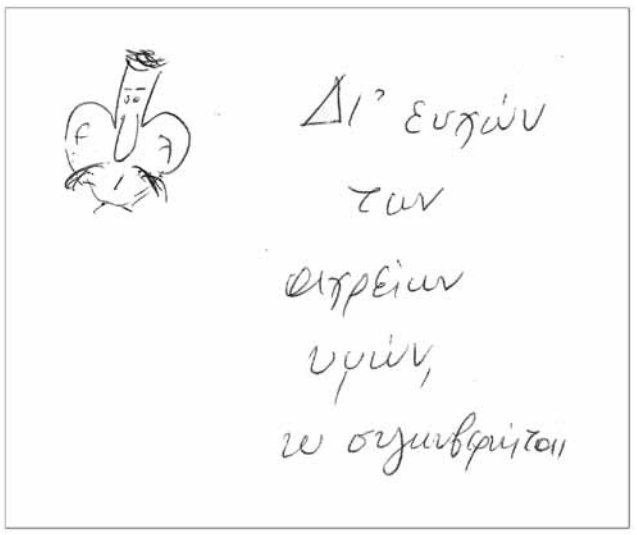

➤ «Βρέχει λεφτά», διαπιστώνει ο Κούλης. Κάτω η βροχή! (παραισθησιογόνων).

➤ Ντανιέλ Νουί: «Μείζονα πρόκληση» για τις ελληνικές τράπεζες τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια (tanea.gr/news/economy/article/5432183/ntaniel-noyi-meizona-proklhsh-gia-tis-ellhnikes-trapezes-ta-mh-eksyphretoymena-daneia). Εδώ η μείζων πρόκληση γίνεται «η μείζονα πρόκληση». Ερώτηση: συντάκτης ύλης υπάρχει στη φυλλάδα αυτή;

➤ Τον μπαμπούλα εισροής μεγάλου (φανταστικά μεγάλου...) αριθμού προσφύγων και μεταναστών επισείει ο τηλεβιβλιοπώλης (και μέχρι να έρθουν αυτοί εσείς συνεχώς να τηλεφωνείτε και να αγοράζετε...). Κεσάτια...

➤ Σε «ντιμπέιτ»: Τζανακόπουλος καλεί Κικίλια! Ωπα, ρε! Σιγά τη νέα μονομαχία (κοκορομαχία) στο Ελ Πάσο!

➤ Αυτό το «υπερβολικά» στη δήλωση του Κούλη, «Δεν θα ψηφίσουμε τα υπερβολικά μέτρα που αποφάσισαν οι δανειστές με την κυβέρνηση...» τα λέει όλα. Οσο για τους «δανειστές», θέλει να ακούγεται και λίγο... αντιμνημονιακός (κατά Σαμαράν...).

➤ «Οι αράχνες καταναλώνουν έως και 800 εκατομμύρια τόνους εντόμων κάθε χρόνο». Οι καπιταλιστές να δεις (πόση εργατική δύναμη ρουφάνε κάθε λεπτό).

➤ Ελλάδα - μείωση μισθών κατά 3,1% τον χρόνο για το διάστημα 2009-2016. ETUC (Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Συνδικάτων) και ETUI (Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο Συνδικάτων) κάνουν αυτή τη διαπίστωση σε έρευνά τους. Με οποιαδήποτε κυβέρνηση το αποτέλεσμα ίδιο: όλοι οι λύκοι μια γενιά (η ETUC, φυσικά και δεν αναφέρεται στο βαθμό εκμετάλλευσης των εργατών...)

➤ «Φτιάξε το δικό σου λαχανόκηπο με τη στήριξη του ΑΠΘ» - Γέλιο και δάκρυα μέχρι θανάτου...

➤ Γιατί ο Λευκός Οίκος θέλει κι έναν Καμμένο...

➤ Αγαπάει ο (πρώην) ΔΟΛ τους εργαζόμενους; Οχι, βέβαια. Η έννοια του είναι αλλού: «Αμέριμνη και άβουλη η κυβέρνηση» (tovima.gr/opinions/article/?aid=867352). Αντιπολιτεύεται συμπολιτευόμενη και συμπολιτεύεται αντιπολιτευόμενη...

➤ «Δικαστική έρευνα σε βάρος του Εμανουέλ Μακρόν για "ευνοιοκρατία"». Αραγε, θα πάει μακριά αυτή η βαλίτσα;

➤ Αναζητούνται οι «πολύμορφες εκδηλώσεις» («μορφές πάλης») της Πανελλαδικής Επιτροπής Μπλόκων...

➤ Θέλουν να μας «ανασυγκροτήσουν παραγωγικά» (βλέπε, εξαθλιώσουν τελικά).

➤ «Φτάνει πια!»- σε αφίσα του Περισσού. Ya basta! (με την Χρυσή Αυγή να συμπαραστέκεται;).

➤ «Επεσαν σοβάδες σε σχολείο στη Λάρισα» - ναι, αλλά τα παιδιά θα «ενημερωθούν» για την «έμφυλη» πραγματικότητα (του κ. Γαβρόγλου). Λίγο το χεις;

➤ Πανελλαδικές εξετάσεις: άλλος ένας Γολγοθάς για χιλιάδες νεολαίους.

➤ Ουκ ολίγα τα κόμματα στις ολλανδικές εκλογές (15/3/2017): 28 τον αριθμό.

➤ «Νέο Κ.Κ. Ολλανδίας»: περισσότερες οι διασπάσεις πριν και μετά τη δημιουργία του παρά τα... μέλη.

➤ Μας δουλεύει κανονικά με το ψήφισμά της «η πανελλαδική ολομέλεια του τμήματος Οικολογίας, Περιβάλλοντος και Χωρικού Σχεδιασμού της ΚΕ του Σύριζα» (ουφ! Τεράστιος τίτλος). Η δίκη των αγωνιζόμενων στις Σκουριές θα γίνει (κατόπιν αναβολής) την 9η Νοεμβρίου του '17.

➤ «Εδώ είμαστε...» τιτλοφορείται το πόνημα του Θ. Καρτερού (12-3-2017, avgi.gr/article/10811/7970807). Θα μπορούσε, βέβαια, να μπει κι ένα ερωτηματικό ακριβώς μετά τον τίτλο...

➤ Θέλει να μας «κουλάνει» το «Τμήμα Δικαιωμάτων» του ΣΥΡΙΖΑ: «Η Αριστερά, παραδοσιακά, ξέρει να διεκδικεί χώρους και δικαιώματα με τον δικό της τρόπο: με πρόταση, έμπνευση, αλληλεγγύη, με ανθρώπους, κίνημα και ασφαλώς όχι με τα ΜΑΤ»...

➤ «Προανήγγειλε» νέους βρεφονηπιακούς σταθμούς η κυρία με τα γεμιστά. Από εξαγγελίες τίποτ ' άλλο...

➤ «Ανεξάρτητη» Σκωτία;

➤ Ο παπα-Φραγκίσκος ο Βατικανιώτης δεν φοβάται, λέει, «τις μάγισσες, αλλά την κακία». Γουάου!

➤ Ο συριζαίος Χρ. Καραγιαννίδης διαπιστώνει πως «η σχέση του ΣΥΡΙΖΑ με την κοινωνία έχει διαταραχθεί, αλλά παραμένει». Ναι, αλοίμονο...

➤ Μειωμένος κατά 495 θέσεις ο αριθμός των εισακτέων σε ΑΕΙ και ΤΕΙ (σε σύγκριση με το 2016). Βελτιώσεις...

➤ «Αλλαγή καριέρας και μετά τα 40;» διερωτάται η Αλαφουζιάδα (Καθημερινή). Εδώ έχει φτάσει ο κόμπος στο χτένι – με την μακρόχρονη ανεργία - και η εν λόγω εφημερίδα ασχολείται με τα... γιαπάκια (της).

➤ Πρόγραμμα ευθανασίας του Γ' Ράιχ: σε ψυχιατρική κλινική της Βιέννης οι αρμόδιοι και το προσωπικό θέλησαν να το ξεπεράσουν... (διάστημα 1945-1984). Κατά τα άλλα ο ναζισμός «ηττήθηκε» στη χώρα αυτή.

➤ Οχι που θα έσπαγε την ομαλή συνέχεια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ο (νυν πρόεδρος) Τραμπ: «Ο Τραμπ εξουσιοδότησε τη CIA να πραγματοποιεί επιθέσεις με drones εναντίον υπόπτων για τρομοκρατία».

➤ Αραγε, στις δοκιμαζόμενες από σφοδρή κακοκαιρία ΗΠΑ ο Τραμπ(ας) θα μιμηθεί τον (αμίμητο) Βασίλη Κλίντωνα με τη φράση «hang on , in there»;

➤ Φόκο!

➤ Εντατικό μασάζ στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ.

➤ Και μόλις χαλαρώσουν... ΝΑΙ ΣΕ ΟΛΑ!

➤ Μαθημένοι πλέον...

➤ Κάτου στης ακροποταμιάς το μονοπάτι περπατάει
Κρατώντας βέργα λυγαριάς και στη Σεβίλλια πάει.
Τα κατσαρά του γυαλιστά πέφτουν στα μάτια του μπροστά
Στην όψη του είναι μελαμψός από του φεγγαριού το φως.
Κάποτε λίγο σταματά, κόβει λεμόνια στρογγυλά
Τα ρίχνει στο νερό να στρώσει και να το χρυσαφώσει.
Εκεί στης ακροποταμιάς το μονοπάτι να, τον φτάνουν
Κάτω απ ' τα κλώνια μιας φτελιάς χωροφυλάκοι και τον πιάνουν.
Αποβραδίς η ώρα οχτώ τον σέρνουν σε κελί μικρό.
Απ ' έξω κάθονται φυλάνε πίνουν ρακί και βλαστημάνε.
(Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα: Antonio Torres Heredia I)

➤ Μνήμη
κυμάτων
η
αγκαλιά σου.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Σε κάποιες γωνιές της χώρας, οι χρυσαυγίτες δεν έχουν «χωνέψει» τη γραμμή του μορφώματος, γι' αυτό και συνεχίζουν να χρησιμοποιούν τα ναζιστικά σύμβολα, σαν τον παλιό καλό καιρό. Μια υπενθύμιση για τη φύση τους.

◆ Η φωτογραφία δε διεκδικεί δάφνες ποιότητας (τραβήχτηκε νύχτα, με κινητό). Το σύνθημα είναι που της δίνει αξία: «Κάτω τα ξερά σας από τη Στρούγκα». Γράφτηκε στον μαρμάρινο περίβολο του πολυτελούς κτιρίου που στεγάζει τα γραφεία του ΟΠΑΠ. Συμφερόντων Μελισσανίδη επιχείρηση, όπως συμφερόντων Μελισσανίδη είναι και ο «στρατός» που ασχημονεί, βανδαλίζει και απειλεί στη Νέα Φιλαδέλφεια, έχοντας στο στόχαστρό του πρωτίστως τη «Στρούγκα», τον ελεύθερο κοινωνικό χώρο που πρώτος σήκωσε τη σημαία της αντίστασης στο καταστροφικό σχέδιο του μεγαλοκαπιταλιστή, που θέλει ν' απλώσει μια «αυτοκρατορία» τσιμέντου από το Αλσος της Νέας Φιλαδέλφειας μέχρι τη γειτονική περιοχή του Προμπονά-Ριζούπολης, κερδοσκοπώντας με τη γη και τις κάθε είδους εμπορικές χρήσεις. Είναι σίγουρο πως το σύνθημα καθαρίστηκε. Ομως το μήνυμα στάλθηκε κι αυτό είναι που μετράει. Ενα μήνυμα αλληλεγγύης και αγώνα.

◆ Η ομάδα είναι ερασιτεχνική και ονομάζεται ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΕΚΡΗΞΗ ΤΟΥΜΠΑΣ. Ηταν από τους πρώτους που σήκωσε πανό αλληλεγγύης στη «Στρούγκα». Το κράτησαν οι παίχτες πριν από τη σέντρα και μετά το κρέμασαν οι οπαδοί στα κάγκελα. Την ενημέρωση αντλήσαμε από τη σελίδα τους στο facebook: «Επιστροφή στις νίκες για την Εκρηξάρα με το ποδόσφαιρο να κάνει την αρχή και να κερδίζει με 3-4 τον 1ο της βαθμολογίας Αγ. Γεώργιο Ν. Κρήνης παρότι βρεθήκαμε νωρίς πίσω στο σκορ με 2-0. Στην συνέχεια το βόλεϊ έκανε την πρώτη του νίκη στον όμιλο κατάταξης κερδίζοντας εκτός έδρας με 1-3 την ΑΕ Αγ. Νικολάου Μηχανιώνας. Και στα 2 γήπεδα σηκώθηκαν 2 πανό : 1) Αλληλεγγύης στην κατάληψη της Στρούγκας στην Ν. Φιλαδέλφεια και 2) ενάντια στο σεξισμό και την ομοφοβία στα πλαίσια μια κοινής δράσης όλων των αυτοοργανωμένων ομάδων της χώρας». Εύγε...

Ψάχνουν παραμύθι για να σερβίρουν το Μνημόνιο-4

Αφού για πρώτη φορά θα κλείσει αξιολόγηση χωρίς επιπλέον λιτότητα, όπως λέει ο Τζανακόπουλος, αφού για κάθε ευρώ αρνητικού μέτρου θα υπάρχει ένα ευρώ θετικού μέτρου, τι μύγα τσίμπησε τον Σκουρλέτη και ζητάει να ψηφιστούν τα μέτρα με ευρεία πλειοψηφία στη Βουλή; Γιατί να μην τα ψηφίσουν μόνο οι 153 των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και να έχουν όλη τη δόξα δικιά τους;

«Ο κ. Σκουρλέτης δεν μίλησε θεσμικά αλλά πολιτικά» δήλωσε ο Τζανακόπουλος, νομίζοντας πως απευθύνεται σε ηλίθιους. Ενα πολιτικό ερώτημα βάζουμε κι εμείς: γιατί ο Σκουρλέτης, που είναι εξαιρετικά σκληρός στην πολιτική αντιπαράθεση, αισθάνεται την ανάγκη να ζητήσει ευρύτερη κοινοβουλευτική πλειοψηφία για μέτρα που υποτίθεται ότι έχουν απόλυτα θετικό πρόσημο και που θα συνέφερε τον ΣΥΡΙΖΑ να εγγραφούν αποκλειστικά στο δικό του ενεργητικό;

«Δεν ανταποκρίνονται όλα όσα λέγονται στην Αθήνα στις αποφάσεις που πήραμε από κοινού» είχε δηλώσει την περασμένη εβδομάδα ο Σόιμπλε, μιλώντας στο ετήσιο γεύμα των Ξένων Ανταποκριτών στο Βερολίνο. Και δεν αναφερόταν, βέβαια, στον Σκουρλέτη (που άλλωστε δεν είχε μιλήσει ακόμα), αλλά στην προπαγανδιστική μηχανή που είχε βάλει μπροστά το Μαξίμου. Μπορεί ο Σόιμπλε να μην είχε πληροφορηθεί για τις γελοίες δηλώσεις Σπίρτζη στα Γιάννινα, που κήρυξε το τέλος της λιτότητας, σίγουρα όμως τον είχαν ενημερώσει για τα πανηγυρικά non paper του Μαξίμου και τα όσα είπαν στη συνέχεια ο Τσίπρας και ο Τζανακόπουλος. Οτι δήθεν, υπήρξε πολιτική συμφωνία στις Βρυξέλλες, πως για κάθε αρνητικό δημοσιονομικό μέτρο (π.χ. μείωση αφορολόγητου, μείωση συντάξεων) θα υπάρχουν ισόποσα θετικά μέτρα (φορολογικές ελαφρύνσεις κ.ά.). Κι όταν ο Σόιμπλε λέει -όσο πιο κομψά μπορεί- ότι στην Αθήνα λένε ψέματα, ξέρει τι λέει.

Στην πρώτη μας ανάλυση, αμέσως μετά τη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη του 2017, που έγινε εκτός Eurogroup, σε άτυπη σύσκεψη με την τρόικα και άλλα στελέχη των ιμπεριαλιστών δανειστών, γράφαμε: *«Αφού τα μέτρα που από τους ιμπεριαλιστές δανειστές απαιτήθηκε να ψηφιστούν προληπτικά, απαιτήθηκαν γιατί κρίθηκε ότι το υπάρχον δημοσιονομικό πλαίσιο δεν επαρκεί για να παραχθούν "πρωτογενή πλεονάσματα" ύψους 3,5% του ΑΕΠ το 2018 "και μεσοπρόθεσμα" (δηλαδή για μια σειρά ετών), πώς μπορεί να έχουν μηδενικό δημοσιονομικό αποτέλεσμα, όπως διασαλπίζει η εκκωφαντική προπαγάνδα των Τσιπραίων; Αφού τα προληπτικά μέτρα αποτελούσαν από την αρχή απαίτηση του ΔΝΤ, που προβλέπει δημοσιονομικό κενό ήδη από το 2018, πώς είναι δυνατόν να λειτουργούν σαν "καθρέφτης", δηλαδή ό,τι κόβεται με ένα μέτρο να προστίθεται με ένα άλλο;».*

Στις δηλώσεις που έκανε ο Ντεϊσελμπλούμ αμέσως μετά το τέλος των εργασιών του Eurogroup είχε πει: *«Οι θεσμοί θα εργαστούν με τις ελληνικές αρχές επί του* ***πρόσθετου πακέτου*** *δομικών μεταρρυθμίσεων, κοιτάζοντας το φορολογικό σύστημα, το συνταξιοδοτικό σύστημα και επίσης τις ρυθμίσεις στην αγορά εργασίας».* Και ο «φιλέλληνας» Μοσκοβισί είχε βάλει τη δική του πινελιά: *«Τα* ***περαιτέρω δημοσιονομικά μέτρα*** *που* ***θα προ-νομοθετηθούν για την περίοδο που θα ακολουθήσει αμέσως μετά το πρόγραμμα*** *θα χρησιμεύσουν για να καθησυχάσουν όλους τους εταίρους ως προς τη δέσμευση της Ελλάδας για τη διατήρηση υγιών δημοσιονομικών πολιτικών στο μέλλον».*

Κανένας τους δεν μίλησε για «αντίμετρα ίσου ύψους». Ούτε καν το υπαινίχτηκε. Κι εμείς σχολιάζαμε: *«Το πιθανότερο είναι πως οι Τσιπραίοι, αφού έστυψαν το "βρόμικο" μυαλό τους, βρήκαν προπαγανδιστικό επιχείρημα σ' αυτό που ήδη υπάρχει στο τρίτο Μνημόνιο (υπήρχε και στο δεύτερο): αν το "πρωτογενές πλεόνασμα" ξεπεράσει το στόχο, τότε το 30% από το υπερβάλλον πηγαίνει στον ειδικό λογαριασμό για τη μείωση του χρέους και το 70% μπορεί να χρησιμοποιηθεί από την κυβέρνηση. Θυμίζουμε ότι στην επιστολή μετάνοιας και συμμόρφωσης που έστειλε στις 26 του περασμένου Δεκέμβρη στους δανειστές ο Τσακαλώτος, δεσμεύτηκε ότι δεν πρόκειται να ξαναμοιράσει το υπερπλεόνασμα χωρίς την έγκριση της τρόικας και καθόρισε ότι οι τομείς που θα διατίθεται αυτό θα είναι κυρίως "αναπτυξιακοί" (δηλαδή φοροαπαλλαγές στους καπιταλιστές)».*

Στην ίδια συνέντευξη Τύπου, απαντώντας σε πιεστικές ερωτήσεις, ο Ντεϊσελμπλούμ είχε πει πως τα αντίμετρα θα εφαρμοστούν **εφόσον δημιουργηθεί ο δημοσιονομικός χώρος** από την εφαρμογή των μέτρων (δηλαδή, εφόσον το «πρωτογενές πλεόνασμα» ξεπεράσει το στόχο που τέθηκε). Οταν ζητήθηκε από τον Τζανακόπουλο να σχολιάσει αυτή τη δήλωση του προέδρου του Eurogroup, άρχισε να «ρετάρει» και κατέφυγε στο βλακώδες επιχείρημα ότι ο Ντεϊσελμπλούμ είπε το αυτονόητο με βάση ό,τι ισχύει από το Σύμφωνο Σταθερότητας για τις χώρες που δεν βρίσκονται σε πρόγραμμα!

Πλέον, ο Ντεϊσελμπλούμ το έχει πει με τον πλέον επίσημο τρόπο. Σε ενημερωτικό έγγραφό του προς την ολλανδική Βουλή διευκρίνισε ότι τα λεγόμενα αντίμετρα θα εφαρμοστούν το 2019 μόνο εφόσον υπάρξει υπέρβαση του στόχου που θα τεθεί για το «πρωτογενές πλεόνασμα», εντός του πρόσθετου δημοσιονομικού χώρου που θα δημιουργηθεί από την υπεραπόδοση. Σε απλά ελληνικά, αν π.χ. το 2019 ο στόχος για το «πρωτογενές πλεόνασμα» θα είναι 3,5% του ΑΕΠ, αλλά «πιαστεί» 4,5%, η ελληνική κυβέρνηση -πάντοτε με τη σύμφωνη γνώμη της τρόικας- θα μπορεί να πάρει «αντίμετρα» ύψους 1% του ΑΕΠ.

Σύμφωνα με δημοσίευμα του Bloomberg την περασμένη Τρίτη, στο Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα Δημοσιονομικής Στρατηγικής για την περίοδο 2018-2021, που ετοιμάζει η ελληνική κυβέρνηση, το «πρωτογενές πλεόνασμα» το 2018 θα είναι 3,8% του ΑΕΠ και το 2019 θα εκτιναχτεί στο 5% του ΑΕΠ, με την εφαρμογή των πρόσθετων μέτρων που απαιτούν οι δανειστές! Αυτοί που μέχρι τώρα έλεγαν ότι δε γίνεται μια οικονομία να πιάσει «πρωτογενή πλεονάσματα» 3,5% του ΑΕΠ για σειρά ετών και ζητούσαν «πρόσθετο δημοσιονομικό χώρο», τώρα κάνουν λόγο για 5%! Είναι το παραμύθι που ψάχνουν, για να πουν στον ελληνικό λαό ότι, ναι μεν θα εφαρμοστούν νέα αντιλαϊκά μέτρα ύψους 1% του ΑΕΠ το 2019 (πετσόκομμα αφορολόγητου), όμως θα υπάρξει υπεραπόδοση του «πρωτογενούς πλεονάσματος», οπότε θα ληφθούν «μέτρα ανακούφισης» ύψους 1,5%. Τα ίδια θα πουν και για το 2020, που αναμένονται νέα δημοσιονομικά μέτρα ύψους 1% του ΑΕΠ (με το πετσόκομμα των συντάξεων).

Πρόκειται καθαρά για μπαλαμούτι. Δεν ξέρουμε αν οι ιμπεριαλιστές δανειστές θα δεχτούν αυτό το μπαλαμούτι, δεν το αποκλείουμε όμως. Το έχουν κάνει και άλλες φορές (και το ΔΝΤ, που εμφανίζεται σαν υποστηρικτής της «οικονομικής καθαρότητας»). Γιατί αυτό που ενδιαφέρει τους ιμπεριαλιστές είναι **να προ-νομοθετηθούν** τα νέα αντιλαϊκά μέτρα, ενώ τα «αντίμετρα» θα τελούν υπό την αίρεση, όχι της επίτευξης του στόχου για το «πρωτογενές πλεόνασμα», αλλά της υπέρβασης αυτού του στόχου. Φαίνεται πως για τη διαμόρφωση αυτής της «μαγικής εικόνας» εργάζονται εντατικά το οικονομικό επιτελείο με την τρόικα και τα τεχνικά της κλιμάκια. Επειδή, όμως, τα νέα αντιλαϊκά μέτρα είναι πολύ άγρια (προσθέστε και τις νέες αντεργατικές ανατροπές), θέλουν λίγο χρόνο ακόμα.

βαθύ κόκκινο

Εργαλειοποίηση

Ο αστικός Τύπος στην Ελλάδα εξέφρασε έκπληξη: «ο Σόιμπλε άφησε για πρώτη φορά παράθυρο για μείωση των πρωτογενών πλεονασμάτων». Στην πραγματικότητα, εκείνο που περιέγραψε ο κυνικός ιμπεριαλιστής ήταν η εργαλειοποίηση του ελληνικού κρατικού χρέους.

Μιλώντας στο ετήσιο γεύμα της Ενωσης Ανταποκριτών Ξένου Τύπου στο Βερολίνο, ο Σόιμπλε είπε κάποια στιγμή ότι «το ερώτημα για πόσο η Ελλάδα θα έχει πρωτογενές πλεόνασμα και αν θα είναι 3,5% ή 2,7% είναι αντικείμενο των διαπραγματεύσεων, ασχολούνται οι ειδικοί». Δεν παρέλειψε να συμπληρώσει, όμως, ότι «αυτό εξαρτάται επίσης από την εξέλιξη της οικονομίας και την αποφασιστικότητα και ικανότητα των ελληνικών Αρχών να υλοποιήσουν αυτά που έχουν συμφωνηθεί».

Ο Σόιμπλε δεν είπε τίποτα το διαφορετικό απ' αυτό που συμβαίνει όλα τα μνημονιακά χρόνια. Ομως, με την ξενοδουλεία που «δέρνει» τους μηχανισμούς προπαγάνδας της ελληνικής αστικής τάξης, κάνουν είδηση ό,τι κοινότυπο λέει ο εκπρόσωπος του γερμανικού ιμπεριαλισμού.

Αυτό που είπε ο Σόιμπλε είναι πως το ύψος των «πρωτογενών πλεονασμάτων» μπορεί να αυξηθεί ή να μειωθεί, υπό τον όρο ότι το ελληνικό κράτος θα εφαρμόζει με απόλυτη συνέπεια τα μέτρα που του υπαγορεύει η τρόικα, που εκπροσωπεί την κεφαλαιοκρατία (ξένη και ντόπια). Οταν εκπληρώνεται αυτός ο όρος, τότε κανένας στην τρόικα δεν είναι «τρελός» να απαιτεί εξωπραγματικούς στόχους «πρωτογενών πλεονασμάτων». Μπορούν να καταλήξουν σε στόχους που θα είναι «επιτεύξιμοι». Εκείνο που δε δέχονται είναι να υπάρξει οποιαδήποτε χαλάρωση της δημοσιονομικής πολιτικής.

Αλλοι στόχοι τέθηκαν όταν η συγκυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων ψήφισε το δεύτερο Μνημόνιο και άλλους στόχους συζητούσαν για να κλείσουν την πέμπτη αξιολόγηση, η οποία δεν έκλεισε ποτέ. Κι άλλους στόχους, σημαντικά μειωμένους, επέβαλαν στους Τσιπροκαμμένους όταν αυτοί υπέγραψαν το τρίτο Μνημόνιο. Το «πρωτογενές πλεόνασμα» για το 2015 μειώθηκε σημαντικά και κλιμακώθηκε τα επόμενα χρόνια, για να φτάσει το 3,5% το 2018. Η προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ παρουσίαζε αυτή τη μείωση (που ήταν αναπόφευκτη) σαν αποτέλεσμα δήθεν της σκληρής διαπραγμάτευσης που έκαναν αυτοί.

Ποια είναι, όμως, η ουσία; Οτι οι μεν στόχοι για το «πρωτογενές πλεόνασμα» μειώθηκαν, όμως τα αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα αυξήθηκαν. Δεν καταργήθηκε ούτε ένα από τα μέτρα των δύο προηγούμενων Μνημονίων, ενώ προστέθηκαν νέα μέτρα. Οχι τίποτα συμπληρώματα μικρής σημασίας, αλλά μέτρα φορομπηχτικά και μέτρα αντιασφαλιστικά. Και τώρα, βρισκόμαστε στο σημείο που τους ζητούν νέα μέτρα για την περίοδο μετά τη λήξη του τρίτου Μνημόνιου. Πάντα στην ίδια κατεύθυνση: πετσόκομμα του αφορολόγητου και πετσόκομμα των συντάξεων. Με διατήρηση όλων των αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων που επισώρευσαν τα τρία Μνημόνια.

Οταν το κεφάλαιο -με εμπροσθοφυλακή του την τρόικα και το Eurogroup- πετυχαίνει αυτούς τους στόχους, το ύψος των «πρωτογενών πλεονασμάτων» έρχεται να καθοριστεί σχεδόν αυτόματα. Και ο κάθε Σόιμπλε δεν έχει κανένα πρόβλημα αν θα είναι 3,5% ή 2,7%. Αρκεί να υπάρχει ένας τέτοιος καθορισμός που θα επιτρέπει τη συνέχιση -χωρίς την παραμικρή χαλάρωση- της μνημονιακής πολιτικής.

Οπως έχουμε αναλύσει πολλές φορές, οι δυο βασικοί πυλώνες αυτής της πολιτικής είναι ο αποικισμός της χώρας και η κινεζοποίηση του προλεταριάτου. Το χρέος είναι ένα εργαλείο για τη συνέχιση αυτής της πολιτικής. Η λειτουργία αυτού του εργαλείου προβλέπει αναδιάρθρωση των ετήσιων τοκοχρεολυτικών δόσεων ανά διαστήματα και καθορισμό «πρωτογενών πλεονασμάτων» που χρησιμοποιούνται για τη σχετική μείωση του ύψους του χρέους. Οταν εξασφαλίζονται ο αποικισμός και η κινεζοποίηση, τα υπόλοιπα δεδομένα αλλάζουν, όπως έχει αποδειχτεί όλ' αυτά τα χρόνια.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»
ετήσια συνδρομή 85 €
εξάμηνη συνδρομή 45€
λογαριασμός ΕΤΕ:
10087804638

ΚΟΝΤΡΑ
ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης
Εκτύπωση**:** ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση